

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

**СТЮАРТ
УУДС**

**НЕЩО
ГНИЛО**

**В
ЕЛ ЕИ**

ЗАДЪХАНО И УВЛЕКАТЕЛНО,
В ТРАДИЦИЯТА НА ЧАНДЛЪР!

Буклист

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СТЮАРТ УУДС
НЕЩО ГНИЛО В ЕЛ ЕЙ

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Да си намериш белята

В една топла нощ между Лос Анджелис и о. Каталина се поклаща спортна яхта. На борда ѝ двама маймуноподобни са запечатали с лента устата на главния герой Стоун Барингтън и се канят да го хвърлят заедно с котвата на дъното на Пасифика. Съвсем доскоро Стоун се е намирал далеч оттук, в любимия си нюйоркски бар, където всяка вечер ближе раните си, изоставен от красивата Арингтън...

Защо ли му трябваше да идва в Ел Ей...

Къде е красивата Арингтън

Някой е наел Стоун да издири красавицата, към която и самият той не е безразличен. Междувременно го хвърлят в океана. Ченге до мозъка на костите си, Стоун ще трябва да отърве кожата, за да разбере кой се опитва да го издъни.

*Тази книга посвещавам на Керълин и Дейвид Клем,
които направиха толкова много, за да се почувстваме в
околия Личфийлд като у дома си*

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Благодаря на моята издателка, вицепрезидентката на „Харпър Колинс“ Гледис Джъстин Кар; на нейната редакторка Елиса Олтман и всички служители в „Харпър Колинс“, които положиха толкова усилия за успеха на тази книга.

Благодарен съм също и на моя агент Мортън Л. Джанклоу, първия му заместник Ан Сиболд и на техните колеги в „Джанклоу & Несбит“ за нестихващия им ентузиазъм в грижите за моята писателска кариера. Аз съм в добри ръце.

ПРОЛОГ

Нощта беше топла и чудесна. Отдясно на Стоун Барингтън облакът смог над Лос Анджелис бе осветен отвътре като мръсен лампион, отляво светлините на остров Санта Каталина блещукаха като очите на развеселена курва. Само на двеста метра от него сигналните светлини по закотвящите въжета на поне дузина малки морски съдове намигаха, поклащани от вълнението в килватера на спортната яхта, в която се намираше. Стоун пое дълбоко въздух, което не беше лесно, понеже едната му ноздра бе запушена от алергична реакция към замърсения въздух на Ел Ей, а и защото през устата му имаше изолационна лента.

— Боже, Вини — изпъшка онзи, чието име беше Мани, — ами те са в сандъчето за инструменти.

— Търся, Мани — измъчено отговори Вини.

— Всякакви клещи ще станат — с къс връх, с дълъг — всякакви.

— Казах, че търся. — Вини ровеше из сандъчето, откъдето се разнасяше метално тропане.

— Господи! — примоли се Мани. — Направи така, че да изям една пържола, преди да се е съмнало.

— Казах търся, Мани — повиши глас Вини. После триумфално вдигна ръка с клещите: — Намерих ги.

— Дай тука — нареди Мани. Взе клещите от Вини с една ръка, държейки с другата котвената верига. Тя беше омотана два пъти около кръста на Стоун. — Сега ми дай скобата.

— Тази ли? — неуверено попита Вини и вдигна голяма скоба от неръждаема стомана.

— Нямаше ли там никелирана? — попита Мани. — Неръждаемата е много скъпа, Они ще побеснее.

— Такава? — погледна го Вини, вдигайки друга скоба.

— Тази ще стане — прецени Мани и взе скобата. — Сега ела тук да подържиш за малко веригата.

Вини се приближи и я хвана, докато Мани отвинти винта и прекара скобата през две от халките. После вкара винта обратно, обралуфта на ръка и го затегна допълнително с клещите.

— Ето — доволно въздъхна той и хвърли клещите обратно към сандъчето. Не улучи.

Стоун се обърна и изгледа Мани сякаш беше грамаден, полуграмотен трол... какъвто всъщност си беше. Глезените му бяха стегнати един за друг и той нямаше никакво намерение да помага на Мани и Вини в тяхното „начинание“.

— Окей, окей — каза Мани. — Вини, хвани го за ръката. Стоун... наистина ще ни помогнеш, ако опиташ с подскоци.

Стоун въздъхна колкото му позволяваше едната ноздра, подскочи трупешката веднъж, свлече се върху сандъчето с инструменти, обърна го и разпиля съдържанието му по палубата.

— Е, много ти благодаря — язвително се обади Мани. — Много се постара... Вини, я го пази за малко. — Той отиде до бакборда^[1] и придърпа оттам трийсеткилограмова котва „Данфорт“ до краката на Стоун. Разрови из купчината инструменти на палубата и намери още една скоба. — Къде, по дяволите, отидоха клещите? — попита той в пространството.

— Ето там — посочи с пръст Вини.

— Подай ми ги — нареди Мани. Взе ги, закрепил скобата към другия край на веригата и я затегна с клещите. — Мисля, че така вече е добре — огледа той резултата от труда си, вдигна котвата и я подаде на Стоун.

Стоун я пое в прегръдките си, сякаш беше голямо кутре.

— Последна дума, Стоун? — вежливо се осведоми Мани и Вини избухна в луд смях.

— „Последна дума“! Ха-ха... това беше добре.

Двамата избутаха Стоун до перилата, които опряха в коленете му.

— Дръж го така, Вини — за последен път нареди Мани, пусна ръката на Стоун и мина зад него. — Останалото остави на мен... — Той хвана за опора занитения към палубата рибарски стол и сложи крак върху задника на Стоун. — Е, с най-добри чувства от Онофрио Иполито — каза той и тласна Стоун през борда.

Стоун не бе очаквал, че водите на Пасифика могат да бъдат толкова студени, но от друга страна — мина през главата му — той не

бе очаквал много неща. Пусна котвата и се заби след нея към невидимото дъно, полагайки отчаяни усилия да задържи въздуха в гърдите си.

---

[1] Бакборд — лявата страна на кораб. — Б.ред. ↑

1.

Бяха в „При Илейн“, късно вечерта. Стоун Барингтън седеше на една от най-добрите маси в компанията на своя стар приятел и бивш партньор Дино Бакети, шеф на следствения отдел към 19-о полицейско управление, Ню Йорк, и Илейн, която си беше просто Илейн.

Джек, главният сервитьор, разчисти остатъците от вечерята, след което на Стоун и Дино донесоха бренди. Не какво да е, а специално — Дино държеше бутилка от собствените си запаси, скрита зад бара, и това страшно дразнеше Илейн, понеже нямаше как да му вземе пари за питието... не че не намираше други начини да му ги измъкне.

— Окей, сега искам да чуя за Арингтън — каза Илейн.

— Илейн — намеси се Дино, — знаеш, че Стоун още страда след като тя го напусна.

— На кой му пука? — не без основание се осведоми Илейн. — Искам да разбера как така я е оставил да си тръгне. Защото това момиче беше изключително!

— Съществува споделяно от много хора мнение — каза Дино, — че тя е искала да избегне съдбата да преживее остатъка от живота си под името Арингтън Барингтън.

— И никой не би могъл да я обвини в това — съгласи се Илейн. — Хайде, Стоун, изплюй камъчето!

Стоун дълбоко въздъхна.

— Не знам дали вие двамата съзнавате колко много неща ви позволявам.

— Казвай, казвай — подкани го Дино.

— Така де — подкрепи го Илейн.

Стоун въздъхна отново.

— Ами-и, стана така... — започна той и спря.

— Да? — окуражаващо го подкани Илейн.

— През февруари трябваше да прекараме десет дни, плавайки край Сейнт Маркс.

— Никога не съм чувала за Сейнт Маркс — призна Илейн. — Къде е това?

— Красив малък остров, сгушен между Антигуа и Гваделупа. Както и да е, уговорката беше да се срещнем на „Кенеди“ за полета до там, но някакъв ангажимент ѝ попречи, тя се обади да каже, че ще вземе следващия полет, а тогава удари снежната буря...

— За бурята знам — увери го Илейн, която изгаряше от любопитство. — Ти ми кажи за момичето.

— Ами докато виелицата била сковала всичко, обадили ѝ се от „Ню Йоркър“ с предложение да направи биографичен профил на Ванс Колдър.

— Новият Кари Грант — обясни Дино, сякаш беше възможно точно Илейн да не е чувала за голямата филмова звезда.

— Да, да... — нетърпеливо го пресече тя.

— Разбрало се, че той не бил давал обширно интервю от двацет години насам — продължи Стоун, — така че ударът щял да бъде голям. Арингтън познаваше Колдър от известно време... всъщност, когато се запознахме, тя го придружаваше на едно вечерно парти.

— Остави светските ангажименти — каза Илейн.

— Добре де, стоя си значи в Сейнт Маркс на борда на наета яхта и чакам Арингтън да се появи отнякъде, и изведнъж изниква страхотна блондинка на прекрасна яхта — сам-самичка. Оказва се, че била тръгнала от Канарските острови със съпруга си, когото вече... го нямало. Обвиниха я в убийство и... аз се захванах със защитата ѝ.

— Сякаш не чета вестници — вметна Илейн. — Сякаш цялото западно полукълбо не поглежда пресата и няма представа за процеса.

— Добре, добре... Арингтън редовно ми пращаше факсове и се оправдаваше, че цялото ѝ време било ангажирано с Колдър, докато един ден получих факс, в който пишеше, че се налагало да замине с него за Ел Ей, за да събере повече материал.

— „Да събере материал“... това ми харесва — многозначително се усмихна Илейн.

— Написах ѝ писмо, излях ѝ в него сърцето си, на практика ѝ направих предложение...

— „На практика“? Какво означава това? — поиска да разбере Илейн.

— Добре де... искам да кажа, не с толкова много думи, но съм сигурен, че беше ясна общата идея.

— Която тя не е схванала?

— Тя изобщо не е получила писмото. Дадох го на една дама, която се връщаше във Флорида, за да го прати по „ФедЕкс“, само че самолетът ѝ се разби при излитането.

— Е, това поне е най-доброто извинение, че някой не е писал, което съм чувала — каза Илейн. — Сигурен ли си, че не го е изяло кучето ти?

— Кълна се, написах ѝ писмото! И преди да събера сили да ѝ го напиша отново, получих от Арингтън факс, с който ме уведомяваше, че тя и Колдър са се оженили предния ден в Нийдълс, Аризона. Какво можех да направя?

— Трябвало е да го направиш преди много, мнооого време — информира го Илейн. — Да не би да си си въобразявал, че това страхотно момиче ще те чака, докато се наканиш?

— Може би, но вече беше късно, Илейн. След два дни ми предстоеше процес и животът на една жена зависеше от мен.

— Като се има предвид как завърши всичко, за нея щеше да е било по-добре, ако беше тръгнал да си връщаш Арингтън — обади се Дино.

— Благодаря, Дино, точно от тази преценка се нуждаех.

— Винаги съм на твоё разположение.

— И така, сега Арингтън е омъжена за мъжа, когото „Пийпъл“ нарича най-привлекателния човек в Америка, а аз... — Гласът му заглъхна.

— От колко време са женени? — поинтересува се Илейн.

— Не знам... два и половина... три месеца.

— Вероятно вече е късно — замислено каза Илейн. — Освен ако бракът им не се е оказал успешен.

— Получих едно-две писма от нея, в които ми разказва колко е прекрасно всичко — мрачно съобщи Стоун.

— О... — бе единственият коментар на Илейн.

Край масата се възцари мълчание.

Появи се Джек.

— Обаждане за теб, Стоун — каза той и посочи към един от двата телефонни автомата на близката стена.

— Кой е?

— Не знам — отговори му Джек, — но има чудесен глас за разговори по телефона.

— Трябва да е Ванс Колдър — предположи с напълно сериозно лице Дино.

Илейн избухна в смях.

Стоун стана и отиде при телефона.

— Да? — каза той в слушалката, запушвайки с пръст другото си ухо, за да заглуши шума в ресторанта.

— Стоун?

— Да? Кой е?

— Стоун, обажда се Ванс Колдър.

— Ясно... на Дино ли беше идеята?

— Какво?

— Кой е на телефона?

— Ванс е, Стоун.

Стоун окачи слушалката и се върна при масата.

— Добре — погледна той Дино. — Ъ...?

— Пичът ми каза, че бил Ванс Колдър. Благодаря ти за номера.

— Няма защо да ми благодариш — отсеке го Дино. — Изобщо не се познаваме с него.

— Но познаваш онзи, когото си уговорил да се прави на шут, нали така? Не на мен тези — и той погледна Илейн. — Допускам, че и ти имаш пръст.

Илейн сложи ръка върху пицните си гърди.

— Стоун, заклевам се.

Отново се приближи Джек.

— Същият на телефона — казва, че си прекъснал разговора. Не мога да се сетя на кого ми прилича гласът му?

— Ванс Колдър? — подсказа Дино.

— Да! — възкликна Джек. — Точно на него!

Стоун гневно изгледа Дино и Илейн и се върна при телефона.

— Ало?

— Стоун, били сме заедно — толкова ли не можеш да познаеш гласа ми?

— Ванс?

— Да — отговори Колдър с нескривано облекчение.

— Съжалявам за преди малко, мислех, че някой се...

— Няма нищо, често ми се случва.

— Здравсти, Ванс, как ме намери тук?

— Позвъних у вас, никой не вдигна и си спомних думите на Арингтън, че прекарваш доста „При Илейн“. Опитах там и стана.

— Как е Арингтън, Ванс?

— Точно затова ти се обаждам, Стоун. Арингтън изчезна.

— Какво значи „изчезна“?

— Ами това, което ти казвам — изчезна.

— Кога?

— Онзи ден.

— Обади ли се в полицията?

— Не мога да направя това, таблоидите ще ме изядат. Имам нужда от помощта ти, Стоун.

— Ванс, ще бъде много по-добре, ако се свържеш с полицията...

Аз просто нищо не бих могъл да направя.

— Обаждала ли ти се е?

— Имах писмо от нея преди месец... изглеждаше много щастлива.

— Беше щастлива, но изведнъж изчезна без никакво обяснение.

— Ванс, не си представям как бих могъл да ти помогна.

— Ти можеш да я намериш, Стоун... ако изобщо някой би могъл, това си ти. Искам да дойдеш тук.

— Ванс, наистина...

— Самолетът на „Центурион Студиос“ е на летище „Титърбъроу“, на терминала на „Атлантик Авиешън“ и те чака. Можеш да си тук още утре сутринта.

— Ванс, оценявам доверието ти в моите способности, но...

— Стоун, Арингтън е бременна.

Стоун почувства това като удар в гърдите. Но можеше да брой.

— Стоун?

— След час съм на „Титърбъроу“, Ванс.

— На летището в Санта Моника ще те чака кола.

— Напиши всичко, за което можеш да се сетиш, Ванс. Ще трябва да поговорим много подробно.

— Добре. И... благодаря ти.

— Не бързай да ми благодариш — окачи слушалката Стоун. Върна се при масата и каза: — Вечерята е от теб, Дино. Аз заминавам за земята на безгрижието.

— С каква цел? — попита Дино.

— Ще ти кажа по-късно — измъкна се Стоун.

— Поздрави Арингтън от мен — поръча Илейн и го погледна над очилата си.

— Можеш да си сигурна, Илейн — увери я той, целуна я по бузата, излезе от ресторанта и се огледа за такси.

2.

Шофьорът, неотдавна дошъл в Щатите бивш жител на индийския субконтинент и прекалено уверен в способността си да общува на английски, се загуби в Ню Джърси. Ползвайки езика на жестовете, Стоун го насочи в правилната посока към летище „Титърбъроу“. Вече беше заваляло. Пред терминала на „Атлантик Авиейшън“ Стоун плати на човека, взе си багажа, изтича в безлюдната зала и се насочи към младата жена зад гишето.

— Търся самолета на „Центурион Студиос“ — каза ѝ той.

— Той е единственият отвън — отговори му тя, прозя се и посочи към вратата в дъното.

Стоун спря на прага, огледа пистата и се усмихна.

— Охо, „G-IV“ — каза си той на глас. Това беше най-големият и най-добър модел от категорията на фирмените реактивни самолети. Досега не се бе качвал на такъв. Двигателите му вече подгряваха. Стоун изтича под дъжда до самолета и се качи ловко по стълбичката с багажа си в ръка.

Пред него се материализира млада жена в светъл костюм на Армани.

— М-р Барингтън?

— Да.

— Дайте ми пътните си чанти и седнете, моля — готови сме за излитане. — Тя изчезна в задната част на салона с двете му чанти и го остави да се грижи сам за куфарчето си. Той седна на най-близкото свободно място. В дъното на салона мъж с достолепна външност седеше на диван и говореше по миниатюрния си мобилен телефон. Стоун си сложи колана и в същия миг самолетът потегли. Искаше му се да отиде в пилотската кабина и да проследи излитането, но вратата беше затворена. Задоволи се да гледа струящия по прозореца дъжд.

Без да спира нито за миг рулирането, самолетът се изнесе на пистата за излитане и рязко ускори. След секунди бяха във въздуха и набираха височина под остър ъгъл. Отново се появи стюардесата и се

надвеси над него. Беше красива по онзи лишен от индивидуалност, характерен за стюардесите начин. Демонстрираше с видимо удоволствие скъпо струващите си зъби.

— Ще желаете ли нещо за пиене? — изгука в ухото му тя.

Сърцето на Стоун още не можеше да се успокои след бягането.

— Да... бренди, ако може.

— Разполагаме с първокласен коняк „Хайн“ от 55-а и с дори малко наистина отлежал „Арманяк“.

— Ще опитам от него — каза ѝ той. Секунди по-късно вече топлеше в ръцете си издута кристална чаша с тънки като хартия стени.

— М-р Регенстайн ми поръча да ви предам, че за него ще е удоволствие, ако му правите компания отзад, когато сигналът за поставяне на коланите изгасне — прошепна стюардесата.

— Благодаря — каза Стоун. Регенстайн... имаше нещо познато в името, но не можеше да се сети. Отпи пробна глътка от арманяка, в този момент самолетът изравни, и малкият стилизиран знак на закопчан колан изгасна. Разкопча се и отиде назад по пътеката към очакващия го мъж.

Мъжът стана и му подаде ръка.

— Аз съм Лу Регенстайн — съобщи той.

Стоун стисна ръката му:

— Казвам се Стоун Барингтън. — Мъжът беше доста по-стар, отколкото му се бе видял отдалеко. Изглежда, гонеше седемдесетте.

— О, да — приятелят на Ванс. Моля ви, седнете. Благодаря, че се съгласихте да дойдете — хубаво е човек да има компания по време на тези дълги полети.

Стоун седна в удобното кресло срещу дивана.

— Извинявам се, че ви задържах, но шофьорът на таксито ми се загуби.

— Естествено — измърмори Регенстайн, — това го умеят. Номерът е да се поръча кола от „Атлантик Авиешън“ — само така можете да имате шофьор от Джърси.

— Ще го запомня — въздъхна Стоун.

Регенстайн сбърчи нос:

— Пиете арманяк? — попита той. — Може ли?

Стоун му подаде чашата, а Регенстайн навря носа си в нея и дълбоко вдъхна.

— А-а-а-а — въздъхна той с упоение и му върна чашата. — Не съм вкусувал алкохол вече трийсет години, но този букет винаги ще го помня. Прекрасен е!

— Определено — съгласи се Стоун.

— Струва ми се, че срещнах някъде името ви съвсем наскоро — продължи без преход Регенстайн. — Някаква карибска история?

— Сейнт Маркс.

— А, да — защитавахте онази млада красавица, обвинена в убийството на съпруга си. — В гласа му прозвуча заговорническа нотка: — Кажете ми, тя ли го е направила? Или това би означавало да нарушите тайната между адвокат и клиент? Не бих искал да ви карам!

— Мога да ви кажа с възможно най-висока степен на увереност, че не го е направила тя — отговори Стоун. — И, не, моят отговор не нарушава тайната.

— Възможността да се довериш някому е най-важното нещо в живота — сериозно каза Регенстайн. — Особено в нашия бизнес. Говоря за развлекателния бизнес, разбира се.

— Според мен това е в сила за всеки вид бизнес.

— Но особено за нашия. Ние живеем в атмосфера на толкова много клюки и лъжи, че да можеш да разчиташ някому и да си позволяваш да му казваш истината, е нещо, чиято ценност трудно може да се преувеличи. Макар да ръководя голям отдел за подготовка и сключване на договори, където работи екип с единствената задача да уточнява и най-дребните подробности в дадено споразумение, винаги съм се гордял с това, че оставам зад сделка, сключена с обикновено ръкостискане.

— Предполагам, че ако всички постъпваха така, аз и колегите ми щяхме да умрем от глад — каза Стоун.

— Да, адвокатите са необходимост в нашия свят. Кажете ми, гордеете ли се, че сте адвокат?

Стоун се замисли за момент:

— Бях горд, когато завършвах юридическия факултет, бях горд и когато издържах изпита пред адвокатската колегия, защото това са... километрични камъни, маркери за натрупването на съответното количество знания, но не мога да кажа, че се гордея с професията си като цяло. И все пак има достатъчно безукорно честни адвокати, заради които не се срамувам да се нарека един от тях.

— Адвокатски отговор — усмихнато коментира Регенстайн.

— О, мога да го кажа и по-направо — каза Стоун. — Гордея се, че съм добър адвокат и правя всичко, за да бъда такъв.

— Винаги съм предпочитал директните отговори — погледна го Регенстайн, — само че толкова рядко ми се случва да ги чуя в нашия бизнес.

И в този момент нещо в главата на Стоун прещрака. Луис Регенстайн беше председател на Борда на директорите на „Центурион Студиос“. Стоун бе виждал статии за него по вестници и бизнес списания, но не се бе зачитал.

— А вие гордеете ли се, че сте в киноиндустрията, м-р Регенстайн? — на свой ред го попита той.

Регенстайн широко се усмихна:

— О-о, абсолютно! И аз като вас се гордея от начина, по който върша работата си! — и поклати глава. — Разбира се, и при нас има поне толкова мошеници, колкото има при вас, при това ние нямаме комисии по етиката и адвокатски колегии, които поне да се опитат да регулират поведението на професионалистите.

— А какво най-много ви харесва в положението, което сте си извоювали в бизнеса?

Регенстайн отново се усмихна:

— Властта да кажеш „да“ — натърти той. — В нашите среди има стотици хора, които могат да казват „не“, но само няколко, които имат правото да кажат „да“. — Той се наведе напред и подпря лакти на коленете си. — Разбира се, както е и с всяка друга власт, и тази следва да се упражнява максимално внимателно. Използвана безразборно, подобна власт може да унищожи овластения, при това по-бързо, отколкото един страничен човек би могъл да предположи. — Регенстайн замислено присви очи. — Кажете ми, м-р Барингтън, играл ли сте някога?

— О, само пред журито на съдебните заседатели — призна Стоун. — Не, греша: играл съм веднъж главна роля — в гимназиалния драматичен театър, когато поставихме „Сталаг 17“.

— И бяхте ли добър? — продължи да разпитва Регенстайн.

— Ами... е, трябва да призная, че три последователни представления ни изпращаха с овации и ставане на крака.

— Обзалагам се, че сте били много добър — констатира Регенстайн. — Аз на свой ред се смятам за опитен в откриването на актьори и според мен вие сте природен талант. Изглеждате добре, имате отлично поставен, дълбок глас и излъчвате в положителния край на спектъра.

— Благодаря ви, м-р Регенстайн — невъзмутимо каза Стоун, — от вашата уста това звучи като истински комплимент.

— Моля ви, наричайте ме Лу.

— Благодаря, Лу, аз пък съм просто Стоун.

— Стоун, ако някога решиш да зарежеш адвокатската професия, обади ми се и веднага ще те включа в снимането на филм. Не главна роля, естествено, но добра второстепенна. Ще ми достави голямо удоволствие да видя, че се справяш, както съм убеден, че ще стане. Е, едва ли ще станеш знаменитост... ти си на колко? Прехвърлил си четиридесетте, нали?

— Така е.

— Доста е късно, за да станеш звезда, но ще бъдеш много търсен за пълноценни второстепенни роли.

— Съмнявам се — искрено се изсмя Стоун.

— О, не смятай, че само те четкам — ти наистина би бил много добър. Имаш един-единствен недостатък, който може да ти попречи.

— И какъв е той?

— Не си достатъчно неуверен. Разбираш ли, всички имаме дупки в бронята, но артистите — говоря за най-добрите — те плуват в своята неувереност и съмнения, които при теб отсъстват, и това не позволява да минаваш през метаморфози. Така че ще се окажеш малко... труден за хората в бизнеса.

— Е, Лу, ако реша да нарежа адвокатурата, ти ще бъдеш сред първите, които ще научат.

Регенстайн стана, съблече самото си, изу обувките си и ги изрита встрани.

— Сега, ако ме извиниш, бих искал да подремна — каза той. — И те съветвам да последваш примера ми. Пристигаме в Ел Ей много рано. — Той се опъна на дивана и без да каже нито дума повече, затвори очи. Появи се стюардесата и метна връз него леко одеяло.

Стоун се върна на мястото си, съблече на свой ред самото си, събу обувките си, прие предложеното му одеяло — както можеше да се

очаква то бе от кашмирена вълна — и отпусна облегалката си максимално назад. Осветлението в салона изгасна. Загледа се през прозореца към звездите и се опита да изхвърли от главата си Арингтън. Беше мислил предостатъчно за нея.

3.

Стюардесата го събуди внимателно и той върна седалката в изправено положение. Погледна часовника си, после прозореца — навън се развиделяваше.

— М-р Регенстайн попита ще желаете ли да закусите заедно с него? — каза младата жена.

— Разбира се.

— Освежете се и можете веднага след това да седнете при него — каза тя и му посочи една от вратите.

Стоун отиде в тоалетната. Помещението се оказа по-голямо от всичко, което някога бе виждал в самолет. Имаше дори душ. Избра си четка от специалната поставка, изми си старателно зъбите, вчеса косата си, облече сакото и се отправи по пътеката към масата, където Лу Регенстайн вече с апетит нагъваше голяма порция бъркани яйца със сьомга.

— Добро утро — поздрави го Регенстайн с наслаждение. — Спали добре?

— Мигнах няколко пъти — отговори Стоун.

Появи се стюардесата.

— Какво ще пожелаете, м-р Барингтън?

— Портокалов сок и кафе — поръча той. — Вечерях късно.

След малко чашите бяха на масичката.

Регенстайн погледна часовника си.

— Трябва да кацнем до половин час — каза той. — Къде ще отседнеш? Да те откарам?

— В „Бел Еър Хотел“. Благодаря за предложението, но Ванс ме предупреди, че ще ме посрещнат.

— От колко време се познавате с Ванс Колдър? — поинтересува се Регенстайн.

— Около година. Всъщност срещали сме се само веднъж — на едно парти в Ню Йорк.

— Където, предполагам, си се запознал с Арингтън?

— Да — призна Стоун, без да скрива изненадата си.

— И двамата с нея сте били близки известно време?

Нова изненада.

— Да.

Регенстайн забеляза сдържаността в отговорите на Стоун.

— Ванс е забележителен човек... за артист, разбира се — каза той. — Никога досега не бях виждал някой, който да гледа на кариерата си толкова професионално и да я държи под такъв контрол. Знам, че много от висшите служители в студиото буквално се побъркват от това му отношение, но аз самият предпочитам да имам работа с хора, които знаят какво искат и настояват да го получат. Ванс винаги е усещал много точно за какво може да се пребори в сделка и кое не е... за кое не е разумно да настоява.

— Това е рядка способност във всяка сфера на човешката дейност — отбеляза Стоун.

— Предполагам, че е така — съгласи се Регенстайн, остави вилцата и сгъна салфетката. — Сега, ако ме извиниш, искам да си взема един бърз душ, преди да кацнем, защото така ще мога да отида направо в студиото — и той тръгна, оставяйки Стоун да довърши кафето си.

Големият „Гълфстрийм“ кацна на летището в Санта Моника и рулира до стоянката на местния оператор „Супермарин“. Вратата се отвори и Стоун видя да чакат две коли: мерцедес лимузина и малък мерцедес кабриолет, модел SL600. Слезе след Регенстайн по стълбичката и на раздяла двамата си стиснаха ръцете.

— Очаквам да те видя утре вечер в дома на Ванс — каза шефът на студиото.

— Надявам се.

— Е, ще чакам с нетърпение да се видим пак.

— И аз.

Регенстайн се качи в лимузината, която веднага потегли. Млад мъж се приближи до Стоун и му подаде запечатан плик. В него пишеше:

Скъпи Стоун,
Вместо да ти търся шофьор, реших, че ще се зарадваш на свободата да караш сам. Ще те се обадя днес по-късно, когато си починеш.

Поздрави!

Ванс

На отделен лист имаше подробни указания как да се добере до „Бел Еър Хотел“. Стоун прибра чантите си в предвидливо оставения отворен багажник и седна зад волана. Нагласи си седалката и запали дванайсетцилиндровия двигател. От известно време го занимаваше мисълта да си купи такъв мерцедес, но цената беше доста над възможностите му — някъде около сто трийсет и седем хиляди долара, ако си спомняше правилно. Излезе през портала, направи няколко завоя и се оказа на магистралата. Дори в този ранен час движението бе натоварено, макар да нямаше задръствания. Караше бързо, наслаждавайки се на отворената кола, чийто двигател мъркаше приятно, напомняйки му за „Ферари“. Отби от магистралата към Сънсет Булевард и тръгна по него към хотела, минавайки покрай Бевърли Хилс. Беше идвал веднъж в Ел Ей, когато го командироваха с Дино да приберат екстрадиран престъпник, но стояха малко, без възможност да разгледат града. Зави наляво по Стоун Каньон Роуд и измина още около километър и половина, докато стигне при хотела. Макар да бе рано, намери се кой да му вземе багажа и да паркира колата.

Пиколото изобщо не спря на регистрацията и го поведе през фойето по някакъв външен коридор. Хотелът се издигаше в градина и хладният утринен въздух ухаеше на екзотични тропически цветове. След малко пиколото го въведе в красив апартамент с веранда над басейна на хотела и го остави. Стоун се разходи: атмосферата беше по-скоро като че ли се намираще в апартамент на близък приятел, отколкото в хотел. Харесваше му. Не е трудно човек да свикне с това, мина през главата му. Поръча си закуска, взе душ и се изтегна на леглото за малко.

Събуди го телефонът. Часовникът на нощното шкафче показваше, че е два и половина следобед. Сграбчи слушалката.

— Стоун, обажда се Ванс. Надявам се пътуването да е минало добре.

— Да, Ванс, благодаря ти.

— Доволен ли си от настаняването?

— Повече от това... отново благодаря.

— Няма за какво. Защо не си починеш днес следобед, а довечера ще хапнем заедно?

— Става.

— Ще дойда да те взема на входа в седем, това устройва ли те?

— Прекрасно, Ванс. И... благодаря за колата.

— Хубава е, нали?

— Страхотна.

— Използвай я както искаш, докато си тук. Хайде, ще се видим в седем. Довиждане.

— Довиждане. — Стоун остави слушалката и разтърси глава, за да се разсъни. Възможно ли бе да страда от разликата във времето, когато ставаше дума само за някакви си три часа? Сигурно. Трябваше да направи нещо, за да се събуди. Обади се на рецепцията и попита дали могат да му намерят плевки.

Петнайсет минути по-късно вече седеше на маса до басейна. Беше си поръчал сандвич и „Хайнекен“. Може би половината от шезлонгите бяха заети. Виждаха се поне дузина невероятни жени. Развърза колана на хавлията си, скочи в басейна, преплува няколко дължини и се върна на масата. След малко донесоха сандвича му и той го изяде с апетит. Намери свободен шезлонг, легна в него и заспа под следобедното слънце.

Беше шест часа, когато се събуди. Чувстваше се освежен. Реши, че се е адаптирал към разликата във времето. Върна се в апартамента си, взе душ и се облече в ефирно лек блейзър и сиви спортни панталони. Поколеба се за миг, после си сложи плетена вратовръзка.

Стоеше под входния навес на хотела, когато точно в седем тъмнозелено „Бентли“ отби и спря пред него. Момчето, отговарящо за паркирането, изтича да заобиколи колата и отвори вратата на шофьора.

— Добър вечер, м-р Колдър — каза той.

— Благодаря, Джери, но идвам само да взема приятел — отговори Ванс Колдър.

Появи се друг, който отвори вратата пред Стоун. Той влезе и прие топлото ръкостискане на своя домакин.

— Бил ли си някога в „Спейго“? — без церемонии попита Колдър.

— Не.

— Ами, тогава да отидем там.

— Звучи добре. Обади ли се Арингтън?

— Не... ще говорим за това, докато вечеряме. — Колдър излезе от паркинга и се включи в движението по Стоун Каньон.

Стоун се облегна на седалката. Пътуваха в „Бентли“ за „Спейго“ и му шофираше кинозвезда. Ами, харесваше му, дявол да го вземе!

4.

Ванс Колдър умело водеше бентлитото по Сънсет Булевард и безгрижно разговаряше за времето в Калифорния и летенето със самолета на студиото. В един момент зави наляво, тръгна нагоре по стръмен хълм и след малко зави надясно в паркинг. Още преди колата да спре, ги заобиколиха фоторепортери.

Колдър се представи добре.

— Добър вечер, момчета — поздрави той групата общо. Усмиваше се и махаше с ръка.

Стоун го следваше и се възхищаваше на жизнеността му при създадите се обстоятелства. После вратите зад гърба им се затвориха и фоторепортерите останаха отвън. Стоун забеляза, че след него са влезли и двама здраво скроени младежи.

Колдър бе поздравен от всички жени на рецепцията, които не дариха Стоун дори с поглед. Ескортираха ги до ъглова масичка при прозореца. По пътя Стоун се чувстваше, както се бе чувствал понякога в компанията на изключително красиви жени — всички в ресторанта го игнорираха, вперили поглед единствено във Ванс Колдър.

Спряха на няколко маси, за да може Ванс да каже „здрости“ на няколко души: Били Уайлдър, Тони Къртис и Милтън Бърл. Стоун се здрависа с тях, удивлявайки се на младежкия вид на Уайлдър, на възрастта на Къртис и на факта, че Бърл изобщо е жив. Накрая седнаха на местата си: Стоун в позицията на стрелеца — с поглед към вътрешността на салона, а Ванс — с гръб към посетителите.

— Надявам се не възравяваш на мястото си — каза Колдър и с махване във въздуха разгъна салфетката си, — но идеята е гръбът ми да обезсърчи досадниците.

— Няма нищо — отговори Стоун. — Сега разбирам каква жертва е за теб да излезеш така сред хората. — Стоун забеляза, че двамата мъже, които се бяха движили един до друг, докато ги следваха в ресторанта, сега се бяха разделили: единият седеше на бара, другият бе седнал на маса.

— Човек се научава да се държи — каза Колдър, разглеждайки менюто. — Славата е меч с две остриета — носи ти някои неща, като например безпроблемното резервиране на тази маса, но си има цена — като фотографите, да речем. Между другото, не си поръчвай ордъвър — за това ще се погрижат.

В секундата се появи сервитьор, който донесе малка пица, гарнирана с пушена съомга и лук.

— От Волфганг — съобщи той. — Нещо за пиене, м-р Колдър?

— Стоун? — погледна го Колдър.

— „Бифийтър“ с тоник, моля.

— Донеси ми много сухо мартини „Танкерей“ — поръча с приятен глас Колдър. — Да стисне веднъж лимона, без маслина.

Сервитьорът изчезна и се материализира до тях, преди Стоун да бе мигнал.

Поръчаха и отпиха от питиетата.

— Запознах се с Лу Регенстайн в самолета — спомена Стоун. — Очарователен човек.

— Такъв си е — съгласи се Колдър. — И освен това е един от тримата най-умни, с които някога съм въртял бизнес.

— Другите двама?

— Дейвид Стърмак и Хайман Грийнбаум.

— Чувал съм за Грийнбаум... той не беше ли агент?

— Беше... почина преди десет години.

— А кой е...?

— Дейвид Стърмак ли? Естествено, че не си чувал за него — факт, който впрочем ще му достави удоволствие — но заедно с Лу Регенстайн и Лю Уасерман от МСА^[1] той има повече лично влияние в този град от всеки друг. Утре вечер ще се запознаеш с него. — Стоун се чудеше как може Ванс да се забавлява, докато жена му е изчезнала, но преди да успее да попита, Колдър заговори отново: — Хайман Грийнбаум беше първият ми агент — всъщност единственият — и на него дължа най-добрите съвети, за които един млад актьор би могъл да мечтае.

— По-конкретно?

— Научи ме на взаимовръзката между парите и добрата работа.

— Искаш да кажеш, че като ти плащат повече, стараш се повече, така ли?

— Не-е, не. Когато сключихме договор с Хайман, той ме покани на обяд и започна да ми говори като добрия чичо. „Ванс — каза ми той, — този град е готов да те приеме, но има нещо, което трябва да сториш.“ „Какво е то?“ — попитах го аз. „Много скоро — обясни ми той, — ти ще започнеш да правиш съвсем сериозни пари и трябва да се опиташ да не ги похарчваш, особено в началото. — После продължи: — Нямах представа от колко време наблюдавам развитието на млади актьори, дошли в този град, и всички те постъпват по един и същи начин: получават добра роля, която им донася солидна сума, и първата им работа е да се измъкнат от съборетината, в която са живели, и да си купят хубав апартамент и кабриолет. После правят още един-два филма, получават още малко парици и си купуват къща в Холивуд Хилс. Два филма по-късно вече живеят в Бевърли Хилс и кабриолетът, който карат, е мерцедес. Тогава настъпва пауза и известно време не им предлагат нищо подходящо. В един момент в ръцете им попада сценарий, който не струва, но снимките са в Южна Франция, другата главна роля е поверена също на кинозвезда и... какво, по дяволите, нали трябва да се плаща ипотеката върху къщата, заема за колата, да не говорим за ежедневните разноски по поддържане на имиджа, така че те приемат. Филмът обаче изгърмява и след още няколко подобни случая добрите сценарии престават да стигат до тях. След това идва ред на участие в телевизионни сериали и тръгнат ли по тази плоскост, вече става невъзможно да получат добра роля в сериозен филм. Не постъпвай по този начин.“

— И ти го послуша?

— Абсолютно. Тогава бяхме съквартиранти с двама други актьори и аз така и си останах с тях. Карах мотор с кош и оставих Хайман да инвестира приходите ми. След две години получих първите предложения за първокласни второстепенни роли. Започнах да навлизам в бранша и парите бяха добри. Преместих се в по-добър апартамент — малък и евтин — и си купих кола на втора ръка. След пет години вече бях набрал скорост, така че когато си купих първата къща, беше направо в Бевърли Хилс и платих за нея с налични. А когато започнаха да ми предлагат слаби сценарии със снимки на хубави места, можех да си позволя да отказвам и да чакам стойностните роли. Научих се никога да не снимам заради парите или защото филмът бил в Таити, или в някое друго райско кътче. Нямах

представа колко много артисти са направили тази грешка и колко скъпо им е струвала тя.

— Разбирам мисълта ти — каза Стоун. — Ванс, какви са новините около Арингтън?

Ванс се огледа.

— Може ли някой да ни чуе?

Стоун се огледа на свой ред.

— Според мен всички около нас се опитват да направят точно това.

— Тогава да не говорим тук.

— Разбрах, че утре вечер даваш прием?

Колдър понижи глас:

— Така е. Партието е планирано от близо месец и ако го отменя, хората ще започнат да шушукат. А започнат ли хората да говорят, все ще се намери някой, който да се обади на жълтата преса и на другата сутрин ще осъмна разнасян из таблоидите, а по оградите на имението ми ще са накацали папараци. Изключително важно е да се държа както обикновено, без значение какво става в личния ми живот, и също толкова важно е ти да разбереш и приемеш това.

— Разбирам.

— Още нещо: очаквам от теб всичките ни разговори на тази тема да бъдат защитени от тайната между адвокат и клиент.

— Щом желаеш.

— Добре, да продължим сега с вечерята — нека ѝ се насладим, а ще говорим на път за дома.

Когато отново се озоваха в бентлитото, Колдър най-сетне заговори по същество:

— Изминаха вече три дни, а още не ми се е обадила.

— Какво послужи като повод? — попита Стоун.

— Не знам. Прибрах се у дома от студиото, а колата ѝ я нямаше. Беше седем вечерта и ми се стори малко необичайно да не ме чака. Не беше оставила никакви указания на готвача за вечерята, а икономът, който обикновено дремва следобед, не я бе виждал да излиза от къщи.

— Взела ли е нещо със себе си?

— Не съм сигурен. Допускам, че е взела някакви дрехи, но не мога да застана пред гардероба ѝ и да ти кажа какви точно. Може да е

взела и куфар, но ние имаме цяла стая, пълна с багаж, така че не знам дали е направила така и ако е, то какво липсва.

— Карали ли сте се? Беше ли ядосана за нещо?

Колдър отби в паркинга на „Бел Еър Хотел“, спря и махна с ръка на момчето да ги остави на мира.

— Не, не ядосана, но бих казал... по-различна. Не знам как иначе да го обясня.

— В какъв смисъл, казваш, е била по-различна?

— Предната нощ ми каза за детето. Бях извън себе си от радост. Винаги съм искал дете и мислех, че и тя също. Само че тя не беше много радостна.

— Какво ти каза?

— Нямам предвид нещо конкретно да ми е казала, по-скоро ми направи впечатление как се държеше. После се замислих и изведнъж ми хрумна, че детето... може да не е мое. — Стоун не каза нищо. — Стоун, двамата с теб знаем, че Арингтън взе решение да се ожени много набързо и че седмица или десетина дни преди да сключим брак, е спала с теб. — Стоун продължаваше да не казва нищо. — Не ми заяви направо, че детето е твое, но беше определено потисната.

— А ти попита ли я?

— Не, но усещах, че знае за какво си мисля.

— И какво се случи на следващата сутрин?

— Нищо не ми каза. Аз трябваше да съм в студиото в седем — в момента съм по средата на снимки — и тя още не беше станала, така че нямахме възможност да разговаряме. Отидох на работа, но цял ден не мислих за нищо друго и се върнах, готов да ѝ заявя, че не ме интересува кой е биологическият баща и че искам да бъде бащата, който ще отгледа това дете. Само че нея я нямаше.

— Не ти е оставила бележка?

— Не, нищо.

— И ти още не си се обадил в полицията?

— Стоун, не мога да направя това — мисля, че вече ти обясних причините.

— Таблоидите.

— Да, таблоидите. Но освен тях и усещането ми, че не я грози никаква опасност.

— Какво очакваш от мен да направя?

— Казах ти за утрешното парти.

— Да.

— Този път постъпих малко необичайно — поканил съм репортер. На следващия ден във вестниците ще излезе репортаж, отразяващ събитието, и ще има приложен списък на гостите. Твоето име ще бъде споменато.

— Надяваш се тя да прочете?

— Почти съм сигурен, че ще го направи — тя обичаше да следи пресата.

— Мислиш, че ще опита да се свърже с мен?

— Ще се погрижа да стане ясно, че си отседнал в „Бел Еър Хотел“.

— А ако не ми се обади?

— Тогава ще приема съвета ти как да действам нататък.

— Ами решението е твое — сви рамене Стоун.

Колдър му подаде визитната си картичка.

— Тук ще намериш адреса и всичките ми лични телефонни номера. Носи вратовръзка, вечерята е в седем. Хората тук обикновено са точни. Аз съм на пет минути път от „Бел Еър“.

Стоун взе картичката.

— Ще дойда.

— О, утре, ако не си зает и ако имаш желание да посетиш студиото, обади се на секретарката ми — нейният телефон също е на картичката — и тя ще го организира.

— Благодаря, може да се възползвам от поканата. Между другото, Ванс, ти знаеш ли, че цяла нощ те следват двама млади мъже?

— Какво?

— Те са в кола, паркирана на трийсетина метра зад нас. Впрочем бяха и в „Спейго“.

Колдър погледна през рамо и се усмихна, разкривайки изумително бели и равни зъби.

— О-о, това са моите момчета, те ме пазят. — Той протегна ръка. — Благодаря ти, че се отзова, Стоун. Надявам се да не ме мислиш за голям глупак, че разчитам по този начин да реша проблема.

— Аз само се надявам да е правилният начин — каза Стоун. Слезе от колата и проследи бентлитото как се стопява в ароматната нощ,

следвано от телохранителите. После се попита дали някой беше пазил по същия начин и гърба на Арингтън.

---

[1] МСА — Американска музикална корпорация, занимаваща се и с филмопроизводство. — Б.ред. ↑

5.

След като закуси на следващата сутрин, Стоун се обади на Бети Саутард, чието име и телефон откри на визитката на Колдър. Каза ѝ, че иска да разгледа студиото и в резултат получи адреса и указанието да бъде пред портала в десет и половина.

Беше точен.

Даде името си на охранителя и той му посочи паркинга. Когато слезе от колата, до него се приближи количка за голф, управлявана от млада стройна жена. Изглеждаше малко под четиридесетте и бе облечена удобно и елегантно в светъл италиански костюм. Косата ѝ бе червеникавокестенява и падаше свободно върху раменете ѝ.

— М-р Барингтън? — каза тя. — Аз съм Бети Саутард.

— Аз съм Стоун — поправи я той и двамата се здрависаха.

— Е, добре дошъл в „Центурион Студиос“, скачай при мен и да потегляме.

Стоун се качи на седалката до нея, Бети потегли и веднага зави наляво. Стоун внезапно потъна във вълна на дежавю — улицата му бе болезнено позната, сякаш извадена от често повтарящ се сън.

— Но това е... искам да кажа...

Бети се засмя непринудено.

— Много хора реагират по същия начин — каза тя. — Предполагам, че поне двеста филма са снимани на тази улица с някои незначителни видоизменения. Бил ли си из Ел Ей?

— Не, идвах тук преди няколко години за два дни, но компанията — за разлика от тази — не ни даде възможност да разгледаме наоколо.

— Благодаря — каза тя усмихнато.

— Не исках да прозвучи като комплимент — на времето бях полицай и двамата с партньора ми дойдохме да екстрадираме дребен убиец на мафията. Той тежеше сто и петдесет кила и предполагам си представяш как сме се чувствали тримата на съседни седалки по време на целия полет до Ню Йорк.

Тя се засмя високо — беше неочаквано добра слушателка.

— Е, доволна съм, че на седалката до мен не е така тясно.

— Аз пък не съм — на свой ред се усмихна той.

Репликата му я накара отново да се изсмее звънко.

Двамата завиха по улица с голяма административна сграда от едната страна и редица безлични постройки от другата.

— Това е директорската улица — обясни разводачката му. — Офисът на м-р Регенстайн и на някои от висшите служители на студиото са в голямото здание, а по-малките са за продуценти на договори, за фирми подизпълнителки, и естествено, за сценаристи и актьори.

— Актьорите имат офиси?

Тя кимна:

— Почакай да видиш този на Ванс. Сега сме на път за площадка десет. Ванс има да снима ключова сцена и реши, че може да ти е интересно.

— Сигурен съм, че ще ми бъде.

Тя зави по тясна уличка и мина покрай няколко огромни постройки с формата на хангари, всяка с голям номер на фасадата. Спряха пред номер 10, Бети паркира количката и двамата влязоха през странична врата, охранявана от пазач. В мига, в който влязоха, иззвъня силен звънец, няколко души едновременно изкрещяха „Тишина!!!“ и Бети предупредително вдигна пръст до устните си. Дръпна го за ръката покрай купчини оборудване и Стоун с изумление видя пред себе си истинска ферма от Ню Ингленд, издигната в центъра на работна площадка, заобиколена от поне една стъпка пресен сняг. Докато съзерцаваше, някой отнякъде изкрещя поредица команди, завършили с „Екшън!“, след което се появи кола, спря пред дома, от нея слезе Ванс Колдър и натоварен с половин дузина ярко оцветени пакети изкачи стъпалата, отвори вратата, влезе и я затвори зад себе си.

— Стоп! — изкрещя невидим глас. — Проявете това! Следващ епизод, сцена единайсет, задния двор!

— Виждаш съм тази къща някъде — заяви Стоун.

— Вероятно, това е доста точно копие на къща от околия Личфийлд, Кънектикът.

— Защо не заснемат каквото искат направо там? Няма ли да е много по-евтино, отколкото да го строят тук?

— Изобщо не е така! Тук режисьорът има пълен контрол над всичко — време, светлина, сняг. Не му се налага да чака всички променливи величини да достигнат желаните стойности, а когато стане готов за вътрешни снимки, стените се свалят веднага, откривайки достъп до дневните, кухнята и така нататък, като камерата може направо да влезе у дома. Повярвай ми, тези хора са се научили да правят пари от такива къщи.

— Ще ти повярвам.

— Сега подготвят за снимки задния двор, искаш ли да влезеш вътре?

— Да.

Тя тръгна напред по входната алея и през вратата. Влязоха в антрето, после се озоваха в просторна, уютно обзаведена дневна. Тук имаше лавици с книги, картини, списания върху масичката за кафе, а в камината весело пърпореше огън.

— Забележи, че вратите са по-широки от общоприетото — обърна му внимание Бети. — Това е така, за да може камерата да следва безпрепятствено актьорите из стаите.

— Удивително — каза Стоун, докато се оглеждаше. — Човек има усещането, че може направо да се нанесе да живее тук.

— Би могло — потвърди Бети. — Банята е напълно функционална, а четката ти за зъби сигурно вече се намира в аптечката.

Тя го поведе към кухнята и отвори хладилника. Беше пълен с храна, част от нея започната. Отидоха до задната врата и погледнаха навън в двора. Три малки деца вече бяха на „снега“ редом с голям снежен човек. Ванс Колдър седеше встрани на сгъваем стол и четеше сценария. Някой изкрещя поредната заповед, Колдър стана и влезе в къщата.

— Здравсти, Стоун — каза той и му подаде ръка. — Радвам се, че дойде. Сега двамата с Бети влезте в дневната, иначе ще попаднете в кадър.

Стоун последва Бети, която излезе от кухнята и мина в дневната. Посочи ѝ подноса с подредени бутилки.

— Ако не беше толкова рано, бих очаквал да ми предложиш нещо за пиене — подметна той.

— Няма да ти хареса — отговори му тя. — Всичко е чай или вода. — После го погледна с откровен интерес: — Та какво те води тук? Изпусна Арингтън. Предполагам знаеш, че тя се върна на Източното крайбрежие, за да посети семейството си?

— Нямах какво друго да правя — излъга с лекота Стоун. — Току-що приключих случай и се чудех с какво да се заловя.

— „Случай“? Значи все още си полицай?

— Не, вече съм адвокат.

— Какъв адвокат?

— Много добър.

— Искам да кажа, каква ти е специалността?

— Специалността ми е такава, от каквата се нуждае клиентът.

— Не знаех, че правото може да се практикува по този начин.

— Понякога се налага.

— За фирма ли работиш, или си на свободна практика?

— И двете. Консултант съм на „Уудман и Уелд“, но в по-голямата си част работя в офис у дома си.

Тя наклони глава и леко се намръщи.

— Чувала съм за „Уудман и Уелд“, разбира се, но какво означава „консултант“?

— Това е обща фраза, обикновено прилагана по отношение на възрастен адвокат, който вече не практикува на пълно работно време, но е на разположение за съвет на фирмата, когато ѝ се наложи.

— Ти не си точно „възрастен“.

— Не още.

— Какво означава тогава „консултант“ в твоя случай? — продължи да настоява тя.

— Означава, че не съм достатъчно представителен, за да бъда съдружник в „Уудман и Уелд“. Но съм наблизко, така че могат да ме привикат винаги, когато имат нужда от мен.

— Каква нужда?

— Примерно ценен за фирмата клиент е арестуван за шофиране в пияно състояние, в кола с жена, която не е неговата съпруга, или дъщерята на друг ценен клиент е пребита от нейния приятел, но семейството не желае да се стига до съд, или синът на трети ценен клиент изнасили монахиня. Такива неща.

— Звучи отвратително.

— Често е точно така. Различни хора имат различни нужди от правна защита и не всичко, от което клиентът се нуждае, може да бъде поето от една престижна фирма. Защото фирмата е точно толкова загрижена за доброто си име, колкото и клиентът. Във взаимен интерес е тези случаи да намират решение по възможно най-тихия, дискретен и ефикасен начин.

— Предполагам, че понякога дори е интересно.

— Интересно е през цялото време — каза Стоун. — И е безсмислено да се сравнява с покупко-продажбата на имоти.

Тя отново се засмя по начина, който му харесваше.

— Ванс е зает по обяд — каза тя, — така че ще трябва да се задоволиш с моята компания в стола на студиото.

— Да се задоволя с теб ми звучи прекрасно — ти си много по-интересна от Ванс и почти толкова красива.

Тя отметна глава и се изсмя звънко, докато някой отвън не изрева разгневено „Тишина!“.

6.

Качиха се в количката и поеха надолу по улицата покрай други работни площадки, направиха няколко завоя и спряха пред ниска постройка с добре поддържана морава пред нея. Верандата бе подредена с маси, на които обядваха хора в най-различни облекла — от най-ранни епохи, каубойски, или с най-обикновени джинси.

— Да влезем в салона и попитаме управителя дали ще ни предложи маса навън — денят е толкова хубав.

Стоун тръгна след нея през приятно обзаведената трапезария и точно приближаваха вратите, извеждащи към верандата, когато чу името си. Спря се и се обърна. Луис Регенстайн му махаше изправен от сепаре в ъгъла на салона. Стоун докосна ръката на Бети и ѝ направи знак да го последва.

— Стоун, радвам се да те видя — възкликна Регенстайн и му подаде ръка. После се обърна към сътрапезника си: — Това е Марио Чиано, Марио, това е мой отскорошен познат, Стоун Барингтън. — Двамата се здрависаха. — Стоун, ще ни правиш ли компания за обяда?

— Благодаря, но...

— Няма нищо, Стоун — прекъсна го Бети, — аз и без това имам малко работа в офиса. — Тя се наведе до ухото му: — Очаквам да те видя довечера у Ванс — и си тръгна.

Стоун седна срещу двамата мъже, с гръб към вътрешността на салона.

— Нещо за пиене? — предложи Регенстайн.

— Малко изстуден чай би ми дошъл добре — отговори Стоун.

Регенстайн махна с ръка и с менюто се появи леденостуден чай. Когато Стоун поръча, Регенстайн се обърна към Чиано:

— Разбираш ли сега какво имах предвид? — попита той и кимна към Стоун.

— Напълно, Лу — отговори Чиано. — Идеален е. — После погледна Стоун: — Играл ли си някога?

— В гимназията — извинително каза Стоун.

— Като изключим излизанията пред съдебните журита — засмя се Регенстайн. — Така ми каза той.

— Наистина ли си адвокат? — осведоми се Чиано.

— Да?

— От тези, които се явяват в съда?

— От време на време.

— Кой е последният ти случай?

— Защищавах една американка на карибски остров срещу обвинение в убийство.

— И как завърши делото?

— Обесиха я.

Чиано избухна в смях.

— Лу, тоя направо се вписва в образа — по сценарий нашият човек също губи делото.

— Мога ли да попитам, господо, за какво си говорите? — обади се Стоун.

— И гласът му е добър — каза Чиано, сякаш говореше за човек, който не беше тук.

— Добър за какво? — осведоми се Стоун.

— Не е нужно да е член на гилдията на киноартистите, нали? — попита Регенстайн.

— Не, има право на едно свободно участие, после трябва да се запише.

Регенстайн се обърна към Стоун:

— Ти нали планираше да поостанеш тук десетина дни?

— Да, но Ванс...

— Как гледаш на идеята да играеш в един филм с него?

— С Ванс?

— Разбира се, че с Ванс. Марио е режисьор.

— О...

— Е?

— Сериозно ли говориш, Лу?

— Абсолютно. Ще ти платим... да видим... двайсет и пет хиляди за една седмица работа.

Стоун се обърна към Чиано:

— Изглеждаш ми напълно нормален човек, Марио — каза той.
— Ще ми обясниш ли за какво, по дяволите, говори Лу?

Чиано се наведе напред:

— По график ни предстои да снимем една сцена тази седмица — сцената в съдебната зала — но актьорът, който трябваше да я изиграе, получи по-добро предложение и иска да се махне. Лу и аз желаем да ти предложим да направиш пробни снимки.

Стоун поклати глава:

— Господа, ще трябва да ме извините, но аз идвам от Ню Йорк, където подобни неща просто не се случват. Искам да кажа... знам за „аптеката на Шуаб“, леглото на режисьора и други подобни, но...

— Шуаб отдавна го няма — прекъсна го Чиано, — и не се безпокой, никой от нас не умира да те чука, така че от теб само се иска да застанеш пред камерата и да прочетеш няколко реплики. Ако се справиш, ще играеш адвокат, който се опитва да вкара в затвора клиента на друг адвокат, ролята на който се изпълнява от Ванс Колдър. Ти ще загубиш битката в съда, разбира се, но трябва да изглеждаш убедително, докато си вършиш работата.

— Само не ми казвайте, че навън не чакат сто истински актьори, които биха могли да се справят по-добре — каза Стоун.

— Това е малко спорно твърдение и остава да се провери — въздъхна Чиано. — Не се безпокой, ако не ставаш, ще наемем актьор.

— В действителност, ако си подходящ, Стоун, ще ни направиш голяма услуга — намеси се Регенстайн. — Марио би трябвало да започне снимането на тази сцена утре сутринта и можем да спестим много време, ако наистина снимаме, вместо да се занимаваме с кастинг.

— Ясно, значи решихме — каза Чиано. — Днес следобед първият ми помощник-режисьор ще направи пробните снимки. Ще го организираме някак на декорите от площадка десет, между останалите епизоди.

— Наистина трябва да поговоря с Ванс за тези неща — предупреди Стоун.

Регенстайн извади миниатюрния си клетъчен телефон и набра номер.

— Бети, обажда се Лу, намери ми Ванс, ако обичаш — и той погледна Стоун. — Ще отнеме минутка... Ало, Ванс? Решихме проблема с прокурора — какво ще кажеш Стоун Барингтън да опита ролята? Сега съм заедно с него и Марио смята, че е страхотен, така че

следобеда ще направим пробните снимки. Чудесно! Значи ще се видим довечера у вас. — Той прибра апаратчето. — Ванс е „за“ с двете си ръце, Стоун, така че повече извинения нямаш.

Чиано извади на свой ред телефона си, свърза се с асистента и нареди да се направи нужното за пробата. После и той прибра телефона.

— Добре дошъл в Холивуд — каза той, ухилен до уши.

Стоун стоеше в дневната на фермерския дом от Кънектикът и слушаше указанията на младия човек, който го инструктиреше.

— Окей, прегледахте за няколко минути репликите — каза режисьорът. — Как е текстът?

— Имам чувството, че вече съм използвал точно тези думи — отговори Стоун.

— Така и трябва да бъде! Сега си представете, че тази маса пред вас е парапетът пред журито на съдебните заседатели. Искам да кажете репликите през масата, сякаш журито е ей там, от другата страна, но не трябва да гледате нито право във видеокамерата, нито настрани. Ясно ли е?

— Предполагам — отговори Стоун и остави сценария на масата.

— Не, спокойно можете да четете — успокои го младежът.

— Мисля, че ще се справя и така — каза Стоун.

— Добре, можем да започваме.

Пред Стоун застана някакъв, вдигна клапата и изрече:

— Проба на Барингтън, първи дубъл.

— Камера? — обади се режисьорът.

— Снимам.

— Екшън!

Стоун изчака няколко секунди, след това посочи с пръст зад себе си към въображаемата банка на защитата:

— Онзи млад човек, когото виждате да седи там в красивия си син костюм, изглежда напълно свестен младеж, нали така? — Той замълча. — Мога ли да се движа напред-назад пред масата?

— Стоп камера! — извика младежът. — Разбира се, движете се както сметнете за уместно, ние ще ви следваме. Готови?

— Проба на Барингтън, втори дубъл — обяви човекът с клапата.

— Камера?

— Снимам.

— Екшън!

Стоун започна отново, но този път се опря с ръце на масата и се вгледа във въображаемото жури.

— Младежът там в хубавия син костюм и модната подстрижка изглежда съвсем свестен, нали така? Е, ако го бяхте видели преди месец, косата му беше мръсна и сплъстена, а костюмът само скрива затворническата му татуировка. И имайте предвид, дами и господа, че това не е бил първият му път зад решетките. — Стоун се изправи и закрачи напред-назад покрай масата. — Симпатичният младеж е отвякъл четиринайсетгодишно момиче, завел го е в гората, изнасилил го е няколко пъти в течение на един следобед и после го е удушил. Запознахте се с доказателствения материал и аз не мисля, че той оставя място за каквито и да било съмнения. Изправени сте пред прост избор: да го изпратите в щатски затвор, където да изчака изпълнението на смъртната си присъда или... да го пуснете обратно на улицата. Но внимавайте, защото следващия път може да бъде вашата дъщеря!

— Стоп! — извика асистент-режисьорът. — Според мен беше добре. Ти какво мислиш, Боб?

— Добре стана — обади се операторът.

— Вие доволен ли сте, м-р Барингтън?

— Както прецените.

— Окей, тогава занесете касетата за преглед в първа зала, за да я видят Марио и м-р Регенстайн. Аз ще им се обадя, че сме свършили.

Всички си прибраха оборудването и излязоха. Стоун седна до масата и се запита как бе стигнал дотук.

Половин час по-късно седеше в малка кинозала с Лу Регенстайн, Марио Чиано и Ванс Колдър.

— Почвай — нареди Марио в микрофона до себе си.

Стоун се загледа в себе си на екрана. Заслуша се в репликите на самоуверения прокурор. Сцената му се струваше безкрайно дълга и му беше напълно ясно, че от него не става актьор. После осветлението в малката зала светна. Стоун се надигна в седалката си и потърси с поглед вратата.

— Господи, това беше дяволски добре — каза Чиано, без да скрива изненадата си.

— Иска ми се и аз да бях толкова добър в първия си филм — обади се и Колдър. Той и режисьорът се обърнаха и погледнаха седящия зад тях Регенстайн.

— Стоун, нает си — обяви шефът на студиото.

— Ела утре за гримиране в единайсет часа — завърши Чиано и се надигна. — Започваме да снимаме в един.

Напълно смаян, Стоун стана и стисна ръцете на мъжете. Но аз бях ужасен, мислеше си той. Как така тези хора не виждат това? Никога не бе изпитвал такова унижение. Тези хора бяха луди!

7.

Стоун спря пред портала на имението на Ванс Колдър и свали прозореца. Към него се приближи униформен въоръжен охранител.

— Добър вечер, сър — учтиво го поздрави той. — Вашето име?

— Барингтън.

— Влизайте направо, м-р Барингтън — и порталната врата се плъзна встрани.

Стоун покара известно време по извиващата се входна алея, но видя къщата едва когато изкачи билото на малък хълм. Беше измазана в бяло, в испански стил, с керемиден покрив. Камериер се погрижи за колата и Стоун влезе през разтворената двойна врата в широк, покрит с теракота коридор, който, изглежда, минаваше през цялата къща в дълбочина. Към него веднага се приближи облечен в бяло сако мъж с външност на филипинец.

— М-р Барингтън?

— Да.

— Така и предположих, защото познавам всички останали гости. Ще бъдете ли така добър да ме последвате?

Стоун тръгна след него и се озова в наистина просторен хол, където оживено бърбреха поне една дузина двойки.

Беше избрал за вечерта бежов костюм в тропическа кройка и носеше вратовръзка. Почувства се доволен, защото всички наоколо бяха много добре облечени за Ел Ей. Всъщност Стоун винаги бе искал да си купи такъв костюм, но така и не бе събрал куража да го направи в Ню Йорк.

— Добър вечер, Стоун — каза Колдър и топло стисна ръката му, — и добре дошъл в компанията на участниците в „Извън съда“.

— Така ли се нарича филмът?

— Точно така. Всички говорят за твоите пробни снимки. Хайде, ела и се запознай с някои хора.

И Стоун послушно последва Ванс през стаята, за да се запознае с различни хора. Половината лица му изглеждаха познати от вестници и

списания — някои бяха актьори, други — продуценти или режисьори. Забеляза в дъното на помещението Бети Саутард да разговаря с друга жена.

— Стоун — каза в този момент Ванс, — особено ми е приятно да те запозная с моя добър приятел Дейвид Стърмак.

— Здравейте — каза Стоун. Спомни си думите на Ванс, че Стърмак е един от най-влиятелните хора в Ел Ей.

— Радвам се да се запозная с теб, Стоун — погледна го в очите Стърмак. — Наслушах се на маса неща, разказани ми от Ванс и Лу. — Беше висок представителен мъж, някъде около шейсет и пет, слаб, облечен във великолепен, но консервативно скроен костюм. Обърна се към елегантната блондинка до себе си, която изглеждаше двайсет години по-млада: — Това е жена ми Барбара. Барбара, запознай се със Стоун Барингтън.

— О-о, здрасти! — с неочакван ентузиазъм го поздрави тя. — Ти си приятелят на Ванс и Арингтън от Ню Йорк. Четох за твоя карибски процес във вестниците. Страшно съжалявам за начина, по който завърши.

— Благодаря — отговори Стоун. — Приятно ми е да се запознаем, Барбара.

Към малката им групичка се присъедини Лу Регенстайн.

— Всички говорят за твоята проба днес следобед, Стоун.

— О! — възкликна Стоун, изпитвайки неудобство. Защо, по дяволите, трябваше всички да говорят за това?

Сервитьор взе поръчката му за пиtie и следващите няколко минути минаха в неангажиращ общ разговор. На Стоун страшно му се искаше да дръпне Ванс настрани и да го попита защо е необходимо участието му във филма, но домакинът му беше зает с гостите си. Някой внимателно го хвана за лакътя и го завъртя на сто и осемдесет градуса. Стоун се озова очи в очи с около четиридесетгодишен мъж с плътен слънчев загар, който му стисна ръката и заговори бавно, раздрусвайки я:

— Имаш нужда от агент и аз много бих искал да бъда този човек.

— Агент? — без всякакво въодушевление в гласа повтори Стоун.

— Видях пробните ти снимки и прекрасно разбирам защо всички са толкова възбудени. Това определено е най-добрата проба — без изключения — която някога съм виждал.

— Извинете ме, но аз съм малко... объркан. Все пак изтекли са само... колко, четири часа, откакто направихме това нещо.

— В този град добрите новини се разпространяват светкавично — обясни Суимс. — Нека ти разкажа за нас: компанията ни беше основана от група млади агенти, които напуснаха Си Ей Ей и Ай Си Ем, за да създадат собствена импресарска къща, и в списъка на клиентите ни има много „горещи“ имена. Страшно бих желал сред тях да бъде и твоето.

— М-р Суимс...

— Фред.

— Фред, аз не съм артист, наистина не съм! Аз съм адвокат и даже не живея тук.

— Скоро ще се преместиш, Стоун, повярвай ми. Мога ли да те попитам — ако, разбира се, не задавам прекалено личен въпрос — какво е истинското ти име... онова, с което си се родил.

— То е същото, което винаги съм използвал.

— Сериозно? Това е удивително! Дори сам не бих могъл да измисля по-ефектно, а аз съм много добър, когато опре до имена, които да правят пари. Предполагам знаеш истинското име на Ванс?

— Не.

— Хърбърт Уилис — и той вдигна три пръста като бойскаут. — Кълна се в Бога.

— Изумително — каза Стоун, опитвайки се да не засегне този човек.

Суимс най-сетне спря да друсва дланта му, хвана го подръка и го дръпна встрани от останалите гости.

— Трябва да ти разкажа какво означават пробни снимки като твоите и роля като тази, която ти се дава. Става дума за много големи пари и аз изобщо не се шегувам.

Стоун се изсмя.

— Лу Регенстайн ме предупреди, че съм твърде стар за филмова слава.

— Боже опази да вляза в спор с Лу, но в наши дни зрелият главен герой се котира страшно високо. Ами виж Харисън Форд или Клинт Истууд, боже господи. Та той гони седемдесетте! А ти си на колко? Трийсет и осем.

— По-скоро на четиридесет и две.

Суимс се наведе към него и заговори поверително:

— Обещай ми, че устните ти няма да отронват това число, преди да си навършил петдесетте — закле го той. — То ще си остане само между мен и теб. Ти си на трийсет, е, в краен случай в трийсетте... и то в началото на втората им половина.

— Обещавам — сериозно каза Стоун.

Суимс мушна дискретно в джоба на самото му визитната си картичка.

— Искам да ми се обадиш утре сутринта — рано! — след което ще излезем да хапнем и ще поговорим за бъдещето, което ти предстои. Повярвай ми, то е много светло, но аз не бих искал да развалям настроението на скъпия ни домакин с делови разговори у дома му. — Той му отдаде чест по скаутски и тръгна да търси сервитьор.

Най-сетне Стоун можеше да се огледа за Бети Саутард, която продължаваше да разговаря с единствената непридружавана от кавалер дама сред гостите.

— Здравсти — топло го поздрави Бети. — Стоун, това е Арлийн Майкълс от „Холивуд рипортър“.

— А, значи вие сте новият актьор в града — възкликна жената, докато се здрависваха. — Чух за пробните ви снимки.

Стоун поклати глава.

— Опасявам се, че те ще ми донесат много притеснения — каза той.

— Боже мой, какво притеснително може да има в това? Нали видях как Фред Суимс ви облъчва с чара си. А той, имайте предвид, е от най-добрите — трудно е да изберете по-добър личен агент от него. Мечтите ви са на път да се сбъднат.

— Опасявам се, че мечтите ми се носят в по-различна посока. Аз съм адвокат и бих желал да огранича актьорската си игра до съдебната зала.

— Но нали точно такава е и ролята ти — намеси се Бети. — Хората останаха снощи, за да свършат с декора — по график сцената трябваше да се заснеме след три седмици, но предполагам Лу Регенстайн наистина е искал да те има в тази роля, докато си тук.

Стоун се изненада. Регенстайн му бе казал, че сцената е планирана за утрешния ден.

— Целият епизод силно ме смущава — призна Стоун.

Арлийн Майкълс внезапно извади репортерския си бележник.

— Вие сте нюйоркски адвокат?

— Да.

— Живял сте известно време с Арингтън.

— Живея в собствената си къща — отговори той. — Двамата с Арингтън сме добри приятели.

— Е, „добри приятели“ е израз, който в този град може да означава много неща — отбеляза тя, пишейки, без да спира. — Това първата ви роля в киното ли е?

— О, да.

— Сигурен ли сте?

— Мисля, че бих запомнил евентуално участие в снимки.

— Кажете ми, как се чувства Ванс в присъствието на старата любов на Барингтън.

— Мисля, че трябва да попитате Ванс за това — аз съм тук по негова покана.

— Оpozнаване между двама мъже, докато съпругата я няма.

— Не бях мислил за ситуацията по този начин — каза Стоун.

— Арлийн! — намеси се Бети. — Защо измъчваш Стоун?

— Такава ми е работата, миличка — отговори Майкълс. — Какви са първите ти впечатления от Ел Ей, Стоун?

— Изненадан съм в положителна посока — каза Стоун и огледа хола.

— Е, не всичко изглежда точно така — каза тя. — Аз специално идвам тук за пръв път и също съм впечатлена. Ванс не е известен с чести покани към журналистите.

— Арлийн, знаеш колко много държи на личния си живот Ванс — обади се Бети.

— Човек би казал, че направо е свенлив.

— Да, може да се каже така. Мисля, ще ти бъде приятно да научиш, че си първият репортер в този дом от години насам.

— Е, да не преувеличаваме, нямаше ли материал за къщата в „Аркитекчъръл Дайджест“ миналата година?

— Не е същото.

Стоун хвана Бети подръка и я дръпна встрани.

— Арлийн, би ли ни извинила само за секунда. Има нещо, което трябва да обсъдя с Бети.

— Разбира се — отговори Майкълс.

Стоун застана нарочно с гръб към нея.

— Доколкото разбирам, приемите в Ел Ей приключват рано — попита той.

— Винаги — каза Бети. — Това е град на ранобудници, всички започват работа при зори.

— Съгласна ли си да прием по едно след това?

— Добре, но и аз трябва да ставам рано. Нека се срещнем в бара на „Бел Еър Хотел“ — предложи тя.

— Чудесно.

— Сега да се върнем при Арлийн, защото не искам да си тръгне оттук разочарована.

Те се обърнаха, но репортерката я нямаше — тя вече бе заклешила Ванс в ъгъла и само извънпяването на сребърния звънец можа да го спаси.

— Вечерята е сервирана — съобщи икономът филипинец.

Тълпата, нараснала след идването на Стоун, се изнесе през задната врата към широката тераса, където бяха подредени маси за по осем души. Стоун намери картичката с името си и установи, че е разпределен между Барбара Стърмак и някакъв мъж, който също като него бе дошъл на партито сам. Помогна на мисис Стърмак със стола и се обърна към мъжа.

— Аз съм Иполито Онофрио — каза той. Беше по-нисък от Стоун, масивен, без да е дебел, с къса посребрена коса.

— Казвам се Стоун Барингтън.

Двамата се здрависаха.

— Какво ви води чак тук, м-р Барингтън?

— Гостувам на приятели — отговори Стоун.

— Чух нещо по-различно — възрази Иполито.

Стоун се готвеше да попита какво е чул, но в този момент Барбара Стърмак го дръпна за ръкава и започна да го представя на останалите седнали на тяхната маса. Стоун така и не успя да поднови разговора си с Иполито.

Когато вечерята свърши, всички се върнаха в хола за кафето и Стоун се озова редом с Дейвид Стърмак.

— Мога ли да разменя няколко думи с теб? — помоли той.

— Естествено — съгласи се Стоун и позволи да бъде заведен в кабинета на Ванс — средно голяма стая с ламперия от стар чам и голям брой красиви картини по стените.

Когато седнаха и се наместиха удобно, Стърмак заговори:

— Стоун, основната част на моя бизнес е по Западното крайбрежие и в Ню Йорк. От известно време насам обмислям да сменя фирмата за правни услуги, с която работя там, и във връзка с твоето идване тук се запитах дали не би представлявало интерес за теб да ме представяш в Ню Йорк.

— Това е много ласкателно, м-р Стърмак...

— Дейвид, ако обичаш.

— Дейвид тогава. Какъв е бизнесът ти в Ню Йорк?

— Малко недвижима собственост — имам дял в няколко ресторанта и съм склонен да инвестирам заедно с приятели в още няколко; основната ми дейност е инвестирането в различни видове бизнес, но се занимавам и с покупко-продажби; рядко се залавям с дела — по образование съм адвокат, но не съм практикувал от години...

— Трябва да ти кажа, че нямам голям опит в недвижимата собственост и нямам никакъв опит в ресторантьорството.

— Знам. Днес следобед вече обсъдихме това достатъчно подробно с някой си м-р Уилям Егерс от „Уудман и Уелд“. Той каза, че след като си консултант към фирмата, те с удоволствие ще ти окажат нужното съдействие, в каквото се наложи.

Стоун бе изваден от равновесие — не беше очаквал това.

— Кой те представя в момента?

— Основните ми адвокати са „Хайд, Тайсън, Макелени и Уейд“, но обмислям смяната им от известно време.

— Какъв е хонорарът им средно?

— Над милион долара годишно. Разбира се, ти ще трябва да се погрижиш за „Уудман и Уелд“, но аз ще се разплащам чрез теб, така че според мен ще можеш да задържиш по-голямата част от хонорарите. Също така, ако това те интересува, разбира се, винаги ще имаш възможност да инвестираш в мои начинания с изключително добра възвръщаемост.

— М-р Стърмак, мога ли да бъда откровен?

— Бих бил благодарен.

— Двамата с вас се познаваме едва от тази вечер и вие знаете съвсем малко за мен и специфичните ми умения. Защо искате точно аз да ви представявам?

— Стоун, знам за теб много повече, отколкото мислиш: запознат съм с досието ти в нюйоркската полиция, знам за големите дела, които си поемал, знам за личния ти живот и личните ти качества.

— Тогава вероятно знаеш и колко време отделям на работата си за „Уудман и Уелд“ и вероятно си разбрал, че държа на сътрудничеството си с тях, следователно би трябвало да си наясно, че просто не мога да те поема като единствен мой клиент.

— Разбира се, че съзнавам това, Стоун. Недей да мислиш, че ти правя предложение без съответната подготовка.

— Не ми изглеждаш човек, който би го направил — каза Стоун.

— Прав си. Разбери, онова, което търся в един адвокат, са личните му качества, а над всичко стои умението му да се държи както трябва в различни ситуации. Аз по принцип избягвам съдилищата, обичам нещата да стават по мой начин.

Стоун се усмихна.

— Всички клиенти обичат това. Дейвид, наистина не бих могъл да ти отговоря веднага. Не крия, че предложението ти е изключително привлекателно, но предпочитам да го обсъдя лично с Бил Егерс, а се оформя да остана тук цяла седмица, ако не и по-дълго.

— Естествено. Да се разберем така: през следващите няколко дни се очаква да бъде адски зает, но смятам да отскоча до Ню Йорк към края на следващата седмица. Да се срещнем тогава и да поговорим подробно. Ще подготвя в писмен вид текущата ситуация и ще обсъдим евентуалното ти натоварване с моите дела.

— Това напълно ме устройва.

Двамата си размениха визитни картички, стиснаха си ръцете и излязоха при другите гости.

Докато пиеше кафето, Стоун размени погледи с Бети Саутард и й кимна в посока на вратата. Тя се усмихна и кимна в отговор. Двамата се сбогуваха с домакина и в интервал от минута тръгнаха един след друг.

8.

Стоун спря на паркинга на „Бел Еър“ и хвърли на притичалото момче ключовете от колата. Влезе във фойето и се наложи да попита къде е барът. Салонът го изненада — беше повече в английски, отколкото в калифорнийски стил, с тъмна ламперия по стените и огън в красивата камина. Бети вече седеше на малко канапе до камината, а край нея се навърташе скупаещ сервитьор — беше едва десет часа и посетителите още се брояха на пръсти. Седна до нея и си поръча бренди.

— Благодаря, че дойде. Съжалявам, че не можахме да поговорим на партито.

— О, моята работа там беше да ухажвам Арлийн. Ванс ми бе поръчал да не ѝ давам възможност прекалено дълго да разговаря с когото и да е от гостите. Беше много неспокоен от присъствието ѝ. Още не мога да си обясня защо изобщо я покани, а и той не ми каза, когато го попитах направо.

— Сигурен съм, че има своите съображения — каза Стоун, чувствайки се малко неудобно да знае нещо, което не е известно дори на секретарката на Ванс. — Той не ти ли доверява всичко?

— Не е длъжен. Просто двамата работим толкова близко един с друг, че му е трудно да скрие каквото и да е било. — Тя се усмихна. — Знаеш ли, ти беше хитът на партито.

Стоун притеснено се размърда.

— Не са ли така мили с всекиго?

Тя поклати глава.

— При нормални обстоятелства, на такова парти един дошъл от друг град адвокат ще може да разговаря само с тапетите.

— И как така толкова ме харесаха?

— Ти си красив, известен си им от пресата, по-млад си от повечето присъстващи мъже и си личен гост на техния домакин, който на свой ред е кинозвезда.

— Какви бяха тогава тези глупости за пробните снимки?

— Ти видя ли ги?

— Да... И едва издържах.

Тя се засмя.

— Аз можах да ги видя в зала заедно с дузина секретарки, които бяха чули за случилото се, и мога да ти кажа, че докато гледахме, във въздуха се носеше отчетлива миризма на вагинални сокове.

— Спри! — простена той.

— Ама ти май наистина се притесняваш! — изненада се тя.

— Цялата тази история е адски унижителна.

— Извинявай, аз съм свикнала да комуникирам с актьори, всеки от които незабавно би схванал какво могат да означават подобни пробни снимки за бъдещето му в този град.

— Аз нямам бъдеще в този град.

— Можеш да имаш, само да пожелаеш.

— Така твърди и Фред Суимс — обезсърчено каза Стоун.

— Хайде, Стоун, я по-весело! Не е като да те изхвърлят от града, намазан с катран и овъргалян в пера. Имаш своя звезден момент под светлината на рампата — наслаждавай му се! Повечето хора биха подскочили от радост!

Стоун се засмя.

— Права си, предполагам, само ми се събра малко повече слава, отколкото съм свикнал. И съм доста объркан.

— Какво има, малкия? — потупа го по бузата тя, сякаш говореше с хлапе.

— Ами, пробните снимки бяха доста странни — каза той. — И на всичко отгоре това парти тази нощ...

— Какво му имаше на партито?

— Виж, в града съм от има-няма двайсет и четири часа и вече имам пробни снимки, посрещнати с възторг, след което срещу приличен хонорар ми е предложена роля във филм. После се появява агент — явно от най-добрите — който ме умолява да ме представлява и... — Той замлъкна.

— Продължавай.

— Навлизаме в сферата на конфиденциалните разговори.

— Работата ми е да пазя тайните на Ванс. Предполагам мога да се справя и с твоите.

— Какво знаеш за Дейвид Стърмак?

Тя сви неопределено рамене.

— Той е важна фигура... макар основно да действа зад кулисите.

— Какво означава това?

— Ами никой никога не публикува нищо за начина, по който е сключил една или друга сделка, за участието му в този или онзи филм. Но се носят слухове...

— Какви слухове?

— Гледал ли си филма на Ванс „Време за раздяла“?

— Да, преди години.

— Ванс не трябваше да участва в този филм — тогава той имаше договор с друго студио и те не искаха да го освободят. Говори се, че Стърмак провел един телефонен разговор и десет минути по-късно Ванс имал ролята във „Време за раздяла“. Тя впрочем му донесе първия „Оскар“, а самият филм направи печалба от половин милиард долара по света. Хора, които разбират от тези неща, твърдят, че без Ванс филмът просто би изгърмял. Така че виждаш каква власт може да упражни Стърмак само с едно-единствено телефонно обаждане.

— И как така е концентрирал тази власт в ръцете си?

— Имал е нещо общо с профсъюзите.

— Какви профсъюзи?

— Професионалните гилдии, сдружения, синдикати — онези, в които членуват всички технически лица. Създал си е репутацията на човек, който е способен да разреши най-заплетените преговори. Представител е на поне два от тези профсъюзи... не помня кои точно... Това е всичко, което знам за него... е, освен че двамата с Ванс са много близки. Мога по-добре от останалите да кажа с кого Ванс е наистина близък, съдейки как приема телефонните обаждания. Когато се обади Дейвид Стърмак, Ванс изоставя всичко. Единственият друг, който се радва на такова внимание, е Лу Регенстайн. Третият в момента... си ти.

— Аз ли?

— О, ти определено си в горещия списък.

— Искаш да кажеш в момента?

— Е, никой не остава вечно в този списък на Ванс, но точно в момента ти си в него. — Тя смръщи вежди. — И защо е така, Стоун?

— Убий ме, не мога да ти кажа — честно отговори Стоун.

— Да, добре. Знам, че има някаква връзка с Арингтън, но още не мога да съобразя каква точно.

— Не съм разговарял с Арингтън от месеци.

Е, не бяха много месеци, но все пак повече от един.

— И няма да ми кажеш, така ли?

— Аз съм адвокат, Бети — отговори той, — и някои неща трябва да останат.

— Разбирам — потупа го тя по ръката. — И аз съм поставена пред подобни ограничения. Когато някой работи за Ванс, конфиденциалността е нещо, което се подразбира и високо се цени. Трябва да знаеш, че ако Ванс се хване за сърцето и тупне на място, половината град ще се нареди на опашка да ми предлага работа още преди да са пристигнали от бърза помощ. Но ако си позволя да кажа нещо за него, без да...

— Схващам — каза той.

— Значи и двамата се разбираме добре. — Тя се усмихна. Правеше го често и страхотно й отиваше.

— Ще ми дадеш ли един съвет? — погледна я той.

— Разбира се.

— Трябва ли наистина да приема тази роля, която така упорито ми предлагат?

Тя сложи ръка върху гърдите си.

— Мили боже! Ако не го направиш, Лу Регенстайн ще получи удар. Имай предвид, че при него това става без много шум: той просто повдига вежда и от този момент нататък не можеш да си направиш резервация за вечерта в нито един ресторант на града.

— Значи нямам избор?

Този път сложи ръка на бузата му.

— Не го приемай толкова трагично, малкия — в края на краищата става дума само за малко слава и пари. Повечето мъже биха се вкопчили в подобен шанс. — Тя понижи глас: — И повечето мъже досега да ми бяха предложили.

— Много сте смела, госпожице!

— Утре по това време вече всяка жена в „Центурион Студиос“ ще ти се е предложила... следователно трябва да побързам.

— Аз живея съвсем наблизко.

— Защо не ми покажеш...

Стоун подписа сметката, двамата излязоха от бара и тръгнаха към апартамента му. Тя сложи ръката си в неговата, но никой от двамата не проговори. Във въздуха висеше някакво очакване.

В апартамента светеше мека светлина и тя веднага се запъти към спалнята, разхвърляйки дрехи и бельо по пътя. Под вратата имаше подпъхнат плик, но в момента Стоун се вълнуваше от съвсем други неща. Пусна плика на нощната масичка до леглото и се залови със своите копчета.

Тя успя да се съблече първа.

— Не гаси — помоли и дръпна настрани покривката на леглото и горния чаршаф.

Послуша я.

Тя легна и сложи ръце зад главата си. Слънчевият загар по тялото ѝ беше равен, без бели места — нещо, което не можеше да се види в Ню Йорк.

— Аз съм първа — отсече тя.

Той започна от гърдите ѝ и бавно продължи надолу. Тя остана скръстила ръце на тила си, докато не стигне до края. Тогава впи пръсти в косата му и започна тихо да стене.

А след това дойде неговият ред. И чакането си заслужаваше.

9.

Стоун се събуди бавно. В първия момент не можа да се ориентира в непознатата стая. Леглото беше разбъркано, постилки и чаршафи лежах от двете страни. Беше сам. Протегна се и се замисли за приятно протеклата нощ. Телефонът иззвъня и той подскочи. Часовникът на масичката показваше шест и половина. Сграбчи слушалката.

— Ало?

— Обажда се Бил Егерс. Защо не ми позвъни веднага? Чаках те половината нощ.

— Здравсти, Бил. Не знаех, че си ме търсил.

— Не получи ли съобщението ми?

— О... — измънка Стоун и разпечата плика. На листчето пишеше: „Обади ми се тази вечер, без значение колко е часът“. — Извинявай, Бил, бях... зает и така и не го прочетох.

— Как, по дяволите, се запозна с Дейвид Стърмак?

— Ами снощи се видяхме на парти в дома на Ванс Колдър.

— Снощи? Той ми позвъни, за да се поинтересува за теб още вчера следобед... значи преди да сте се запознали, така ли е?

— Изглежда.

— Боже господи, какво правиш в Холивуд — вечеряш с филмови звезди и рушветчии?

— Рушветчии?

— Не знаеш ли кой е Дейвид Стърмак?

— Знам, че има силно влияние в кинобизнеса... и горе-долу това е всичко. Искаш да ми кажеш, че е и нещо друго?

— Стоун, ако нещо не се случи в северната част на Ийст Сайд между 42-а и 86-а улица, ти така и няма да разбереш за него, нали?

— Длъжен ли съм да знам кой е Дейвид Стърмак?

— Е, може би не си длъжен. Само шепа хора знаят кой е той и по една случайност аз съм сред тях.

— Защо се знае толкова малко за човек с такова влияние?

— Защото той иска да бъде така. А нещата обикновено стават така, както иска Дейвид Стърмак.

— О!

— Да, можеш да се обзаложиш. Вчера двамата с него проведохме един много запомнящ се разговор. Той ми се обади ей така, без предупреждение. Доволен съм, че ме намери.

— Бил, щеше да ми разказваш кой е Стърмак.

— Ами той е шибаният Принц на мрака.

— Това реплика от някой филм ли е?

— Дори да е, това не означава, че не е истина — оправда се Егерс.

— Да допуснем... сега искам да ми обясниш по-подробно.

— Началото е съвсем просто: бащата на Стърмак, чието име е Морис или Мо, бил дясната ръка на Мейр Лански в продължение на трийсет години.

— Сериозно?

— Абсолютно сериозно. Говори се, че пратил сина си Дейвид да следва право, за да го направи едновременно почтен и полезен за семейния бизнес.

— И той бил полезен?

— И още как. Специализирал се във връзките на мафията с профсъюзите и бил много гъст с Хофа, Тони Ското и една дузина момчета от тежката артилерия на профсъюзите. В края на 50-те заминал на Запад и станал посредник между холивудските синдикати и мафията. Винаги бил изключително дискретен и изоставил адвокатската практика, така че никой нямал основание да тича до колегията и да се оплаква от методите му. С годините излизал все повече и повече на сянка, докато станал практически невидим, но в същото време затягал хватката си върху града.

— Откъде ти е известно всичко това, Бил?

— Аз знам всичко за всеки — не си ли наясно?

— Хайде де, кажи откъде знаеш?

— Имах някога клиент, който въртеше съвместен бизнес с него, и той ми пошушна някои неща. Обичаше да разказва истории за едно време. Изглежда, е споменал името ми пред Стърмак. Това обяснява защо ми се обади, когато е трябвало да научи нещо за теб. Сега обаче аз имам един въпрос.

— Давай.

— С какво, по дяволите, успя да впечатлиш Стърмак за толкова кратко време? Нали ме разбираш, аз те познавам доста по-добре от него и... и не съм чак толкова впечатлен.

— Благодаря за откровеността. Цялата история е все още мистерия за мен. Единственото общо, което имаме със Стърмак, е познанството ни с Ванс Колдър, а Колдър и аз никога не сме вършили нещо заедно.

— Може и да не сте, но несъмнено Ванс знае някои неща за теб от леглото.

— Да, той наистина спомена, че Арингтън доста му е говорила за мен, но въпреки това...

— Добре, мисля, че трябва да се възползваш от откритата се възможност, момчето ми, но имай предвид, че името на „Уудман и Уелд“ никога няма да се появи на документ, който би го свързал по някакъв начин — пряко или косвено — с името на Стърмак. Разбираш ли мисълта ми?

— Да, но аз все още нищо не съм приел. Той изглежда един от онези хора, които могат да монополизират цялото ми време. В момента съм доста независим, но хвана ли се на пълен работен ден за него, цялата ми свобода отива на кино.

— Разбирам те и се радвам, че мислиш по този начин.

— Има още нещо, което ме тревожи: той каза, че част от бизнеса му била в Ню Йорк — малко недвижима собственост, няколко ресторанта — но от друга страна, подметна, че сегашните му адвокати получавали над милион долара годишно от него. Нещо не се връзва, не мислиш ли?

— Така е. Ако плаща по милион долара годишно на адвокати, или върши голям бизнес тук, или има сериозни неприятности. На твое място бих го подпитал невинно по този въпрос.

— Ще го направя. Освен това ми каза, че ако работя за него, съм щял да имам изгодни възможности за инвестиране.

— Бих бил крайно внимателен в това отношение, момчето ми — сториш ли го, рискуваш да те изправят пред съдебно жури, или най-малкото пред сенатска комисия, разследваща нещо сериозно. За каквато и инвестиция да стане дума, увери се на всяка цена, че е абсолютно чиста.

— Аз още не съм решил дали да се захвана с него. Що за име е това Стърмак всъщност?

— Той е шведски евреин... ако си готов да му повярваш.

— Предполагам, че евреи има навсякъде. Защо да няма и в Швеция?

— Защо не, наистина. Доколкото ми е известно, дядото на Стърмак бил едър търговец на риба в Стокхолм, но неговият син Мо нещо загазил, и то сериозно — май убил някого — така че се наложило да избяга от страната. Запрашил към Ню Йорк, благодарение на някакви семейни връзки се запознал с Мейр Лански и... това се оказало любов от пръв поглед.

— Между другото, на вечерята се запознах с един друг тип, който ми се стори малко странен. Казва се Онофрио Иполито. Името говори ли ти нещо?

— Банкер е. Доколкото ми е известно — почтен.

— Странно, той повече ми се стори човек на мафията.

— Стоун, бил си полицай прекалено дълго. Не всеки с италианско име е мафиот.

— Да, знам...

— Каж ми сега какво правиш в Ел Ей?

— О, играя във филм.

— Какво!?

— Вчера имах пробни снимки и ме одобриха. Както изглежда, сега съм изгряващата звезда на града.

— Окей, явно не искаш да ми кажеш, така че да приключваме.

— Не се шегувам, Бил — каза Стоун, но Егерс вече бе затворил.

Взе душ и си поръча закуска, но когато сервитьорът пристигна, Стоун видя на масичката за кафе в дневната оставен плик. Разпечати го и намери вътре сценарий. Е, най-сетне малко работа за вършене, каза си той.

Старателно прегледа репликите си през следващия един час и в един момент телефонът иззвъня.

— Ало?

— Стоун Барингтън?

— Да.

— Казвам се Боби Рутън и отговарям за гардероба в „Извън съда“.

— Добре, как сте.

— Пришпорен, както обикновено. Вижте, отделът ни не е готов да изработи облекло така набързо за прокурорската роля, която играете, така че трябва да намерим палиативно решение.

— Окей.

— Какви костюми и ризи носите нормално?

— Костюми на Ралф Лорън — „Пърпъл Лейбъл“, когато мога да си ги позволя. Ризи на „Търнбул енд Асър“.

— Да, имат ги в „Нейман“. Кой размер?

— Четиридесет и втори за костюма, трябва само да се оправи дължината на крачолите.

— А ризите?

— Шестнайсет, дължините на ръкавите на „Търнбул енд Асър“ са еднакви.

— Размер на обувките?

— Десет.

— Записах всичко. Ще имаме нещо за проба, когато дойдете в студиото в единайсет. Бельото си е ваша грижа, но помнете, че винаги може да ви удари трамвай, така че... не карайте майка ви да се черви после.

Стоун се засмя.

— Ще се видим в единайсет — и остави слушалката. — Господи — каза той на глас, — май вече не съм в Канзас.

10.

Стоун пристигна в „Центурион Студиос“ и този път охраната на портала разполагаше с името му. Дадоха му пропуск за паркинга с надпис „ВИП“ и го информираха, че трябва да се яви на площадка дванайсет. Следвайки маршрута от вчерашния ден, той намери пътя до голямата сграда и паркира мерцедеса в запазеното за ВИП-ове място. На вратата за площадката го чакаше младеж на около двайсетина години.

— Стоун Барингтън?

— Това съм аз.

— Казвам се Тим Корбин и съм помощник-мениджър на продукцията. Възложено ми е да ви ориентирам, а после да ви заведе в гардеробната и гримьорната. Следвайте ме. — Момчето зави в тясна уличка между площадките, изрови от джоба си ключ и отключи вратата на средно голяма каравана. — Това е номер двайсет и едно и е ваша, докато сте в екипа.

Стоун последва Корбин вътре. Имаше дневна, спалня, кухненски бокс, тоалетна и малка стаичка с бюро, телефон и факс апарат. Хладилникът бе зареден с минерална вода, сокове и плодове.

— Много добре — неволно одобри той.

— Една категория по-високо от онова, което получават редовите актьори — отбеляза Корбин. — Да не спите с режисьора?

— Не е моят тип.

— От вас се очаква да стоите тук, когато не им трябва. Ако не ви бъде специално наредено нещо различно, трябва да присъствате от един до шест следобед и ако нямате работа пред камерата, тук е мястото, където ще ви търсят. Имате телефон и факс с отделни линии. Между другото, ключовете са на таблото, но никога не палете, защото това е работа на транспортния отдел, а ние не искаме да нервираме момчетата, нали?

— В никакъв случай.

— Предполагам, скоро ще разберете сам, че голяма част от работата тук се върши от момчетата на профсъюза, така че никога не премествайте мебели, дори декор, освен ако това не е предвидено по сценарий, окей?

— Окей.

— Когато нещо не ви е ясно, питайте ме.

— Окей, Тим.

— Добре, сега да отидем в гардеробната. — Той отведе Стоун до голф количка и двамата бързо се придвижиха до друга сграда.

Там го посрещна с протегната ръка Боби Рутън. Беше нисък, пълничък и по всички външни белези — обратен.

— Хей, Стоун — извика той, — мисля, че те спретнахме. — Енергично свали един костюм от стойката и Стоун obu панталоните и облече сакото. — Да, прав си, точно четиридесет и втори на дължина. — Боби му подгъна панталоните с карфици и го накара да премери още три костюма, докато една от шивачките поправяше маншетите на първия. — Всички актьори би следвало да имат стандартни фигури — каза Боби. — Окей, обличай костюм номер едно, а аз ще ти намеря вратовръзка. — Той подаде на Стоун прекрасна памучна риза в цвят слонова кост, модел „Сий Айлънд“. — Купихме ти една дузина от тези, в случай че се изпотеш или се окапеш. За бога, умолявам те, не обядвай в костюм от реквизита, защото ако се окапеш с кетчуп и ние нямаше резерва в същия десен, ще се загуби един час снимачно време, докато го почистим, а час снимачно време струва повече пари, отколкото който и да е от нас може да си представи.

— Обещавам да внимавам.

— Актьор мечта — въздъхна Боби. Стоун облече ризата и Рутън му завърза вратовръзката. — Нека го направя аз, защото мога по-добре от теб... нали работата ми е да те направя да изглеждаш добре. — Стоун се огледа в огледалото, а Рутън сгъна и напъха в джобчето на костюма квадратна копринена кърпичка. — Обувките — каза той и вдигна във въздуха чифт елегантни италиански обувки. Помогна на Стоун да ги обуе и да завърже връзките. — Удобни ли са?

— Бомба — каза Стоун и пробно направи няколко крачки.

— Готов си за славата — изгледа го оценяващо Боби. — Всички костюми ще стоят в твоята дневна и ще ти бъде казвано за кой ден от снимките кой костюм да слагаш, но аз мисля, че днес целия ден ще

бъдеш в този. Дори да имаш само половин час почивка, прибирай се в караваната и събличай костюма — има гладачка, която ще го изглади веднага. Свикни да бъдеш виждан по бельо от непознати жени — и той му махна за сбогом.

— Е, това поне е лесно — каза Стоун и двамата с Корбин излязоха.

— Боби е голяма работа, сигурно е най-добрият гардеробиер — отговори Корбин. — Сега гримьорната. — Отидоха две сгради по-надолу по улицата.

Вътре го посрещна симпатична млада жена по джинси, която му помогна да съблече сакото си и го настани в бръснарски стол.

— Аз съм Сали Дън — каза тя, — и ще ви направя още по-красив.

— Какво точно смятате да правите с мен?

— Нищо особено — отговори тя, разкопча ризата му и подпъхна около яката меки книжни салфетки. — Вашият проблем е, че сте най-белокожият бял в света. — Тя прекара оценяващо пръсти през косата му. — Не бих могла да си спомня откога не съм виждала истински блондин, мъж или жена. Имате много светла кожа, макар да виждам, че сте събрали малко тен, откакто сте в града. Понеже пред камерата ще бъдете силно осветен, без грим ще изглеждате като труп, особено редом с Ванс, който е толкова почернял, че няма нужда от грим. Задачата ми е да ви направя да изгледате жив под тази светлина. — Тя дръпна главата му върху облегалката и се залови за работа.

Когато свърши, Стоун отвори очи и се погледна в огледалото.

— Но аз съм оранжев — изненада се той.

— Няма да е така, като ви осветят. Ще бъда на сцената, за да ви коригирам с фон дьо тен между дублите. Постарайте се да не се потите... ще поръчам да донесат вентилатор за вас. В края на работния ден елате пак тук, за да ви почистят, или ако предпочитате — в караваната ви ще има студен крем. Използвайте го преди душа.

Корбин върна Стоун на площадка дванайсет и го придружи вътре.

Хангарът изглеждаше също толкова необятен, колкото първия, който Стоун бе видял, но за разлика от него, тук нямаше фермерска къща, а по-скоро няколко независимо оформени декора: офиси, заседателна зала, стая на съдебните заседатели, спалня и съдебна зала.

Наоколо кипеше трескава дейност — най-различни техници бяха накацали по декорите и нагласяваха прожектори и отразяващи плоскости. Малко по малко започнаха да пристигат актьорите, облечени като адвокати, полицаи, съдебни заседатели, зрители в залата. Накрая се появи и самият Марио Чиано.

— Добър ден, Стоун — поздрави го той. — Ще снимаме сцена 14А, в която разпитваш първия си свидетел — наркомана.

— Добре — съгласи се Стоун и намери съответната страница.

— Трябва да знаеш, че снимките не вървят непременно в хронологически ред, така че няма да започнем с началната ти пледоария пред журито. Ще загреем с малка репетиция, после снимаме епизода с теб, след това правим кръстосания разпит на Ванс и накрая снимаме едър план на реакциите ви при репликите на другия. Ще трябва да си наблизко през по-голямата част от деня, защото ще се наложи да те има в общите сцени.

Стоун се запозна с актьора, определен да играе ролята на негов помощник, и започнаха репетициите. Научи се да спира по даден знак, да не обръща внимание на камерата и след това започнаха да снимат. Оказа се по-трудно, отколкото си го бе представял, но се справи.

Обядва със сандвич в караваната си. Бяха взели за гладене костюма му, а Сали Дън дойде да поправи грим му.

— Чувам, че върви добре — подхвърли тя.

След обяда дойде ред на епизодите с участието на Ванс, сетне Стоун седна и започна да реагира на четящия зад кадър репликите си Ванс, после Стоун чете, а Ванс реагира. Към края на деня бяха отметнали пет страници от сценария или шест минути чисто филмово време, което, както разбра Стоун, означавало добър ден. Когато приключиха снимките, той свали сам грима си, взе си душ и остави новия си костюм в гардероба — през нощта щяха да го изгледят и ако трябва — почистят. Прибра се в „Бел Еър“ капнал.

Отвори вратата на апартамента си и намери на пода два малки плика със съобщения, че са го търсили. Първото беше от Бил Егерс. Обади му се веднага.

— Как е филмовата звезда?

— Гроги. Няма да повярваш колко тежка е работата на актьора.

— Да бе, знаем.

— Нещо ново?

— Направих няколко обаждания относно Онофрио Иполито.

— И какво научи?

— Реакцията беше много странна: никой не искаше да говори за него — нито добро, нито лошо.

— Какво означава това?

— Ами... всеки път, когато се обаждах на някого, отговорът беше „О..., мисля, че той е банкер“ и след това събеседникът ми заболяваше от Алцхаймер. А имай предвид, че разговарям с хора, които би следвало да знаят много неща за него, които по принцип знаят много за всекиго.

— Пазят ли го?

— По-скоро умират от страх, като чуват името му.

— Значи е трябвало да бъда по-вежлив с него на вечерята.

— Надявам се, не си излял нещо върху него.

— Абе удържах се.

— Тревожа се, Стоун. Досега не ми се беше случвало такова нещо. Обикновено с три-четири обаждания мога да науча всичко за всеки.

— Е, засега няма за какво да се безпокоим. Седях до него по време на някаква вечеря и това е всичко. Не виждам причини да се виждаме пак.

— На твое място бих се въздържал от такава среща с цената на всичко.

— Ще се постарая... благодаря ти за помощта.

Отвори втория малък плик и съобщението го накара да замръзне:

Съжалявам, че не те намерих. Ще опитам пак по-нататък, ако мога.

А.

11.

Стоун незабавно позвъни на операторката в хотела:

— Получих съобщение, подписано с „А“ — обясни той. — По кое време беше обаждането?

— Трябва да е указано в съобщението, м-р Барингтън — отговори търпеливо жената.

— Така ли...? А, да... преди по-малко от половин час.

— Сега ще проверя и при мен. Да, точно така.

— Не е оставила номер, предполагам?

— Не, сър, само каза, че ще опита да се обади по-късно.

— Нямате ли към вашата централа система за идентификация на обаждания се?

— Имаме, сър, но я използваме рядко.

— Добре, много ви моля да отбележите, че за всички бъдещи съобщения на мое име искам и номера на лицето, което ме търси.

— Добре, сър, ще се съобразя с това и ще предупредя останалите смени.

— Благодаря ви.

Стоун върна слушалката на вилката. Ванс се бе оказал прав — появата на името му във вестниците бе довела до резултат. Защо не си бе у дома, когато бе позвънила? Направи си питие от минибара, намери по телевизията новини и се загледа с празен поглед, без да възприема нищо от казаното. Когато осъзна, че чашата му е празна, отиде в банята, пусна горещата вода и остана под топлата струя, давайки възможност на мускулите си да се отпуснат. Спря водата и чу телефонът да звъни. Сграбчи кърпата и изтича в спалнята, но точно когато посегна към слушалката, звъненето престана.

— По дяволите! — изкрещя той в пространството. Позвъни на операторката: — Чух да се звъни, но бях в банята. Кой беше?

— Да, м-р Барингтън, беше отново младата дама. Тя не искаше да остави номера си, но аз го взех от системата за идентификация. — Тя му продиктува номера и той си го записа. — Името, което се появи

на екрана, беше „При Грималди“, според мен ресторант. Портиерът ще знае.

— Моля ви, свържете ме с портиера.

— Портиерът слуша.

— Обажда се Стоун Барингтън. Знаете ли ресторант в Ел Ей на име „При Грималди“? — и той даде телефонния номер.

— Да, сър — има такъв, мисля на Санта Моника Булевард, макар че отдавна не съм резервирал там маса за гост на хотела. Заведението е малко старомодно и не е шик — това, което се търси в момента.

— Запазете ми маса там за осем.

— Разбира се, сър. За колко души?

— А-а... за двама.

— Ще резервирам и ще ви се обадя, ако има проблем.

— Благодаря. На излизане ще мина да взема адреса.

Той остави слушалката, замисли се за момент, бръкна в джоба си, извади листче и набра номера.

— Ало?

— Бети? Стоун се обажда.

— Здравсти, точно си мислех за теб.

— Явно телепатия. Свободна ли си за вечеря?

— Разбира се.

— Къде живееш?

— В Бевърли Хилс, но не е ли по-добре да дойда при теб в „Бел Еър“?

— Става. Осем без петнайсет?

— Идеално. Ще те чакам на паркинга. Искаш ли да направя някъде резервация? Винаги мога да използвам името на Ванс.

— Не е нужно. Ще се видим в осем без петнайсет. — Той затвори и започна да се облича.

Бети седна отпред при него и го дари с влажна целувка по бузата.

— Къде отиваме?

— В едно заведение на Санта Моника. Казва се „При Грималди“.

— Не съм чувала за него — замислено каза тя, — а не мислех, че в Ел Ей има ресторант, за който да не съм чувала. — Тя погледна

адреса на листчето в ръката му. — Това ми се струва близо до плажа. Защо не използваме магистралата?

Следвайки указанията ѝ, Стоун бързо намери заведението, чийто вход се намираше в малка пряка на Санта Моника Булевард.

— Кой ти каза за това място? — намръщено попита Бети, докато вървяха към стъклената врата, покрита със стикери за приеманите кредитни карти.

— Ще ти обясня по-късно — каза той и задържа кавалерски вратата пред нея.

Спуснаха се по стълбище, което стигаше до просторен салон в сутерена. Половината от масите бяха вече заети, таванът беше нисък, декорът натруфен — релефни тапети, тежки драперии от брокат навсякъде, където погледнеха. Стоун даде името си на салонния управител и той ги заведе до банкетна маса в центъра на заведението. Седнаха един до друг с гръб към стената.

— Украсата е като извадена от 50-те — огледа се Бети. — Прилича ми на декор от черно-бял филм на „Уорнър Брадърс“. — Появи се сервитьор и им връчи тежко, подвързано в кадифе меню. — Това сигурно тежи пет килограма — отбеляза тя.

Стоун разтвори менюто и се смая от изобилието ястия, представящи сякаш всички региони на Италия.

— Сигурен съм, че никога не съм виждал подобно нещо — призна той.

Сервитьорът донесе напитките.

— Дайте ни още малко време — помоли го Стоун. — Менюто е прекалено голямо.

— Искате ли да ви помогна? — предложи услугите си сервитьорът.

— Моля.

— Специалитет на заведението е заек в сметанов сос, а и всички спагети са великолепни.

— Благодаря — каза Стоун. — Аз ще опитам заека.

— А аз спагетите — направи гримаса Бети. — Кои например?

— „Болонезе“ са много вкусни — отговори сервитьорът.

— Хубаво.

— Да ви донеса ли листата с вината?

— Предложете ми нещо — спря го Стоун. — Нещо добро.

— Опитайте „Маси Америк“ 91-а.
— Съгласен.
— Предястие?
— Салата „Цезар“ — без колебание поръча Стоун.
— Два пъти — обади се Бети.
Сервитьорът ги остави с питиетата.
— Окей, казвай сега откъде изкопа това място — каза Бети.
— Арингтън ми е позвънила оттук по-рано тази вечер.
— Но тя е във Вирджиния — каза Бети. — Аз лично направих резервацията ѝ за полета.
— Ще се наложи да разчитам на дискретността ти.
— Разбира се.
— Тя не е във Вирджиния. Изчезнала е преди около седмица.
— Какво?!
— Ванс ми се обади и ме повика да дойда и да я намеря.
— Изчезнала?
— Точно така. И той няма представа къде е.
— Не мога да повярвам, че толкова нещо може да се случи и аз да не разбера.
— Ванс държи нещата под сурдинка, защото не знае какво всъщност става.
— И тя му е избягала?
— Не е сигурен, защото не му се е обадила.
— А на теб ти е позвънила?
— Арингтън вероятно е прочела материала във вестника за партито. Точно по тази причина Ванс беше поканил репортер.
— Е, сега вече разбирам... изглеждаше толкова необичайно от негова страна. И какво ти каза Арингтън?
— Бях под душа, но операторката ми даде номера на това заведение, след като е използвала системата за идентификация на позвъняващия.
— Много загадъчно, не мислиш ли?
— Съгласен съм. — Стоун огледа останалите вечерящи. — Почакай малко — каза той с тих глас.
— Какво има?
— Забелязваш ли нещо особено в другите посетители?
Бети бавно обходи с поглед масите.

— Струва ми се, че повечето от тях са италианци. Това, предполагам, говори добре за ресторанта, нали така?

— Това е място за срещи — прошепна Стоун.

— Искаш да кажеш на мафията?

— По-тихо. Точно това искам да кажа. Познавам тези места от Ню Йорк. Погледни хората!

— Ами... жените са малко превзети.

— Точно така.

— Не съм сигурна дали другаде, освен в Рим, има толкова много италиански костюми на едно място.

— Така е.

— Това прави ли ме расистка или нещо подобно?

— Не, прави те наблюдателна. Обзалагам се, че половината лица около нас могат да се видят в албумите на местното полицейско управление.

— Но какво общо може да има Арингтън с мафията?

— Не знам, но някаква връзка очевидно съществува. — Докато говореше, Стоун вдигна поглед и видя четирима мъже да слизат по стълбището в салона. — Виж там! — прошепна той.

Тя проследи погледа му.

— Познаваш ли ги?

— Единият от тях — каза Стоун. — Запознах се с него на партито във Ванс.

12.

Стоун се престори, че изучава листата с вината, криейки лице зад кожената папка.

— Не гледай към него — каза той. — Не искам да ме види, че съм тук.

— Кого да гледам? — не разбра Бети. — Нищо не виждам. — Тя се облегна назад и надникна зад гърба му. — Единият ми е познат.

— Казва се Иполито.

— Помня името му от списъка на поканените, но той беше единственият, когото не познавах.

— Стига си надничала!

— Няма страшно, той седна на масата в ъгъла с гръб към нас.

Стоун предпазливо надзърна иззад листата.

— Не познаваш ли никого от останалите трима?

— Не, лицата им ми са напълно непознати. Но са доста едри.

Сервитьорът донесе салатите им и те ги наченаха.

— Това е най-страхотната салата „Цезар“, която някога съм опитвала — каза Бети.

— Ако италианците не могат да направят салата „Цезар“, кой би могъл?

— Тя не е измислена от италианците, в случай че не знаеш.

— Мислех, че е.

— Нищо подобно, измислена е от един мексиканец в известен ресторант в Акапулко. Не мога да си спомня името на заведението.

— Сигурно е „Цезар“.

— Престани, Стоун.

Сервитьорът донесе основното ястие и Стоун опита виното.

— Абсолютно фантастично — погледна той сервитьора.

— Разбира се — безстрастно отговори мъжът и наля в чашите.

Стоун вкуси от заека.

— Нямам думи — каза той.

— И аз — съгласи се Бети, опитвайки спагетите. — Ама защо никой не знае за това заведение?

— Предпочитаме да бъде така — обясни лаконично сервитьорът и ги остави.

— Нормалният човек би помислил, че всички трябва да знаят за това място и че собствениците биха искали да са известни — каза Стоун.

— Боже господи, виното е прекрасно!

Стоун си отбеляза името.

— Ще си поръчам за дома.

— Аз пък ще си поръчам за дома готвача — извика Бети и напъха още спагети в устата си. — Мога да го направя мнооооого щастлив.

— Внимание — прошепна Стоун. — Един от ония идва насам. — Той се концентрира върху заека, докато мъжът минаваше покрай масата им, за да се скрие в коридора, започващ в дъното на ресторанта. — Гледаше право в мен... дали ме е познал?

— Глупости, Стоун — възрази му тя, — човекът гледаше към мен.

— О! Интересно какво ли има там, в дъното.

— Тоалетната, не виждаш ли знака?

Стоун проследи с поглед връщането на мъжа.

— Права си, интересуваш го ти.

— Свикнала съм с такива погледи — каза тя и завъртя около вилицата си последните спагети. — Ще ти кажа, че за пръв път от десет години насам си изяддам яденето в ресторант — и преглътна с наслаждение. — Ако ме доведеш тук още един-два пъти, мога да се явя за ролята на Роузен^[1].

Появи се келнерът и започна да отсервира.

— Ще опитате ли нашия чийзкейк? — попита той.

— Не казвайте нито дума повече! — спря го Бети с вдигане на ръка. — Чувствам, че пълнея само като слушам.

— Двойно еспreso — поръча Стоун.

— За мен капучино — каза тя.

Сервитьорът ги остави.

— Ще ми се да поразгледам отзад — каза Стоун и се надигна от мястото си.

— Ти луд ли си? — хвана го за ръкава тя.

— Просто отивам до тоалетната — успокои я той. — Ще се върна след две минути.

Отправи се към задния коридор, влезе в него и се огледа. Мина покрай кухнята и стигна до вратата на мъжката тоалетна. Надникна вътре, установи, че е празна и продължи нататък по коридора, където видя врата, на която пишеше „Само за персонала“. Погледна през рамо и влезе през вратата.

Озова се в склад. Покрай едната стена бяха наредени хладилници, а на другата имаше полици. В центъра на помещението, на пода стояха празни кашони със залепнали по тях остатъци от зеленчуци. Стоун отиде в дъното на стаята, намери входа на друга тоалетна, а срещу нея — врата на малък офис.

— Ей! — извика плътен глас.

Стоун се извърна. Грамаден мъж в бяла униформа на готвач стоеше на няколко крачки зад него.

— Търся тоалетната — обясни той на мъжа и в същия миг зърна нещо познато на пода между себе си и краката на грамадата.

— Минали сте покрай нея — каза онзи. — Елате, ще ви покажа. — Той се обърна и излезе от склада.

Стоун бързо се наведе, взе малкия предмет и го пхна в джоба си.

— Ето тук — каза мъжът.

— Благодаря, извинявам се за безпокойството — отговори Стоун и отвори вратата на тоалетната.

— Няма проблем.

Стоун влезе и се озова заедно с друг от компанията на Иполито, застанал пред единия от двата писоара. Стоун зае позиция пред другия. Мъжът не му обръщаше никакво внимание, по начина, по който непознати пикаят в обществена тоалетна. Стоун изми ръцете си и се върна при масата.

— Е?

— Хванаха ме в склада — кратко обясни той.

— Изпий си кафето и да се махаме оттук — напрегнато прошепна Бети.

Стоун отпи от кафето и бръкна в джоба си.

— Но намерих нещо все пак — доволно каза той и го вдигна, за да го види.

— Кибрит? Е, поздравления, спечели калифорнийската лотария!

— Защо не погледнеш откъде е?

Тя не погледна.

— Ти ми кажи.

— Това е кибрит от „При Илейн“ — каза той.

— Да се махаме оттук!

Пътуваха към „Бел Еър“ със свален гюрук и се наслаждаваха на пустинния въздух.

— „При Илейн“ е заведение в Ню Йорк, предполагам? — попита го тя.

— Точно така. Арингтън и аз прекарвахме там доста време и тя имаше навика да си взема кибритчета с шепи.

— В такъв случай да намериш подобен кибрит в „При Грималди“ е прекалено голяма случайност.

— Да, особено след като знаем, че от този ресторант се е обадила Арингтън.

— Не знаем това — възрази тя.

— Защо да не знаем?

— Ти разговаря ли с нея?

— Е... не.

— Тя казала ли е на телефонистката в хотела откъде се обажда?

— Не.

— Значи онова, което знаем, е, че някаква жена е оставила съобщение за теб и се е подписала с инициала „А“.

— Трябвало е да станеш адвокат.

— А ти трябва да бъдеш малко по-добър.

— Добре, добре...

— Познаваш ли друга жена, чието име започва с „А“ и която може да е била в „При Илейн“?

— Възможно е, но не мога да се сетя в момента. — Всъщност сещаше се за две.

— Каква храна се сервира в „При Илейн“?

— Италианска.

— Навъртат ли се там мафиоти?

— През цялото време.

— Защо тогава да не допуснем, че някой от тях е изпуснал кибрита в онзи склад?

— От теб може да стане добър адвокат, но лош детектив. Ти чувала ли си някога за онова, на което му викат „интуиция“?

— Аз съм жена.

— О, да, забравих.

Ръката ѝ се плъзна по бедрото му.

— Предполагам, ще се наложи да освежа в паметта ти този факт — и ръката ѝ започна да сваля ципа му.

— А, Бети, дали да не изчакаме няколко минути? — Бяха на магистралата.

— Аз съм нетърпелива жена — въздъхна тя.

— Господи! — пое си дълбоко въздух той, когато тя зарови глава в скута му.

Карам по магистралата, мислеше си той... и... — издаде звук — ... се надявам ченгетата да не ни спрат. Стараеше се колкото можеше да не надвишава разрешената скорост, но му беше трудно.

---

[1] Забавно американско телевизионно шоу, разказващо за живота на работническо семейство, в което актрисата Роузен Арнолд (доста пълна) играе главната роля. — Б.пр. ↑

13.

Когато се добра до студиото на следващата сутрин, Стоун се чувстваше скапан. От лудориите с Бети и размишленията за събитията от предната вечер не му бе останало време да се наспи. Беше в стола за гримиране, когато се появи асистент-режисьорът.

— Добро утро, Стоун. Имам добри новини за теб — остава ти само още една сцена.

— Но аз мислех, че имам още четири снимачни дни — изненада се Стоун.

— Фризираха сценария и намалиха участието ти, така че ти остава още само една сцена — заключителната ти пледоария пред журито, а после набързо ще заснемем и реакцията ти при произнасяне на присъдата.

— Както кажете — отговори Стоун и взе сценария. Беше чел пледоарията, разбира се, но не очакваше, че ще трябва да я произнесе днес. Все пак в края на приготовленията вече усещаше, че ще се справи. Ванс не се виждаше никакъв, но понеже сцената бе само с участието на Стоун, това бе напълно естествено. Той прегледа репликите си за последен път и направиха един дубъл.

— Стоп и проявяване — нареди режисьорът. — Прекрасно беше, Стоун, сега да свършим с реакцията ти на присъдата.

Смаян от подобно развитие, Стоун седна зад масата на обвинението и се опита да изобрази на лицето си отвращение, докато съдебният пристав четеше присъдата.

— Край за Стоун — обяви режисьорът. Приблужи се, стисна му ръката и му благодари за участието. — Ще ти изпратя видеолента, когато приключим. Всичко хубаво.

Стоун стана. Беше едва десет часа. Пристигна Ванс, дойде при него усмихнат и му подаде ръка.

— Чух, че си се справил блестящо — каза той и без да пуска ръката му, го дръпна встрани. — Големи новини, Арингтън се обади снощи.

— Какво ти обясни? — попита Стоун.

— Всичко е наред. Безпокояла се от реакцията ми за детето и й се приискало няколко дни да бъде сама.

— И къде е била през това време?

— При някаква приятелка в Долината.

— Значи се е върнала?

— След ден-два. Искала да помогне на приятелката си, която имала някакъв личен проблем.

— Ами... това е чудесно, Ванс. Снощи се е опитала да ми се обади, но не ме е намерила в хотела.

— Да, спомена ми за това. Притеснила се, че заради нея си бил толкова път дотук и искала да ти се извини. Изпраща ти поздрав. — Той тупна Стоун по рамото. — Е, старче, благодаря ти за всичко. Ще ти се обадим специално, когато минем през Ню Йорк. О, Бети ще те изпрати до летището. — Той отново тупна дружески Стоун по рамото и се отправи към декорите.

Стоун остана на мястото си замаян. Приблужи се Бети.

— Самолетът ти излита след час и половина — каза тя и му подаде билета. — Опасявам се, че самолетът на „Центурион Студиос“ не е на разположение, така че ще трябва да се задоволиш с първа класа.

— Мисля, че ще го понеса — каза Стоун.

— А това тук — продължи тя, — е възнаграждението ти. Не го харчи наведнъж. И още нещо, м-р Регенстайн предложи да задържиш дрехите — личен подарък от него.

— Много любезно от негова страна.

— Хайде, да отидем в гримьорната и да махнем този грим от лицето ти.

Точно напускаха, когато видя някакъв мъж в костюм, идентичен с неговия. Не знаеше, че има дубльор. Последва Бети в караваната, където една жена подреждаше костюмите и ризите, които бе обличал, в луксозен куфар, в стил „ретро“. Съблече костюма си, даде й и него и се залови да сваля грима си. Десет минути по-късно тръгнаха за летището. Бети седна зад волана на дадената му временно кола на Ванс — мерцедесът, модел SL600. Стоун върна на портала издадения му пропуск и не след дълго вече летяха по магистралата.

— Трябва да взема дрехите си от „Бел Еър“ — сети се той.

— Те са в багажника. Камериерките в хотела ги подредиха в чантите ти — каза тя. — Знаеш ли, най-малкото, което можеш да направиш сега, е да върнеш онова, което ми дължиш от снощи. Едно малко последно нещо за любимото момиче, нали се сещаш?

Стоун се засмя.

— С удоволствие, но не на магистралата. Нямах представа колко близко се разминахме снощи със смъртта. Ще трябва да ми дойдеш на гости в Ню Йорк.

— Може би — загадъчно каза тя.

Помълчаха известно време. Бети маневрираше без усилие из рехавия трафик.

— Бети — проговори той, когато приближиха летището, — какво става?

— Става? — невинно попита тя. — Не знам какво имаш предвид.

— Питам защо ме гонят от Ел Ей?

— „Гонят“?

— Да, гонят, натирват. И още нещо — защо след целия натиск да поема роля във филма на Ванс, видях на сцената актьор, облечен като мен?

— Ти си бил много наблюдателен — погледна го тя.

Стори му се, че бузите ѝ леко поруменяват.

— Защо?

Тя зави по отбивката за летището.

— Защо, защо? Ами не знам. Честно ти казвам, че нямам представа.

— Ванс ми съобщи, че снощи му се обадила Арингтън и че била добре.

— Нямам основания да не му вярвам.

— Я да върнем малко лентата назад. Ти кога излезе от хотела тази сутрин? Аз бях мъртво заспал.

— Към пет часа.

— И кога разговаря с Ванс?

— Не преди да пристигна в офиса.

— Говори ли с някой друг?

— Това кръстосан разпит ли е?

— Да. Разговаря ли с някой друг?

Тя свали поглед към скута си.

— Обадиха ми се.
— Кой?
— Добре де, беше Ванс.
— И за какво разговаряхте?
— Няма значение.
— Той попита ли те защо сме били снощи в „При Грималди“?
— Да — неохотно потвърди тя.
— Ти каза ли му?
— Да — тя го погледна, — Стоун, предупредих те, че лоялността ми пред Ванс е над всичко.
— Вярвам, че е така. Но вярваш ли, че постъпката ти е в негов интерес?
— Мислиш, че не е така?
— Мисля, че нещо не е наред и че бих могъл да помогна, ако ме оставят да опитам.
— Изглежда Ванс няма нужда от помощ.
— А ти не мислиш ли, че има?
— Може би, но... — и тя безпомощно сви рамене.
— Знам, че си в деликатна ситуация, но сега е моментът да вземеш решение. И аз не бих искал нито Арингтън, нито Ванс да пострадат, защото си взела грешно решение.
Тя се пресегна, хвана го за възела на вратовръзката и го притегли към себе си.
— Готова съм да убия човек, за да му помогна.
— Не мисля, че ще се наложи — каза Стоун и освободи вратовръзката си от пръстите ѝ, — но способна ли си да действаш срещу неговата воля, ако мислиш, че това би му помогнало?
Тя се замисли.
— Вероятно — каза накрая.
— Тогава да се махаме оттук!
— Обещах да позвъня, като те видя да се качваш на самолета.
— Обади се тогава.
Тя бръкна в чантичката си и извади от нея карта и ключ.
— Това е домашният ми адрес и ключа. Кодът за изключване на алармата е четири-едно-едно-четири. Кажи ми го сега ти!
— Четири-едно-едно-четири — послушно повтори той.

— Иди в терминала, наеми оттам кола и се прибери у дома. Ще се върна около седем и тогава ще поговорим.

Стоун се усмихна и я целуна.

— Ти току-що взе правилното решение — каза той.

— Бог ми е свидетел, че се надявам да е така — отговори тя, — защото ако съм сбъркала, чакат ме страшни неприятности.

14.

Стоун чувстваше някаква възбуда и с чек за двайсет и пет хиляди долара в джоба си, направо смая агента с желанието си да наеме мерцедес. След половинчасово чакане го взеха и откараха с кола до офиса на агенцията в Бевърли Хилс, където му дадоха да избира измежду дузина луксозни коли, сред които и „Ролс-ройс“. Избра си мерцедес SL500, който имаше по-малък обем на двигателя от онзи, с който бе свикнал, но напълно отговаряше на настроението му.

Използвайки оставената в жабката карта, той намери пътя за жилището на Бети, което се намиреше на тиха уличка, южно от Уилшър Булевард в Бевърли Хилс, недалеч от Нийман-Маркъс. Влезе в къщата, въведе кода в аларменото устройство и остави багажа си, включително новия кожен куфар, до стълбите. Прецени, че къщата вероятно е от 30-те години, но беше ремонтирана по изумителен начин и обзаведена с вкус. Явно и обслужването на филмовите звезди можеше да носи добри пари.

Провери хладилника, намери в него остатъците от сандвич заедно с още доста друга храна, хапна набързо, качи се на горния етаж, окачи дрехите си и рухна в леглото на Бети. Когато се събуди, минаваше шест часа.

Слезе обратно долу, провери отново хладилника, прегледа чекмеджетата и се залови да приготвя вечеря. В седем и четвърт външната врата се отвори и след малко Бети влезе в кухнята.

— Боже, колко хубаво мирише тук! — възкликна тя. — Какво майсториш?

— Просто малко спагети. Ще искаш ли чаша от твоето вино?

— О, да, благодаря.

Наля й чаша шардоне.

— Как мина остатъкът от деня ти?

— Странно. Не съм свикнала да крия нищо от Ванс.

— Оценявам онова, което правиш, за да ми помогнеш.

— Доколкото помагам и на Ванс, няма проблем.

Той постави вечерята на кухненската маса и двамата седнаха.

— Но това е прекрасно! — каза тя. — Не знам защо си бях внушила, че искам главния готвач на „Грималди“, когато мога да имам теб.

— На твое разположение съм — скромно каза Стоун и вдигна чашата за на здравица.

— Ще пия за това.

— Защо не ми разкажеш какво знаеш? Започни с изчезването на Арингтън.

— Не знаех, че е изчезнала — каза Бети. — Един ден Ванс се появи в офиса и ми каза, че ѝ се налагало да се върне във Вирджиния, за да уреди със семейството си някакъв техен проблем. Резервирах двупосочен билет и поръчах да ѝ го занесат у дома. След това предположих, че е заминала.

— Държа ли се Ванс по-различно от нормалното?

— Изглеждаше разсеян или замислен за нещо свое. Помня, че се наложи да му повтарям нещата по няколко пъти, за да ги запомни. Това е.

— Случвало ли му се е и преди?

— Да, може би, предполагам, когато си е мислил за по-важни неща. Ванс ми казва много, но не всичко, и аз обикновено не го подпитвам.

— Получавал ли е някакви необичайни телефонни обаждания по онова време?

— Какво означава „необичайни“?

— Обаждания, които са го изплашвали или ядосвали?

— Ванс е актьор и като повечето актьори той винаги играе. Не издава много от истинското си настроение.

— Дори пред теб?

— Понякога, но не се случва често.

— А звънял ли му е някой многократно?

Въпросът му я накара да се замисли.

— Помня, че в деня след заминаването на Арингтън, Лу Регенстайн му се обади няколко пъти следобеда, но това не е чак толкова необикновено. Те вършат доста неща заедно и са много близки.

— Някакви обаждания от Дейвид Стърмак?

— Не си спомням, но и това не е необичайно.

— От Онофрио Иполито?

— Това име не бях чувала, докато Ванс не ми даде списъка на поканените за онзиденшното парти. И макар тогава да го забелязах, свързах името с физиономията чак в „При Грималди“.

— Значи Ванс и Иполито не са приятели и нямат съвместен бизнес?

— Не ми е известно за такъв, а в живота на Ванс има малко неща, за които не знам.

— Нека те попитам нещо друго: така, както аз виждам нещата, Ванс има безгрижно устроен живот, озарен от успеха — красив, богат, в зенита на кариерата си, женен за прекрасна жена, радва се на уважението на своите познати и на възхищението на милиони, които не познава.

— Доста изчерпателна оценка според мен.

— Но какви са слабостите му?

— Лични? Делови?

— И двата вида.

— Добре, в личен план той не е толкова добър любовник като теб, например.

Стоун се изсмя:

— Поласкан съм. Значи между вас двамата е имало нещо?

— Не бих го нарекла връзка. Ванс, предполагам, е спал поне веднъж с всяка жена, която познава.

— А ти колко пъти спа с него?

— Мисля, че навлизаме в моя личен живот.

— Да, права си, извинявам се.

— Точно една дузина пъти — каза тя. — Знам, защото ги броих.

— И защо спряхте?

— Той спря. Желанието беше негово.

— Защо негово?

— Защото той е филмовата звезда.

— Това означава ли, че е повече от човек?

— В този град, да. Ти май нищо не знаеш за кинозвездите, а?

— Не, Ванс е единственият, с когото някога съм разговарял.

— Нека тогава ти разкажа някои неща за тях.

— Разкажи ми.

— В този град има няколко вида власт, но най-важната от всички е властта да направиш някого звезда. Следват личното влияние, богатството, красотата, сексуалният магнетизъм и накрая идва властта да кажеш някому да върви да се шибва и той да направи точно това. Ванс е един от малкото в нашия град, който притежава всички видове власт, и то с излишък. Дори хора като Дейвид Стърмак или Лу Регенстайн не притежават всичките. Филмовите звезди са егоцентрични по начин, непонятен за обикновените хора. Приятели, съпруги, деца — всички тези хора идват на второ място след *Кариерата*, което означава самата звезда. Звездата се възприема по този начин без сянка от свян, вина или съмнение, защото прекрасно съзнава, че всичко зависи от Кариерата: какви приятели ще има, каква подкрепа ще получи в семейството си и каква защита ще може да осигури на децата си. Следователно всяко решение се взема, след като се зададе въпросът „Доколко ще ми бъде изгодно това?“. Не говоря за импулсивните решения — говоря за всички решения! „Къде ще вечерям довечера?“ например се трансформира в „Къде трябва да бъда видян, за да може това да бъде максимално изгодно за мен?“.

— Предполагам, говориш сериозно? — попита Стоун.

— Абсолютно. И ако по този начин трябва да се вземат и по-дребните решения — относителната топлина, с която поздравяваш някого, къде да си паркираш колата, в кой точно момент да отидеш в тоалетната — можеш да си представиш какво усилие се влага във вземането на голямо решение от рода на това, в кой филм да се снимаш. Първият въпрос, който всяка филмова звезда си задава, като отвори някакъв сценарий, е „Ще придвижи ли това кариерата ми напред?“.

— Това не е лишено от здрав смисъл според мен.

— Разбира се, че не е. Всичко, което придвижва кариерата напред, има смисъл. Точно поради тази причина, когато една филмова звезда получи сценарий, с нея започват да се случват най-странни неща: сцени, написани за други актьори, внезапно се пренаписват за звездата, една-единствена запомняща се дума, сложена в устата на друг актьор, се взема и се дава на звездата, хвърчат глави на продуценти и режисьори, някои второстепенни актьори получават честта да бъдат показани в едър план, други — не, целият гардероб на звездата се пренася завинаги в дома му. Между другото май и ти намаза от това

отношение. — Стоун се засмя. — Започваш ли да схващаш какво искам да ти кажа?

— Мисля, че да. Ако съпругата на звездата изчезне, първата му реакция е да се разтревожи какво ще напишат по този въпрос таблоидите.

— Бързо схващаш, приятелю.

— И всяко действие, което звездата предприеме по отношение на изчезването, е премислено така, че да не му навреди по никакъв начин.

— Ти току-що защити докторат върху Холивуд, мой човек.

15.

Стоун се събуди без лявата си ръка. Леглото беше обляно в слънчева светлина, гърдният му кош бе покрит с дълги червени косми, а лявата му ръка я нямаше. Трябваша му няколко секунди, за да разбере, че върху нея лежи Бети. Той внимателно я освободи и започна да свива и разпуска пръсти, за да възстанови кръвообращението си.

— Колко е часът? — попита тя, без да помръдва.

Стоун повдигна глава и видя, че на масичката до него има часовник.

— Шест и десет.

— О, боже, няма време да се позанимая с теб — простена тя.

— Сигурна ли си?

Бети се измъкна от леглото и прибра косата от лицето си.

— След двайсет минути трябва да пътувам към студиото!

След това се скри в банята и Стоун чу шума на душа. Остана да лежи по гръб, загледан в сенките по тавана. Чувстваше се удивително добре за прекараната нощ. Това момиче бе дяволски добро и сериозният му подход към секса все повече му допаднаше. Стоун също стана от леглото, обу си гащетата, слезе в кухнята и се залови да прави кафе. Когато слезе и тя — вече облечена — той й подаде пълна чаша.

— Искаш ли да ти приготвя закуска?

— О-о-о — пое дълбоко въздух тя, — мечтата на всяко момиче, а аз трябва да ходя на работа! — Тя изля кафето си в термосна чаша. — Виж, не ме търси на никой друг номер, освен на този. — Надраска номера на листче и му го подаде. — Този номер няма да звъни навсякъде като останалите, а само на моето бюро и ако чуеш не моят глас, а нечий друг, просто затвори. Къде ще ходиш днес?

— Трябва да реша. — Той взе химикалката и друго листче. — Това е номерът на клетъчния ми телефон — минава през нюйоркската централа, но можеш да ме търсиш на него. Не е лошо да си купя номер и в Ел Ей, за да бъде по-просто.

— Не паркирай колата си в моята алея — не искам някой да забележи. Намери си място на улицата, не би следвало да е трудно.

— Окей.

— Искаш ли днес нещо от мен?

— За момента нека приемем, че в отсъствието на Арингтън нещо дълбоко не е наред, така че ще бъде добре, ако се послушваш за потвърждение на това или за някаква друга използвана информация.

— Номерът на пейджъра ми е на картичката — ако не можеш да ме намериш в офиса, използвай него и аз веднага ще ти се обадя.

— Добра идея.

Тя го целуна страстно, изтича към вратата и спря за миг на прага, колкото да му хвърли двата получени вестника, след което изчезна надолу по външните стълби.

Стоун изяде кексче, изпи чаша сок и чаша кафе, след което прочете „Ню Йорк Таймс“ и „Ел Ей Таймс“. Приключил със сутрешния ритуал, се качи горе, взе душ, избръсна се, облече се, слезе в кабинета на Бети, седна зад бюрото ѝ и започна да мисли. Накрая се обади на Дино.

— Лейтенант Бакети.

— Здравсти, Стоун е.

— Здравей, приятел, върна ли се вече?

— Не, ще поостана тук още малко.

— Какво става?

— Историята е много дълга и в нея има някои неща, на които едва ли ще повярваш.

— Опитай де.

Стоун му разказа за случилото се, откакто беше дошъл в Ел Ей.

— Многоооого странно — проточи Дино. — Как, казваш, било името на онзи италианец?

— Иполито?

— Да, нещо ми звучи познато. Имаше някакъв тип с такова име преди много време, който се въртеше около Лучано, ако не се лъжа.

— Не може да е същият, но може да е роднина.

— Нека видим дали мога да изровя нещо.

— Окей, но преди да направиш това, имам нужда от малко местна помощ. Помниш ли, когато преди няколко години екстрадирахме дебелия мафиот?

— А-а, никога няма да забравя обратния полет.

— Как се казваше лосанджелиският полицай, който ни го предаде? Мисля, че беше към отдела за борба с организираната престъпност или нещо подобно.

— Да, така беше. Казваше се... чакай малко... беше някакво бяло име... Грант?

— Ричард Грант, точно така.

— Да, сега и аз се сещам, той изглеждаше свестен.

— Ще му се обадя.

— В кой хотел си? Искам да ти се обадя, като науча нещо за Иполито.

— Намирам се в най-хубавия хотел, с обслужване по стаите, което не можеш да си представиш.

— Вече? Ти си отвратителен.

Стоун му даде номера.

— Ако никой не вдигне, не оставяй съобщение — просто ми се обади на клетъчния.

— Работи ли там?

— Ще разберем.

— Добре, чао засега.

Стоун затвори и позвъни в полицейското управление на Лос Анджелис.

— Здравейте, опитвам да се свържа с детектив Ричард Грант. Бихте ли ми казали къде мога да го намеря?

— Той е тук, в Централното управление, сър — сега ще ви свържа.

Сигнал в слушалката.

— Детектив Грант.

— Рик? Обажда се Стоун Барингтън, бивш от нюйоркското управление. Моят партньор Дино Бакети и аз ви отървахме от един мафиот преди няколко години.

— Да, Стоун, помня много добре. Правилно ли чух „бивш“?

— Напуснах преди две години.

— Какво става в Голямата ябълка?

— Всъщност в момента не съм в Ню Йорк, а в Ел Ей, и се питам дали си склонен да заработиш нещо допълнително?

— Опасявам се, че това вече не е възможно, но ти винаги можеш да ме поканиш на обяд.

— Само кажи кога и къде?

— Помниш ли стария „Бистро Гардън“ на Кенън Драйв?

— Не, Ел Ей за мен е чужд град.

Грант му даде адреса.

— Сега се нарича „Спейго Бевърли Хилс“. Ще се видим там в дванайсет и половина, аз ще резервирам маса.

— Става и не забравяй, че аз черпя.

— Окей, чао.

Стоун набра номера в офиса на Бети.

— Ало?

— Твоят гост се обажда. Можеш ли да говориш?

— Давай бързо.

— Каква кола кара Арингтън?

— Близнак на мерцедеса на Ванс — онази, която ти беше дал — само че в бяло.

— Модел от коя година?

— Чисто нова.

— Случайно да знаеш регистрационния номер?

— Това е ВИП номер. — Продиктува му го по букви: — А-Р-И-Н-Г-Т-Н.

— Благодаря, това беше всичко.

— Чао.

— Довечера кога?

— Около седем — ще ти се обадя, ако ми се наложи да закъснея — и тя затвори.

Стоун се обади на Бил Егерс.

— Още ли си в Ел Ей?

— Да. Спомена ми, че си познавал някакъв от едно време с връзки с мафията, който обичал да говори.

— Да.

— Обади му се и го попитай чувал ли е някога за тип на име Иполито, който е работил за Чарли Лучано.

— Ти още ли се занимаваш с този Иполито?

— Аха.

— Окей.

— Попитай го и дали въпросният е имал син, който също движи семеен бизнес.

— Окей, къде мога да те намеря?

— Опитай на клетъчния ми телефон, защото ще съм в движение.

— Ще бъде следобеда — мое време.

— Чудесно.

Следващото обаждане беше на секретарката му в Ню Йорк — искаше да провери дали няма нещо неотложно за него. Излезе за обяд с малко време в резерв. Съзнаваше, че без съдействието на съпруга на изчезналата, ако никое от обажданията му не придвижеше нещата напред, трябваше да започне всичко от самото начало.

16.

Стоун остави колата на момчето, обслужващо паркинга, и влезе в „Спейго Бевърли Хилс“. Придружиха го до маса в градината, където си поръча минерална вода. Заведението вече беше почти пълно и той забеляза няколко добре познати му от филми и от телевизията лица. В следващия момент видя към него да се приближава Рик Грант. Полицаят беше посивял и прибавил килограми, но общо взето изглеждаше както Стоун го помнеше.

— Как си, Стоун? — протегна ръка Грант.

— Не е зле, Рик, ти как си?

— Оправям се.

— В Централното ли си вече?

— Да, на лека служба като заместник на шефа на детективите.

— Административна длъжност?

— По-скоро консултантска по различните случаи. Точно в момента пиша дълъг отчет за състоянието на организираната престъпност в Ел Ей, което ми е старата специалност.

— Много интересно — каза Стоун. — Защо не поръчаме?

Поговориха на общи теми, докато донесат храната.

— Какво беше онова за допълнителното заработване? — поинтересува се накрая Грант.

— Имам нужда от човек, който се оправя в местната ситуация и който може да ми даде експертна помощ върху случай, по който работя. Съжалявам, че не си на разположение.

— Не казах такова нещо. Думите ми бяха в смисъл, че в отдела не се гледа добре, ако работиш на две места. А и нямаше начин да обсъждаме това по телефона. Я по-добре кажи за какво става дума.

— Става дума за петстотин на ден. Не съм сигурен за колко време, но говорим за кеш и в края на годината няма да попълвам данъчен образец за изплатената сума.

— Звучи доста приятно, но аз имах предвид какво искаш.

— Нуждая се от съвет, интелигентност, абсолютна дискретност и може би от едно-две показвания на полицейската значка.

— Давай по същество.

— Моя приятелка е изчезнала. Съпругът ѝ ми се обади преди няколко дни и ме повика да дойда и да я намеря.

— Домашни истории.

— И аз така помислих в началото, но сега вече не съм сигурен.

— Какво те накара да размислиш?

— Когато пристигнах тук, всички — разбирай всички — познати на съпруга положиха невероятни усилия да ме отклонят от задачата. Накрая съпругът ми каза, че жена му се обадила, че е добре... и набързо ме натириха от града.

— Но ти си още тук.

— Не обичам, когато ме подпират отзад, Рик. Освен това дамата ми се обади на два пъти и от хотелската централа ме информираха, че го е правила от телефон в заведение на име „При Грималди“.

Грант удивено вдигна вежди.

— Знам го.

— Помислих, че може да го знаеш.

И Стоун разказа на Грант за посещенията в ресторанта и намирането на кибрита в складовото помещение.

— Изглежда, дамата се е опитала да остави следа от трохи, като в приказката.

— Нали? Така-а... Не мога да продължа да ти разказвам нататък, без да спомена имената на замесените хора, значи искам да знам играеш ли.

— Каж ми кои са и ще ти дам отговор.

— Съпругът е Ванс Колдър.

Грант остави вилицата и загубил интерес към яденето, се облегна на стола си.

— Боже господи! — прошепна той.

— Да, такива работи. Жена му и аз бяхме... близки, преди време в Ню Йорк. После тя се залови да пише материал за Ванс Колдър и свърши с женитба за него.

— И защо Ванс не ни се е обадил?

— Той е ужасен от мисълта, че таблоидите ще раздухат историята. Мисля, че поне до момента отношенията му с пресата са

идеални и знам от устата му, че не би искал това да се променя.

— Но става дума за жена му, дявол да го вземе.

— Да.

Грант поклати глава.

— Не съм имал тесни контакти с хората от шоубизнеса — призна той, — но никога не съм преставал да се изумявам от тях. Те си мислят, че живеят на някаква своя планета, където казват какво и как да се прави, и нищо останало няма значение.

— От онова, което чух, горе-долу така е било през 20-те и 30-те години, когато студиата са били всемогъщи.

— Предполагам, дори допускам, че част от този дух може да се е запазил и сега, но трябва да ти кажа, че определено се дразня.

— Разбирам те напълно, но не съм си поставил задачата да сваля тези хора и приятелите им на земята — единственото, което искам, е да намеря дамата и да поговоря с нея.

— Да поговориш с нея? Не да я върнеш на съпруга ѝ?

Стоун сви рамене.

— Само ако абсолютно се налага.

— Още ли я желаеш?

Стоун погледна чинията си. Не беше спирал да си задава същия въпрос.

— Искам да разбера дали тя още ме желае след всичко, което се е случило.

— Но ти не знаеш какво се е случило.

— Така е и точно това искам да науча.

— Добре, на повърхността — искам да кажа, ако Колдър беше дошъл в полицията и аз бях наблизо, за да чуя какво разказва — нещата изглеждат като семейни проблеми.

— Възможно е, макар да се съмнявам.

— Може и да си прав, връзката „Грималди“ ме заинтригува. Съмнявам се, че техният телефонен номер го има в указателя и изобщо това не е заведение, в което може ей така да влезе съпругата на кинозвезда.

— Точно това ми направи впечатление и на мен, защото заведението ми напомня поне половин дузина нюйоркски ресторанти на мафията.

— Освен че ти напомня, видя ли вътре нещо конкретно, което да мирише на мафия?

— Само един тип на име Дейвид Стърмак.

Грант примигна.

— Този „тип“ е любимият голф партньор на кмета. Веднъж трябваше да оставя плик за собственика на „Бел Еър Кънтри Клъб“ и той ме запозна със Стърмак.

— Какво друго знаеш за него? — полюбопитства Стоун.

— Ами той е играч от най-висок ранг. Имаше преди време слухове, че давал подкупи и имал връзки с мафията по линия на синдикатите, мисля. В много добри отношения е със синдиката на спомагателния персонал във филмопроизводството.

— Някакви подробности?

— Не. Когато ми бяха възложили онази конкретна задача, заради която се поинтересувах за него, той постепенно се изтегли и се сля с масовката. Името му изплуваше понякога по най-деликатен начин, но така и не попаднах на преки улики за връзка между него и някой от мафията. Искам да кажа, че днес той е стълб на благоприличието, иначе кметът нямаше да се явява покрай него. Защото кметът е дяволски чистоплътен, да знаеш.

— Нека тогава ти кажа аз какво знам: бащата на Стърмак е работил на времето за Мейр Лански. Напълно естествено младият Дейвид израсъл сред момчетата и несъмнено се познава много добре с тях.

Грант се усмихна.

— Сериозно? Значи семеен бизнес, така ли? Сега, като ми спомена, си спомних един слух за връзка между Стърмак и пенсионния фонд на онзи синдикат, дето ти казах. Любопитно е, защото фондът финансира половината строителни проекти във Вегас, докато го въртяха „момчетата“.

— Звучи ми правдоподобно.

— Но не мога да разбера защо Стърмак ще организира „изчезването“ на нечия съпруга — дори слуховете да са истина, това не е неговият стил, ама никак!

— Рик, искам да разбера включваш ли се, или не?

Грант се усмихна.

— Естествено, че играя. Нещо повече — силно ме заинтригува. Какво искаш от мен?

— Можеш ли да включиш колата на дамата в списъка на издирваните коли, но без да фигурира като открадната?

— Вероятно.

— Говорим за нов бял мерцедес, модел SL600, с калифорнийски ВИП номер АРИНГТН. — Каза му го по букви и Грант си го записа. — Името на дамата е Арингтън Картър Колдър и колата трябва да е регистрирана на нейно име или на това на съпруга ѝ.

— Не е сигурно — тези хора обожават да карат коли, регистрирани на собствените им продуцентски къщи. Защо не искаш да я пусна като открадната?

— Не искам да бъде спряна за проверка. Интересува ме къде е засечена — ако изобщо я видят някъде — и искам описание на лицето, което я е карало.

— Окей, ще отбележа в заявката, че са важни мястото и описанието на шофьора, като изрично ще упомена да се докладва само на мен.

Поръчаха кафе и Стоун поиска сметката.

— Има още едно име. Интересно ми е дали ти е познато.

— Казвай.

— Онофрио Иполито.

Грант се изсмя.

— Господи, Стоун, ти си се забъркал в най-висшите кръгове!

— Така ли?

— Иполито е изпълнителен директор на „Сейф Харбър Банк“.

— Голяма банка?

— Десетки клонове навсякъде, реклами по телевизията, много благотворителност и така нататък.

— Никакви връзки с мафията?

Грант поклати решително глава.

— Иполито е личен банкер на кмета.

— Така ли? Любопитно, защото аз го видях в „Грималди“ с едни момчета, които никак, ама повярвай ми — никак — не приличаха на управители на клонове.

Грант остана да седи, без да помръдва. Лицето му беше изпразнено от всякакво изражение.

— Рик?

Грант се помести.

— Да?

— Още ли играеш?

Грант сви рамене:

— Какво толкова.

17.

Докато чакаха колите си, Стоун напъха пет стодоларови банкноти в ръката на Рик Грант.

— Това е всичко, което имам в момента.

Грант прибра парите, без да ги поглежда.

— Колата на Арингтън ще бъде в списъка след час. Как ще се свързвам с теб?

Стоун му даде визитна картичка и написа номера на клетъчния си телефон на гърба ѝ.

— Безопасно ли е да те търся в офиса?

— Стига да внимаваш. Ако ти кажа, че не мога да говоря, обади се пак след час или остави съобщение и тогава аз ще те потърся. Използвай името... Джек Смит. — Колата на Грант пристигна, той се качи в нея и отпраши.

След заплащането с Грант Стоун беше останал почти без пари.

— Къде е най-близката банка? — попита той момчето, което докара колата му.

— Точно от другата страна на улицата.

Стоун вдигна поглед и видя витрина с нарисуван фар на нея. „Сейф Харбър Банк“ гласеше надписът. Извади от джоба си чека на „Центурион Студиос“ и го погледни — беше издаден от „Сейф Харбър“.

— Задръж колата ми за момент, ако обичаш — помоли той.

— Разбира се.

Пазейки се от колите, Стоун пресече улицата и влезе в банката. Високо на стената беше нарисуван друг фар на фона на морски пейзаж. Зад касиерите стенен часовник удари точен час. Той се приближи до едно от гишетата и представи чека.

— В налични, ако може.

Касиерката погледна чека и му го върна.

— За чек на такава сума трябва да получите одобрението на м-р Маршал — обясни тя и посочи офиса зад редиците бюра. — Говорете със секретарката му, ей там.

— Благодаря.

Стоун отиде при жената.

— Бих желал да говоря с м-р Маршал, ако обичате. Нуждая се от съгласието му да осребря чек.

— Името ви.

— Барингтън.

— Момент, моля. — Тя набра номер, размени няколко думи и остави обратно слушалката. — Влезте, моля — и му посочи вратата на офиса, която беше открехната.

Стоун почука леко на нея и влезе.

— М-р Маршал?

— М-р Барингтън. — Мъжът зад бюрото стана и протегна ръка. — Седнете, ако обичате. Какво мога да направя за вас?

Стоун му подаде чека и седна.

— Искам да ги изтегля в наличност — обясни той.

Маршал огледа чека.

— Някаква идентификация? — Стоун подаде нюйоркската си шофьорска книжка. Маршал погледна снимката на Стоун, сравни я с лицето пред себе си, записа номера на книжката на гърба на чека и му го върна. — Мога ли да ви запитам по какъв повод имате чек на сума двайсет и пет хиляди долара по сметката на „Центурион Студиос“?

— Това е възнаграждение. Тази седмица се снимах във филм на студиото.

— А, актьор.

Стоун реши да не го разубеждава.

— Както виждате, живея в Ню Йорк, тук бях само за снимките.

— Защо не си отворите сметка при нас. Сумата е прекалено голяма, за да я разнасяте из града.

— Не, връщам се в Ню Йорк още днес, но вие сте прав — сумата е значителна. Защо не ми дадете чек на предявителя за петнайсет хиляди и останалото по сто?

— Както желаете. — Той повика секретарката си, подписа разписка и ѝ я даде. — Чек на предявителя за тази сума, донеси ми го тук заедно с десет хиляди в банкноти по сто. — Той обърна чека и го плъзна към Стоун. — Трябва да го джиросате.

Стоун подписа чека и се облегна в очакване на парите си.

— Много приятна банка — каза той.

— Благодаря ви. Всичките ни клонове са проектирани с някакъв морски мотив в тях. М-р Иполито е яхтсмен.

— М-р Иполито?

— Нашият председател.

— С какво излиза в морето?

— О, той има цяла флотилия — отговори управителят. — Голяма яхта с платна, друга моторна яхта и няколко по-малки морски съда.

— Изглежда бизнесът върви добре — отбеляза Стоун.

— О, да. Ние сме най-бързо разрастващата се банка в Южна Калифорния. Имаме четиринасет клона в голям Ел Ей и Сан Диего, а по това време следващата година ще бъдат двацет. Разширяваме се и в Сан Франциско.

— Може ли да ми дадете копие от годишния отчет на банката? — помоли Стоун. — Все пак трябва да инвестирам някъде остатъка по чека.

— Разбира се — отговори Маршал. Бръкна в едно от чекмеджетата и извади оттам дебела, красиво изглеждаща брошура.

— Благодаря ви — каза Стоун. — Ще я прегледам довечера.

— Мисля, ще се уверите, че сме добро място за инвестиции — цената на акциите ни се удвои през последните две години.

— Виж ти! — удиви се Стоун.

Секретарката се върна с чека и парите. Маршал подписа чека със замах и му го връчи заедно с дебела пачка, прихваната с хартиена лента.

— Моля ви, пребройте ги — предупреди той.

Стоун стана и прибра чека и пачката във вътрешните си джобове.

— Напълно ви вярвам, м-р Маршал — каза той. — Благодаря ви за отзивчивостта.

Стиснаха си ръцете и Стоун излезе. Не разбираше много от банкерство, но докато пресичаше улицата, заобикаляйки носещите се по платното коли, мислеше си, че „Сейф Харбър“ явно се развива на скокове. Питаше се какво стои зад този растеж.

Когато най-сетне седна зад волана на колата, отвори годишния отчет и го прегледа. Спря на списъка на банковата управа. Иполито наистина беше председател, а Лу Регенстайн и Дейвид Стърмак бяха включени като директори. Клетъчният му телефон иззвъня.

Изрови малкия „Моторола“ от вътрешния си джоб и го отвори.

— Стоун Барингтън.

— Рик Грант е. Имам доклад за колата на Арингтън.

— Това се казва бързина. Къде е засечена?

— Отдалечавала се е от „Спейго Бевърли Хилс“ преди по-малко от десет минути.

— Господи! — ахна Стоун. Затвори телефона, изскочи от колата и изтича при момчето, което обслужваше паркинга. — Тръгна ли оттук преди малко бял мерцедес SL600?

— Да, сър — отговори младежът, — само преди минутка.

— Можеш ли да ми опишеш шофьора?

— Разбира се: висока, тъмнокоса, около трийсетте... страхотна жена.

— Забеляза ли накъде тръгна?

— Зави на ъгъла наляво, към Родео Драйв.

— Благодаря — каза Стоун и скочи обратно в колата. Натисна педала, направи ляв завой, пресичайки две ленти и без да обръща внимание на възмутените клаксони зад себе си. Една пряка напред светофарът превключваше на зелено и той видя белия мерцедес да завива надясно по Родео Драйв.

Лявото му ухо улови вой на сирена и след секунда пред него спря моторизиран полицаи с включени сигнални светлини. Полицаят слезе и без да бърза, се отправи към него. Стоун бръкна за шофьорската си книжка.

— Добър ден — учтиво поздрави полицаят и извади кочана с квитанциите. — Много бързаме, а? Книжката и регистрацията на колата, моля.

Стоун отвори кожен калъф и му показа полицейската си значка.

Полицаят взе калъфа и внимателно прочете документа за самоличност.

— Напуснал, значи? Малко млад ми се виждате за пенсиониране.

— Куршум в коляното свърши работата.

— Е, това се казва късмет — жив, млад и с добра пенсия, предполагам, а? Я да видим сега шофьорската книжка и регистрацията на колата.

— Вижте, трябва да настигна дамата в белия мерцедес SL600, която току-що зави по Родео Драйв.

— Вижте, а-а... — Той погледна калъфа със значката. — Е, детектив Барингтън. Случайно да сте гледали видеозаписа с Родни Кинг?

Стоун въздъхна.

— Двеста-триста пъти.

— Аха... значи чух, че м-р Кинг, също като вас, се е забавил при изпълнение на поканата да покаже шофьорската си книжка и документите за регистрация на колата.

Стоун извади книжката си и бръкна в страничния джоб на колата за договора за наемане.

— Добре, добре — примирително каза той, подавайки документите.

Полицаят погледна книжката.

— Много красива снимка, детектив Барингтън — одобри той.

— Вижте, напишете ми глобата и ме пуснете да си вървя.

— О-о, наета кола — престорено се изненада полицаят, четейки подробно договора. — Е, отчитайки, че сте свой човек и така нататък, този път ще ви се размине само с, как да се изразя, предупреждение. Ето го и предупреждението: тук не е Ню Йорк и ние гледаме с лошо око на левите завой, направени на висока скорост.

— Благодаря, в Ню Йорк средната скорост е четири мили в час и левият завой на практика е невъзможен.

Полицаят съчувствено се усмихна.

— Е, тук ще трябва да карате малко по-бързо, защото искаме все пак да има движение, макар и не толкова бързо, колкото опитахте, окей?

— Окей и благодаря — въздъхна Стоун.

— Приятен ден — отговори полицаят. Качи се на мотоциклета си, потегли и спря веднага, защото светофарът току-що беше светнал на червено.

Нямаше начин Стоун да направи нарушение пред погледа му, така че остана да седи, барабанейки нетърпеливо с пръсти по волана. Когато най-сетне зави по Родео Драйв, от мерцедеса вече нямаше и следа. Петнайсетминутното търсене по съседните улици не доведе до нищо. Разстроен, Стоун се върна в дома на Бети.

18.

Събуди го нежно плъзгащ се по бузата му пръст. Опитва се да стане, но ръка върху гърдите му го натисна обратно. Примигна и погледна лицето над себе си.

— Не ставай, харесвам те в хоризонтално положение — каза Бети.

— О, здравей. Заспал съм.

— Чакал си с нетърпение да се върна, явно.

— Колко е часът?

— Малко след осем. Да разбирам ли, че тази вечер няма да ми сготвиш нищо?

— Защо не излезем? Резервирай някъде маса.

— Добра идея, само да си хвърля работните дрехи.

Стоун влезе в банята, плисна няколко шепи студена вода върху лицето си, вчеса косата си, облече се в един от новите си костюми „Пърпъл Лайбъл“ на Ралф Лорън и слезе долу.

След малко се появи Бети — беше в бяла минирокля — и мушна ръката си в неговата.

— Имаме маса в Мапъл Драйв — съобщи тя. — Това е едновременно улица и ресторант. Ще вземем твоята кола. Надявам се, обичаш джаз?

— И още как.

Масата им беше до пианиста, който се оказа изключителен музикант.

— Собственици на това място са Дъдли Мур и Тони Бил — каза тя, отпивайки от питието си. — Дъдли идва понякога и свири нещо.

— Жалко, че го няма сега — обожавам как свири на пиано. Как мина денят ти?

— Беше дълъг ден — екипът още е на дванайсета площадка, преснимат сцените с теб и можеш да си сигурен, че Ванс няма да се появи тук. Защото това е от любимите му заведения.

— Сигурно съм бил ужасно слаб.

— Нищо подобно. Казах ти, че съм гледала всичките ти епизоди и ти наистина беше много добър. Нали ти разказах за женската реакция?

— Защо беше нужен целият този цирк с натиска да участвам, за да наемат после друг?

— Пусна се обяснението, че първоначално желаният от тях актьор не е бил на разположение, но после неочаквано се е освободил.

— Ти вярваш ли?

— Не се случва за пръв път.

— Аз не вярвам.

— Окей — каза тя и изпи остатъка от мартинито си, — каква е твоята теория?

— Мисля, че са се опитвали да ме ангажират с нещо, за да не търся Арингтън.

— И включват в играта цяло киностудио и дори наемат площадка за работа само и само за да не тръгнеш по улиците? Не си въобразявай, че киноиндустрията работи по този начин, Стоун — това би означавало прахосване на маса пари!

— Ти чуваш ли се какво говориш? Съдейки по онова, което лично съм чел по вестниците, те прахосват много повече пари в повечето филми, и то с много по-несериозни основания за това.

— Добре, ще се съглася донякъде, но истината е, че никога не съм виждала Лу Регенстайн да го прави. Мисля, че те просто искат другия актьор. Мога ли да си поръчам още едно мартини?

Стоун направи знак на сервитьора да повтори и когато той донесе питиетата, поръчаха вечерята.

— Спомена ли днес Ванс нещо за Арингтън?

— Каза, че все още била при техните във Вирджиния.

— Странно, на мен пък ми каза, че отишла при нейна приятелка в Долината.

— Наистина странно — съгласи се тя.

— Някаква друга полезна информация?

— Сутринта разговаря с Лу Регенстайн и Дейвид Стърмак.

— Успя ли да чуеш нещо?

— Не.

— А за Иполито?

— Нищо.

— Не споменавай това име пред Ванс.

— Окей. А ти какво научи днес?

— Днес се разминах за една минута с Арингтън.

— Я пак!?

— Обядвах с моя приятел полицай и той включи номера й в списъка на издирваните коли.

— Господи, надявам се Ванс никога да не разбере, че си отишъл в полицията!

— Не съм отишъл. Направих го съвсем неофициално, може да се каже, че поисках услуга. Оказа се обаче, че докато сме обядвали, Арингтън е била в същия ресторант — „Спейго Бевърли Хилс“.

— И ти не я видя?

— Не. Отидох да изтегля чека в банка от другата страна на улицата и когато се върнах, моят приятел от полицията ми съобщи, че колата току-що била засечена да напуска ресторанта. Опитах се да я настигна, но един полицай ме спря за нарушение на правилника.

— Значи нито е във Вирджиния при родителите си, нито е в Долината при приятелка.

— Точно така. И не е в склада на „Грималди“ или на маса в „Спейго“.

Бети поклати глава.

— Това е прекалено сложно за мен... особено на мартини и половина.

Донесоха вечерята и те започнаха бавно да се хранят, наслаждавайки се на всяка хапка. Храната беше превъзходна.

— Къде си родена? — поинтересува се Стоун.

— Малък град в Джорджия на име Делано — отговори тя.

— И какво те доведе тук?

— Мечтите за слава и богатство. Исках да стана актриса. Дори бях актриса за кратко.

— И защо не продължи?

— Не бях достатъчно добра и го съзнавах. Виждах страшно много по-добри от мен момичета, които нямаха работа. Ако бях продължила, щях да свърша със свирки на режисьорите, за да ми дадат някоя незначителна роля, а аз исках тези удоволствия да си останат моя лична работа.

Стоун се усмихна.

— И как се започна с Ванс?

— Имах малка роля в един от филмите му — нищо особено, но ме задържа в екипа близо месец. Имахме кратък романс с Ванс, после започнах да му помагам по време на снимките — поемах разговорите му и така нататък. Не харесваше тогавашната си секретарка, така че ми предложи да я заместя.

— Лесно ли се отказа от мечтата?

— Ванс ме накара да седна и да го изслушам. Каза ми най-откровено, че не ме очаква бляскава кариера и когато се замислих, разбрах, че не е жесток, както изглеждаше, а просто ми казва истината. Приех работата и забравих какво съм искала.

— И не си се женила?

— Не. Мисълта някак не ме привличаше. Нали разбираш — нямаше начин да се омъжа и да запазя работата си при Ванс — той просто би побъркал от ревност всеки нормален съпруг, нямаше да издържа и месец.

Стоун се засмя.

— Мисля, че и аз съм малко ревнив.

— О, не, ти не си — погледна го тя. — Ти си същият като мен: обичаш независимостта и не отказваш възможността за добър секс. Но би бил лош съпруг.

— От къде на къде? — възмути се Стоун. — Аз ще бъда много добър съпруг!

— Хайде, Стоун, още си хлътнал по Арингтън, но се чукаш с мен. — Тя се усмихна. — Не че се оплаквам.

— Кое те кара да мислиш, че още обичам Арингтън?

— Женска интуиция.

— Нека ти кажа! Дватамата с Арингтън така и не успяхме истински да се сближим. Щеше да ми бъде много по-леко, ако се бяхме скарали и Арингтън просто си бе отишла. Но има и други причини, които ме карат да... — Той спря навреме.

— Не искам да човъркам, но какви други причини има?

— Не разпитвай.

— О, няма значение. Така или иначе все ще разбере.

— Вероятно.

— Добре — каза тя, — вечерята беше чудесна. Сега ме върни у дома и се дръж похотливо с мен.

— С удоволствие — одобри идеята Стоун и направи знак за сметката.

Тръгнаха от ресторанта, който беше в жилищен район и в същия момент Стоун забеляза на половин пряка зад тях да потегля друга кола. Първоначално не се загледа, но няколко завоя по-късно тя все още беше отзад.

— Не мисля, че трябва да се прибираме направо у вас — обади се той.

— Че защо не?

— Не искам да прозвучи драматично, но мисля, че ни следят. Не поглеждай назад!

— Кой ни следи?

— Не знам, но не ми се иска да ни проследят до дома ти. — Пресякоха Санта Моника Булевард и поеха нагоре по Бевърли Драйв. — Има ли в този град такова нещо като стоянка за таксита? — попита той.

— Пред „Бевърли Хилс Хотел“, няколко преки по-нататък.

— Хубаво. Сега сложи шалчето през главата си, колкото да скриеш тази издайническа червена коса. — Тя го послуша. Пресякоха Сънсет Булевард и завиха в отбивката за хотела. — Окей, ето сега какво ще направим: те имат една кола и не могат да ни проследят и двамата, така че ще те оставя на входа на хотела, влез вътре, иди в женската тоалетна, поръчай си оттам такси и се прибери направо у дома. Мисля, че колата ще се залепи за мен — ще се опитам да се откъсна и ще дойда по-късно.

— Както кажеш — съгласи се тя и в този момент спряха на входа на хотела. — Слизам! — Тя скочи от колата и изтича вътре.

Стоун продължи без забавяне, излезе от алеята, включи се в движението по Сънсет и колата се залепи за него. Зърна я по-подробно за миг, когато минаваше под стълб на уличното осветление: беше „Линкълн“, градски модел. След това се залови със задачата да се отърве от досадниците.

19.

Вече беше късно и движението по Сънсет бе слабо. Стоун подкара бързо по извиващия се нагоре-надолу по хълмовете булевард. Когато излезе на магистралата, свърна на юг към Пасифика — линкълнът се държеше на дискретно разстояние зад него. Стоун зави по магистралата Санта Моника и излезе обратно на Булевард Санта Моника, поемайки надолу към плажа. Зави наляво, направи справка с картата и видя, че пътува в посока на Венис. Линкълнът се бе приближил на разстояние колкото пет-шест дължини на коли, и това го тревожеше. Преследвачите му, изглежда, вече не се интересуваха дали ги е забелязал, или не.

Намираше се на широка улица, по която почти нямаше движение и започна истински да се ядосва, така че реши да направи нещо, на което го бяха учили в полицейската школа за шофиране. Провери още веднъж в огледалото за обратно виждане, увери се, че са сами, натисна внезапно аварийната спирачка, блокира задните колела и завъртя рязко волана наляво. Колата се завъртя на сто и осемдесет градуса, той освободи спирачката и тристате конски сили го изстреляха в обратна посока.

Линкълнът се понесе край него и двамата мъже на предната седалка едновременно вдигнаха ръце, за да скрият лицата си, сякаш бяха свикнали да живеят в анонимност. Няколко секунди по-късно Стоун отново погледна в огледалцето — линкълнът беше зад него! Кой знае защо шофьорът не правеше опит да го засече или поне да скъси разстоянието между двете коли.

С помощта на картата Стоун намери обратния път за Бевърли Хилс, избирайки широки, добре осветени улици. Нямаше никакво желание да кара пред преследвачите си по тесни тъмни улички. Озова се на Уилшър Булевард, на десетина преки от дома на Бети, когато видя пред себе си нещо, което му се стори много привлекателно. На около пряка преди „Бевърли Уилшър Хотел“ полицейска кола беше спряла зад някакъв нарушител. Сигналните й светлини бяха включени.

Полицаят се беше подпрял на спряната кола и говореше с водача. Стоун закова пред него.

— Извинете, ще ме упътите ли за „Бевърли Уилшър Хотел“? — вежливо попита той.

Линкълнът мина покрай тях, без да забавя ход.

— Право напред, сър — отговори полицаят.

Стоун реши, че всеки нийоркски полицай щеше да реагира по друг начин на толкова тъп въпрос.

— Много благодаря — каза той и продължи към видимия от всички страни, блеснал в нощта хотел. Зави надясно, преценявайки, че линкълнът вероятно щеше да обиколи по околните улици, и видя гаража към хотела. Без да се двоуми, се шмугна във входа, плати с нужния брой монети на автоматичната бариера, направи два бързи десни завоя и паркира колата. Взе асансьора до фойето, отиде до входната врата и погледна навън. Отпред чакаше самотно такси. Стоун провери обстановката в двете посоки на Уилшър, изтича до таксито, скочи в него и стресна задрямалия шофьор.

— Какво? — попита човекът и се изправи в седалката си.

— Извинявам се, че ви обезпокоих — и му даде адреса на Бети, като остави банкнота от сто долара на седалката до него.

— Но това е само на няколко преки оттук — изморено каза шофьорът.

— Ще сметнем, че сте ме откарали до летището — щедро заяви Стоун.

Таксито потегли и Стоун забеляза линкълнът да се задава срещу тях. Този път успя да разгледа шофьора по-добре. Беше онзи, с когото пикаха заедно в тоалетната на „При Грималди“.

Таксито го откара в дома на Бети за по-малко от две минути.

— Карай бавно до следващия ъгъл — нареди Стоун.

— Адресът, който ми дадохте, е по средата на пряката — каза шофьорът.

— Направи каквото ти казвам, окей?

— Добре, добре... — и шофьорът измърмори нещо под носа си.

— Спри тук. — Стоун огледа улицата в двете посоки, слезе от таксито и отново се огледа. Не се виждаше жива душа. Бързо закрочи към къщата на Бети, очаквайки със свито сърце линкълнът да го настигне, преди да се е добрал дотам, отключи, влезе и се качи горе.

— Стоун? — тревожно се обади Бети от спалнята.

— Да, аз съм. — Слезе в хола, съблече сакото си и се върна в спалнята.

Бети седеше в леглото. Гола, естествено.

— Къде се загуби?

— Не можах да се отърва толкова лесно. — Съблече дрехите си и легна при нея.

— Сигурен ли си, че нямаш някое момиче на друго място?

— Абсолютно — каза той и я целуна.

— Чаках те — погледна го тя и прекара пръст по вътрешната страна на бедрото му.

— Не мога да разбера защо — пошегува се той.

И тя му показа.

Когато Стоун се събуди, Бети вече беше облечена за работа.

— Така-а — каза тя и седна на ръба на леглото. — Кажй сега каква беше тази работа снощи.

— Ти сама пожела, не помниш ли?

— Не тази. Говоря за колата, дето ни преследваше.

— Не знам, но познах шофьора — той беше с Иполито в ресторанта. Видях го отблизо в мъжката тоалетна.

— Заплашва ли ни някаква опасност? — попита го тя.

— Каква опасност може да ни заплашва?

— Смяташ ли, че колата може да ни е проследила оттук до ресторанта?

— Не, тогава още беше светло, щях да забележа. Според мен, прихванаха ни от ресторанта.

— Как са разбрали, че сме там?

— Ти видя ли познати лица, докато вечеряхме?

— Не — завъртя глава тя.

— Някой ни е видял.

— Някой, който познава и Иполито?

— Да.

— Това е много тревожно, Стоун.

— Знам. Виж, налага се да приемем, че щом Иполито знае, знаят още Регенстайн и Стърмак.

— Но това означава, че знае и Ванс!

— Може би. Мисля, че трябва да си подготвена за подобна възможност.

— Какво бих могла да му кажа?

— Само това, че си ме оставила на летището и си решила, че съм заминал. Но снощи съм се появил на входната ти врата и съм те извел на вечеря. И това е единственото ни виждане от момента, когато би следвало да съм напуснал града. „Грималди“ беше преди това. Двамата с теб никога не сме дискутирали Арингтън.

— Но какво се е случило след вечерята?

— Оставил съм те пред „Бевърли Хилс Хотел“ и съм ти казал да се прибереш у дома с такси, а след това не си ме виждала. Мисля, че можеш да демонстрираш колко ти е харесало да се отнасят с теб по такъв начин.

— Окей.

— Всъщност, защо не разкажеш сама това на Ванс при първа възможност — не оставяй да го чуе от друг. В края на краищата, няма никаква причина да не излезеш с мен, нали така?

— Предполагам, че няма. Но ти защо не си заминал за Ню Йорк, както съм сметнала, че си направил? Трябва да мога да обясня.

— Кажеш, че съм имал някаква лична причина... някакъв делови проблем, за който е трябвало да се погрижа, и спомени, че съм казал, че заминавам днес.

— Ами ако той те потърси в Ню Йорк и не те намери там?

— Вината няма да е твоя. Мисля, че е най-добре днес да се пренеса в хотел — няма да изглежда добре, ако ме засекат да влизам и излизам отгук, особено след като вече са ни видели заедно. Можеш ли да ми препоръчаш някое тихо местенце?

— Има един хотел в Западен Холивуд, казва се „Льо Парк“ — хотел с апартаменти. Студиото настанява там гостуващи сценаристи. Нито Ванс, нито някой от приятелите му някога са стъпвали там. — Тя намери адреса в указателя и му го написа.

— Ако ме потърсиш там, знай, че ще се регистрирам под името Джек Смит.

— Защо точно Джек Смит?

— Рик Грант — приятелят ми, полицаят, ми го подсказа.

— Окей. Ще те намеря ли довечера?

— Нека пропуснем една нощ. Да проверим дали някой не те следи на отиване или на връщане от работа. Ако хоризонтът е чист, ще се видим утре и за уикенда.

— Окей, сладур. Задръж ключа за дома ми, може да ти се наложи някъде да се скриеш.

— Ще го задържа.

Тя го целуна страстно и тръгна.

Стоун стана, извади дрехите си за деня, прибра в багажа си всичко останало, избърсна се и взе душ. Точно бе спрял водата и излизаше от банята, когато чу входната врата да се отваря и някой да влиза. Не някой, а повече от един, при това мъже. Чуваше гласовете им. Едно е да те преследват по добре осветените улици на града, помисли си той, и съвсем друго да те спипат сам в тази къща. Започна бързо да събира дрехите си.

— Още две спални, които, изглежда, никога не са били ползвани.
— Сянката мина повторно, този път в другата посока. — Сега какво?

— Да пообиколим и да потърсим колата му.

— Я остави, той отдавна се е изпарил.

— Ще го кажеш ли на Они?

— Добре де, добре...

Стъпките се отдалечиха надолу по стълбите.

Стоун остави ютията на полицата и внимателно отвори сгъваемата врата. Скочи на пода от сушилката и отиде на пръсти до стълбите, защото изгаряше от желание да види двамата натрапници. Можеше да му бъде от полза в бъдеще. Но видя само гърбовете им, докато излизаха през вратата. Изтича надолу по стълбите и опрял гръб до стената, надникна иззад венецианските щори на предните прозорци. Този път можа да ги разгледа малко по-добре. Мъжете се качваха в сребристия линкълн. Бяха едри, загорели и доста консервативно облечени за калифорнийци. Изчака ги да потеглят, върна се горе и погледна часовника си. Реши да им даде половин час.

Десет минути по-късно, изгарящ от нетърпение, свали багажа си в антрето, подаде предпазливо глава през вратата и огледа обстановката навън — линкълнът не се виждаше никакъв. Помисли дали не беше по-добре да мине през задния двор и да потърси път между къщите, но така само щеше да събуди нечие подозрение и щяха да го арестуват. Затова излезе спокойно навън и с делова походка се отправи към Уилшър Булевард. Стигна до „Бевърли Уилшър Хотел“, влезе спокойно през парадния вход, слезе с асансьора в гаража, доплати за паркинга и изкара колата на улицата. Без да бърза, се върна в дома на Бети, паркира колата, влезе, взе багажа си, натовари го и потегли.

Не след дълго беше отново в офиса на компанията за наемане на коли в Бевърли Хилс.

— Здравсти — каза той приветливо на младежа зад бюрото. — Връщам мерцедеса, искам друга кола.

— Има ли му нещо на мерцедеса?

— Не, просто искам нещо не така набиващо се на очи.

— В Бевърли Хилс няма нищо по-малко набиващо се на очи от SL500.

— Разбирам, но мога ли да получа един добър седан?

— Я да видим — въздъхна младежът и тръгна пред него по редицата блестящи автомобили.

— Тази — спря го Стоун и посочи. Беше мерцедес седан, Е-класа, металически зелен, добър неутрален цвят.

— Е430? Велика кола — има двигател с осем цилиндъра.

— Устройва ме напълно.

Подписа новия договор, прехвърли багажа си в новата кола и когато затваряше капака, видя името на агенцията редом с регистрационния номер на колата. Извади стодоларова банкнота от пачката и отново отиде при бюрото.

— Има вероятност някой да намине и да ви попита за мен — започна той, подбутвайки банкнотата по бюрото. — Ако се случи, ще ви бъда благодарен да им кажете, че съм върнал тази сутрин колата и съм помолил да ме откарате до летището.

— Разбира се — увери го младежът и прибра банкнотата в джоба си. — Коя авиокомпания?

— Коя лети до Ню Йорк?

— „Юнайтед“ — те имат полет горе-долу сега.

— Значи кажете им, че съм взел този полет. Окей?

— Абсолютно. Кога ще върнете седана?

— След няколко дни.

— А къде сте отседнал?

— При приятели.

— Както кажете, м-р Барингтън, наслаждавайте се на колата.

Стоун разгледа картата и пое към „Льо Парк“ — хотела, който Бети му беше препоръчала. На рецепцията поиска апартамент.

— За колко време, сър?

— Три-четири дни, а може и по-дълго.

— Става. Името ви?

— Джек Смит.

— Мога ли да получа кредитната ви карта, сър?

— Какво ще кажете, ако оставя гаранция в налични?

— Чудесно, сър — хиляда и петстотин ще бъдат достатъчни.

Стоун преброи парите в банкноти от по сто долара.

Администраторът позвъни на пиколото и след малко Стоун вече беше в удобен апартамент, към който имаше дори кухненски бокс. Не

бе от класата на „Бел Еър“, но и не беше никак лош. Разопакова багажа си и позвъни в полицейското управление.

— Лейтенант Грант — чу се гласът на Рик.

— Джек Смит — представи се Стоун.

— Здравсти, Джек, какво мога да направя за теб?

— Нуждая се от служебните, домашните адреси и телефонните номера на Лу Регенстайн, Дейвид Стърмак и Онофрио Иполито.

— Мога ли да ти позвъня?

— Да, аз съм в хотел, който се нарича „Льо Парк“, в Западен Холивуд, регистриран съм под незабравимото име Джек Смит, но запази тази информация само за себе си. — Той му даде адреса и телефонния номер.

— Добре, знам мястото. Ще ти звънна след няколко минути.

— Благодаря.

Стоун остави слушалката и разрови из кухничката, търсейки нещо за ядене. Намери кроасани и портокалов сок, направи си кафе. Телефонът иззвъня.

— Джек?

— Давай, Рик.

— Обаждам се от автомат. Започваме: Регенстайн работи в „Центурион Студиос“, Иполито е в административната сграда, където се помещава и главният офис на „Сейф Харбър“, а Стърмак има офис в същата сграда. — Той даде на Стоун точните адреси, продиктува домашните им адреси и телефонните номера. — Домашните телефони и на тримата ги няма в указателя, така че не казвай на никого откъде ги имаш.

— Благодаря ти, Рик. Свободен ли си за вечеря? Аз черпя.

— Става.

— Някъде, където да не е толкова холивудско.

Грант му даде името на гръцки ресторант на Мелроуз.

— Добър е, но не е любимо място на хората от кинобизнеса.

— Прекрасно. В осем?

— Нека е седем.

— Ще се видим, значи, в седем.

След това Стоун се обади на секретарката си в Ню Йорк.

— Здравсти, Алма, как вървят нещата?

— Не е зле. — Тя му предаде няколко телефонни обаждания.

— Имам нов адрес, но можеш да ме търсиш и на клетъчния. — Той й даде името и телефона на хотела. — Позволявам да ги кажеш на Дино или Бил Егерс, но на никой друг. Регистриран съм като Джек Смит. Ако някой ме потърси, особено Ванс Колдър, кажи, че ме очакваш да се прибера в Ню Йорк по-късно тази вечер и че ще им позвъня тогава.

— Разбрано.

Стоун довърши закуската си, слезе в гаража и се качи в новата си кола. Телефонът в джоба му иззвъня.

— Ало?

— Алма е. Ванс Колдър току-що позвъни и помоли да му се обадиш в тях веднага щом се появиш.

— Ясно. Друг?

— Дино. Казах му да те търси на клетъчния. Обеща да го направи по-късно.

— Окей. Ще ти изпратя чек на предявителя за петнайсет хиляди долара, депозирай го, напиши чек за десет хиляди, платим на Данъчната служба и го изпрати на моя счетоводител.

— Откъде си намерил петнайсет хиляди долара в Ел Ей?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— Да не си продавал тялото си?

— Позна. О, Алма, още нещо! Ако се обади Арингтън, дай й номера на клетъчния ми телефон и й кажи, че ще бъде включен по всяко време на денонощието.

— Арингтън?

— Само не ме питай.

21.

Измъчен от търсенето на пътя с помощта на картата, Стоун спря при една книжарница, купи си градски атлас, след което се отправи към центъра на Лос Анджелис, който се оказва по-далеч, отколкото си го бе представял. Обстановката тук беше доста по-различна от тучната зеленина на застроения с ниски сгради Бевърли Хилс. С небостъргачите и бетона градът в тази си част приличаше на всеки голям американски град. И сам не знаеше защо, но му се искаше да хвърли поглед на сградата, където бяха офисите на Иполито и Стърмак. Гледката не си заслужаваше: петдесететажна кула от черно стъкло и стомана, леко заплашителна на външен вид, което му се стори подходящо. Чудеше се какъв да бъде следващият му ход, когато телефонът му иззвъня.

— Ало?

— Стоун, обажда се Рик Грант. Имам ново засичане на колата.

— Къде?

— Марина Дел Рей — паркирана е на крайбрежната, пред магазин за морски принадлежности.

— Потеглям.

— Този път наредих на патрулната кола да спре наблизо, така че ако тръгне за някъде, ще те информирам.

— Благодаря, Рик.

— Обади се на полицаите, когато отидеш там, за да си вършат работата.

— Ще го направя. — Стоун се справи с атласа и потегли към брега.

Отне му известно време, докато намери магазинчето, но колата на Арингтън все още беше там. Тук бе и патрулната кола. Стоун намери място за паркиране наблизо и отиде до полицаите.

— Благодаря, че ме изчакахте, приятели — каза той. — Лейтенант Грант ми нареди да ви предам, че можете да вървите.

Полицайте потеглиха, без да кажат нито дума, и Стоун се огледа. Тук имаше хиляди лодки и яхти — трудно му беше да прецени колко — като се започнеше от малки платноходки, през рибарски моторници и се стигнеше до големите моторни яхти, всички подредени по кейове и понтони, които чезнеха в далечината. Тя можеше да е на борда на всяка от тях и нямаше никакъв начин да се разбере. Стоун влезе в магазина и без да изпуска колата от погледа си, купи евтин бинокъл.

Излезе обратно навън, помисли, качи се върху голяма машина автомат за продажба на сладолед, и с помощта на бинокъла потърси някаква следа от Арингтън. Беше петък следобед, паркингът малко по малко се запълваше и хиляди хора се отправяха по кейовете и по-нататък по люлеещите се тесни мостчета към яхтите си, готови да излязат за уикенда на вода. Бяха прекалено много — беше невъзможно да отличи човешко лице в тази многолика тълпа. Върна се при колата и се качи в нея. Концентрира вниманието си върху мерцедеса на Арингтън — нямаше начин да не види някой, който щеше да се приближи до нея. Телефонът му иззвъня.

— Ало?

— Дино е.

— Как е, Дино?

— Аз съм добре. Направих някои проверки за Иполито. Издирих излязъл в пенсия полицай, който го помни донякъде от времената на Лучано. Иполито бил ерген, без деца.

— Някакви роднини?

— Човекът не знаеше — говорим за времената, когато още не сме били започнали да каталогизираме личния живот на тези момчета, а и тогава правилникът не позволявал да намесваме по никакъв начин семействата им. Просто не го правели.

— Разбирам.

— При теб нещо ново?

— Ами... сега седя на едно място и наблюдавам колата на Арингтън. Рик Грант ми помогна да я намеря.

— Не е ли в нея?

— Няма я.

— Имаш ли вече някаква идея какво по-точно става?

— Бих искал да мога да ти кажа нещо конкретно. Общо взето търся някакви подстъпи към тази история, но до момента, като

изключим колата, се натъквам на голяма празна стена. О, има двама типа, които снощи ме преследваха, но се надявам вече да си мислят, че съм отлетял за Ню Йорк.

— Бих ли могъл да помогна с нещо оттук?

— Не мога да се сетя. Рик обаче се оказа много полезен.

— Радвам се да го чуя. Обади ми се, ако нещо се размирише.

— Стига да не е тялото ми.

— Да! Добре, ще се видим. — И Дино затвори.

Стоун изчака още около час, наблюдавайки колата. Доскуча му, слезе, огледа се и се приближи до нея. Гюрукът беше вдигнат и колата беше заключена. На дясната седалка се виждаха още няколко кибритчета от заведението на Илейн. Опита багажника — и той беше заключен. Върна се при своята кола. Мина още един час, и почувства, че трябва да отскочи до тоалетна. Повъртя се неуверено, после влезе в магазина.

— Извинете, мога ли да ползвам тоалетната?

— Разбира се — каза момичето зад щанда. — Надолу по коридора, втората врата отляво.

Стоун погледна колата отвън, после по дължината на коридора.

— Ще ми направите ли още една услуга, моля?

— Кажете?

— Бихте ли държали под око белия мерцедес кабриолет отвън, ето там? — и той посочи.

— Няма проблем.

Той бързо отиде до тоалетната, облекчи се и се върна. Мерцедесът го нямаше.

— Няма го — констатира Стоун и погледна момичето.

— Да, една жена се качи в колата и току-що потегли.

— Дявол да го вземе — прошепна той на себе си.

— Моля? — обиди се момичето. — А вие какво очаквахте от мен, да прострелям гумите му, или нещо друго?

— Извинете, благодаря ви за помощта. О, как изглеждаше жената?

— Висока, тъмнокоса, по долнище на бански костюм, наметнала мъжка риза.

— Благодаря. — Стоун изтича на паркинга и се огледа в двете посоки. Колата я нямаше. Върна се на бегот при своята кола, пресече

на скорост паркинга до улицата и отново се огледа. Много коли, никакъв бял мерцедес. И никаква следа от Арингтън.

Удари с ръце волана, повтори и изруга. Нищо не можеше да направи.

22.

Стоун намери гръцкия ресторант на Мелроуз, настаниха го на добра маса и си поръча за пиене. Наложих се да изчака половин час преди да се появи Рик Грант.

— Извинявай за закъснението — каза Грант, седна на стола и веднага си поръча скоч. — Появи се един досадник и заседна в офиса ми точно когато се бях надигнал да тръгна.

— Няма нищо, поне можах да помисля... не че измислих нещо.

— Какво стана с колата на Арингтън?

— Твоите момчета свършиха голяма работа — бяха още там, когато пристигнах. Марина Дел Рей е голямо място — гъмжи от хора. Стоях и чаках около колата два часа и в секундата, когато отидох в тоалетната, тя дошла и заминала.

— Момичето ли е карало?

— Да, видели са я.

— А дали не са те видели и теб, докато си се въртял наоколо?

— През по-голямата част от времето бях в моята кола. Но когато отидох там, малко се повъртях наистина.

— Възможно ли е някой да те е познал?

— Ами да, аз дори се качих върху автомат за сладолед и наблюдавах отгоре с бинокъл може би поне... пет минути. Едва ли е било възможно да не ме забележат.

— Ако някой те е видял, тогава нищо чудно тя да е изчакала да се отдалечиш, макар и за малко, и тогава да е избягала с колата.

— Не мисля, че Арингтън ме избягва — отговори Стоун. — В края на краищата тя сама ми телефонира на два пъти.

— Така е. Добре, бил ли е някой с нея, когато е заминала?

— Не, а още по-странното е, че е била по бански с наметната мъжка риза.

— Изглежда, се е пекла на нечия яхта и е решила да си върви.

— Да, и двата пъти е била сама в колата, така че съм длъжен да приема, че е могла да отиде където си поиска, включително да се върне

в дома на Колдър.

— Не изглежда като че ли някой я насилва да прави едно или друго.

Стоун въздъхна.

— Има различни видове насилие.

— Да поръчваме — и Грант му подаде менюто.

— Ти поръчай за мен, аз просто не мога да се съсредоточа...

Грант поръча и не след дълго Стоун се наслаждаваше на плато от пастети и мусака. Виното беше кипърско.

— По-добре ли си сега? — погледна го Грант.

— Да, по-добре съм. Мисля, че изпаднах в депресия.

— Съвсем основателно. Изправен си пред истинска мистерия.

Стоун се огледа — ресторантът беше пълен наполовина, но беше необичайно тихо.

— Имаш ли нещо против да се обадя по телефона? — и той извади апаратчето от джоба си.

— Давай.

— Колдър ме е търсил в Ню Йорк — мисли, че съм се върнал там. — Той набра номера в „Бел Еър“.

— Добър вечер, резиденцията на м-р Колдър. — Беше икономът филипинец.

— Добър вечер, обажда се Стоун Барингтън. Търсил ме е м-р Колдър.

— О, да, м-р Барингтън, моля, задръжте така!

— Стоун?

— Здравсти, Ванс.

— Как летя?

— Добре, благодаря.

— Разбрах, че си поостанал още ден-два.

— Бети е много привлекателна.

— Разбира се, че е, не мога да те обвиня в липса на вкус.

— Върна ли се Арингтън?

— Не, още е в Долината, но всичко е наред.

— Ванс, абсолютно ли си сигурен? Трябва да ти кажа, че докато бях там, усетих, че май не всичко е наред.

— Е, досещам се за някои неща, които може би са оставили такова впечатление у теб, но уверявам те, че няма повод за

безпокойство.

— Как вървят снимките?

— Днес приключихме — отговори Колдър, — и смятам, че имаме филм убиец. Определено не без твоята помощ.

— Благодаря. Добре, предай на Арингтън поздравите ми, когато се прибере у дома. Помоли я от мое име да ми се обади, когато има време.

— Разбира се. Сбогом, Стоун.

Стоун затвори телефона.

— Всичко е много странно — каза той на Грант.

— В какъв смисъл?

— Ами жената на Ванс е изчезнала. Според мен той няма представа къде е тя, но се преструва, че била отишла при своя приятелка в Долината и че е разговарял с нея.

— Защо това ти се вижда странно? На мен пък ми се струва съвсем нормално.

— Днес следобед е била видяна в Марина Дел Рей, следователно не може да е в Долината.

— Може само така да е казала на Колдър.

Стоун примигна.

— Искаш да намекнеш, че е при друг мъж?

— Точно това имам предвид. Ако погледнеш на случилото се като на обикновена семейна драма, всичко си идва на мястото. Скарват се, тя си обира крушите за няколко дни и това може би не им се случва за пръв път. Колдър се панира и те повиква. Ти пристигаш, Колдър вече се чувства малко глупаво, че е раздухал нещата, така че те забавлява известно време и те засилва обратно в Ню Йорк. Междувременно двамата изглаждат проблема — може в това наистина да има набъркан и трети — но тя още не се е прибрала. Откъде да знаеш, че не замисля развод?

— Но защо ще ме вкарват във филм на Ванс, ще плащат много пари и ще ме подменят накрая с дубльор?

— За да не им се месиш в семейните проблеми. Ясно е, че Ванс има предостатъчно власт, за да накара продуцента да направи каквото пожелае, а не изключвам и да е покрил разноските на „Центурион“ по теб. Той може да си го позволи.

— Да, достатъчно е богат. Но ако обяснението е толкова семпло, защо тогава хората на Иполито ме преследваха снощи?

— Може Иполито да прави услуга на Колдър. Виж, аз мисля, че присъствието ти тук е притеснявало Колдър — карало го е да изглежда малко неудачник — а кинозвездите не обичат подобна антиреклама, да не говорим, че мразят да бъдат възприемани като рогоносци.

— Но защо онези двамата, които ме преследваха, ще влизат с взлом в дома на Бети и ще го претърсват?

— За да разберат със сигурност дали си още в града.

— Може би. Мисля, че се отървах от тях, като смених колите. — Той се замисли. — А защо Арингтън ми се е обаждала от „Грималди“?

— Защото е искала да говори с теб.

— А какво е правила там?

— Може да излиза с някой, който често посещава това място.

— Значи според теб всичко, случило се през тази седмица, може да намери обяснение в светлината на обикновена семейна кавга и любовен триъгълник?

— Стоун, опитай се да погледнеш на нещата като полицай. Отговаря ли този сценарий на всичките ти въпроси? Ако са ти възложили да разследваш този случай, би ли продължил оттук нататък?

— Не, не бих — призна Стоун.

— Ами значи в момента те движи единствено личната заинтересованост. Виж, съгласен съм, че за кратко време са се случили някои необичайни и трудно обясними неща, но аз съм ставал свидетел на далеч по-необичайни, без да е имало извършено престъпление.

— Сигурно.

— Не подценявам значението на добрата интуиция, така че ако нещо те човърка отвътре, това е достатъчна причина да продължиш.

— Боя се, че не разполагам с нищо материално, освен интуицията — въздъхна Стоун. — Ти как би постъпил на мое място?

Грант се замисли за минута.

— Предполагам, че бих продължил, докато не бъда удовлетворен по един или друг начин — и той гръмко се изсмя.

Стоун също се засмя.

— Е, тогава точно така и ще постъпя — каза той. — Ще разбере какво се е случило, каквото и да е то.

23.

Събуди го звънящият телефон на нощната масичка. Опита се да го пренебрегне, но той не спираше да звъни. Накрая взе слушалката.

— Ало? — сърдито каза той.

— Събуди се и засияй! — каза гласът на Бети. — Днес си мой.

— Колко е?

— Почти осем часа.

— Не бях спал така дълбоко от месеци — прозя се той. — Бих могъл да дремна още четири часа.

— Днес, приятелю, ще играем. Сега, ето какво искам да направиш: пригответи си една чанта с неща за преспиване, но не вземай вратовръзка. Плувки, екип за тенис — това е достатъчно, пък ако нямаш, ще купим. Разбра ли ме?

— Къде отиваме?

— На едно любимо мое място и повече не ти трябва да знаеш. Ще дойда да те взема след половин час.

— Не, не идвай тук. Иди с такси до „Бевърли Хилс Хотел“, увери се, че никой не те е проследил и аз ще те взема на предната врата след час.

— Както наредите, сър — отговори тя и затвори.

Стоун седна в леглото и се замисли как се чувства. Много по-добре от предната нощ, бе оценката. Беше поспал добре и вече бе забравил тежката депресия, налегнала го необяснимо защо още от вечерта. Стана и взе душ.

Бети го чакаше на входа на хотела с куфар до себе си. Видя я, че гледа зад него, за да се увери, че никой не го следи.

— Привет, моряко! — поздрави го тя, хвърли куфара на задната седалка и се качи отпред до него.

— Накъде? — попита той, след като се целунаха.

— Следвай указанията ми.

— Закусила ли си?

— Само чаша кафе.

— В кутията на задната седалка има някои неща, които взех от кухнята.

Тя извади за двамата кроасан и кутия портокалов сок, и започна да упътва Стоун накъде да кара. Не след дълго излязоха на магистрала Санта Моника в посока на изток.

— Та, къде, казваш, отиваме?

— Това, което казвам, е да не питаш — срязва го тя, — а не ми се говори и за нищо друго. Искam само да пътувам и да се отпусна. Ще пристигнем навреме за обяд.

— Слушам, мадам — покорно отговори той.

Скоро навлязоха в магистралата Сан Бернардино и за момент си помисли, че целта им е Палм Спрингс, но вместо да спрат, минаха през града.

— Завий наляво на 62-а — нареди тя. Бяха първите й думи от близо час.

Започнаха да се появяват указателни табели за Джошуа Трий и Туентинайн Палмс, но минаха през Джошуа Трий, а отвъд Туентинайн Палмс — ако Стоун си спомняше правилно географията — беше началото на един бог знае колко квадратни километри пустиня. Теренът ставаше видимо все по-сух, а отляво на тях вече се издигаха планини.

— При първа възможност завий надясно — обади се пак Бети.

Стоун намали.

— Това е тесен черен път, който май се изкачва нагоре в планината — каза той.

— Поемай по него и мълчи.

Стоун зави по черния път. Нямаше никакви пътни знаци. Скоро изоставиха равнината и се заизкачваха. Притесняваше се. Беше обучен да подозира всекиго и Бети не правеше изключение. Тя беше с него, когато започнаха да ги следят от ресторанта, и ето че сега бяха заедно на пуст черен планински път, който не водеше за никъде и... не можеше да каже, че се чувства прекрасно. Провери индикатора на горивото — резервоарът все още бе наполовина пълен. Възможностите пред него изчезваха една по една: вече можеше само или да

продължава да следва указанията ѝ и да се озове бог знае къде, или да обърне и да се върне в Ел Ей.

— Онази пътека наляво — каза тя.

Пътеката пред тях бе още по-малко привлекателна от черния път, по който бяха пътували досега и Стоун просто натисна спирачките.

— Трябва да знам къде отиваме — каза той.

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Не ми ли вярваш?

Реши да ѝ повярва, но не беше много щастлив от това. Зави наляво. Кривата пътека беше стръмна и изровена. Можеше да кара само бавно. Наближиха билото на планината, когато тя издаде нова команда:

— Надясно.

Зави послушно — завоят се оказа почти невъзможно остър — и внезапно се озоваха в малък паркинг, където имаше още дузина други коли... до една скъпи.

— Вземай чантите — каза Бети и слезе от колата. Отиде до някакъв стълб, на който бе закрепена кутия, отвори я и извади отвътре слушалка. — Бети Саутард — съобщи тя. — На паркинга сме.

Стоун се довлече при нея с чантите.

— Сега какво? — запъхтян попита той.

— Ще дойдат да ни вземат.

Пусна чантите на земята и забеляза, че от другата страна на Бети има тясна жп линия. Скоро по склона на планината се спусна малък влак и спря. Изглеждаше като вагон от влакче на ужасите, с брезентова тента за защита от слънце или дъжд.

— Скачай вътре — подкани го тя.

Той сложи багажа им в отделеното за него място и се настани до нея. Тя натисна бутон, и влакчето потегли обратно нагоре. Стоун погледна назад към пустинята и прецени, че се бяха издигнали поне на хиляда и двеста метра над равнината. Ушите му вече пукаха от разликата в налягането.

Скоро линията се изравни и не след дълго вагонетката спря под навес. Младеж по бермуди се приближи до тях и взе багажа.

— Добре дошли в Типтоп — каза той. — Моля, следвайте ме.

Стигнаха до късо стълбище и някак неочаквано се озоваха на върха на планината. Намираха се в малко фойе с прозорци, които

гледаха към двата ската на планинския хребет и гледката през тях беше неопишуема. Бети подписа картата за регистриране и младежът ги изведе през задната врата. Минаха покрай басейн и стигнаха до красива вила.

— Обядът е в дванайсет — предупреди той, — а програмата ви започва в един.

Стоун му даде бакшиш и двамата с Бети останаха сами в уютната и красиво обзаведена вила. Тук имаше дневна, спалня, баня и мокър бар.

— Нашата програма? — въпросително я погледна той.

— Нали ти казах — тя го прегърна и целуна без свян, — никакви въпроси. Вече е почти обед, можем да хапнем. — Тя го хвана за ръката и го отведе до маса край басейна. Пет-шест други двойки вече седяха и две от тях бяха чисто голи.

— Хм, мисля, че наистина е доста топло — подметна Стоун и кимна към тях.

— Дрехите са по желание — отговори му Бети. — Аз ще захвърля моите, когато започнем програмата, и няма да ги облека, преди да е станало време за вечеря. Ти можеш да постъпиш както прецениш.

— Благодаря — каза Стоун, — нямам нищо против голотата, когато в нея участваш и ти.

— Поръчай!

Стоун поръча, получиха великолепна салата от раци и двамата си разделиха бутилка много добро шардоне.

— Да разбирам ли, че не бива да ти задавам никакви въпроси за каквото и да е било?

— Не, докато сме тук — каза тя. — Дотогава си под моя команда. Опитай се да го запомниш.

— Да, мадам — каза той и отпи от виното. Беше доволен, че не са на една маса с хората на Иполито.

— Не е ли хубаво тук? — попита го тя.

— Напротив. Как научи за това място?

— Била съм тук само веднъж досега. Трябва да ти кажа, че е известно на малка група хора — телефонът естествено не може да се намери в никакъв указател, а за да направиш първата си резервация,

трябва да имаш препоръката на стар клиент. Можеш да смяташ, че е частен клуб.

— Клубът ми харесва — огледа се Стоун, — и нямам търпение да започнем с програмата.

— Мисля, че вече сме я започнали — каза Бети и кимна към приближаващата млада жена, облечена в къс памучен халат.

— Добър ден, мис Саутард — проговори тя, — и мистър Смит. Калната ви баня ви чака.

— Кална баня? — повтори, недоумявайки Стоун.

— Млъквай и прави каквото ти се казва — срязва го Бети. — Извинявам се за м-р Смит — обърна се тя към младата жена. — Той е нюйоркчанин и както разбирате, изживява културен шок.

— Няма нищо — любезно отговори жената. — Не е първият ни нюйоркчанин. След калната баня обикновено се отпускат.

Стоун стана.

— Правете с мен каквото трябва — предаде се той.

24.

Младата жена ги поведе по застлана с плочи пътека, дълга около стотина метра, от двете страни на която имаше плътна стена от пустинна растителност, после отвори висока бамбукова порта. Бяха на открито, като се изключеше бамбуковият плет, през който току-що бяха минали, и сламеният покрив, който ги пазеше от обедното слънце. Под покрива се виждаха две правоъгълни вани, издълбани в скалата под краката им, пълни с бълбукаща кал.

— Ще взема дрехите ви — каза младата жена. — Между другото, казвам се Лиза.

— Приятно ми е, Лиза — постара се да бъде учтив Стоун, съблече дрехите си и ѝ ги даде. Бети направи същото и с помощта на Лиза двамата внимателно се отпуснаха във ваните.

— Ще занеса дрехите ви във вашата вила и ще се върна след половин час — съобщи им Лиза. Остави на столче между ваните до тях две кани — едната с ледена вода, другата с лимонада — и две чаши от пресован картон. — Ако ви стане много топло, пийнете нещо или просто излезте от ваната. — Тя взе дрехите и си тръгна.

Стоун установи, че дъното на ваната е извито в профил, следващ извивките на гърба му и след първоначалния шок от горещината, постепенно се отпусна. Двамата останаха да лежат в калта в продължение на половин час, отпускаяки се, разтапяйки се, мълчейки, когато отново се появи Лиза.

— Мисля, че е достатъчно — каза тя. — Нали не искаме да се сбръчкате съвсем.

Тя изпълзяха навън от ваните и застанаха на една каменна плоча, докато Лиза измиваше със струя студена вода калта от телата им.

— Кой е първи за масажа? — поинтересува се Лиза.

— Ти, Стоун — отговори Бети. — Искам да се поразходя. — Тя излезе от бамбуковата колиба, както си беше гола.

Лиза взе Стоун за ръката и го отведе при тапицирана маса до калните вани. Посочи му да легне по корем, с лице в специално

оставен за по-лесно дишане отвор, след което го намаза със затоплени ароматни масла и започна да масажира гърба му, раменете, краката, бедрата. След половин час му каза да се обърне.

Стоун я послуша, очаквайки да скрие половите му органи с кърпа, но тя не го направи. Започна с шията, лицето и скалпа, покри очите му със студена кърпа и продължи масажа надолу по тялото му. След малко Стоун почувства познат прилив на топлина и започна да се притеснява.

— Няма нищо — успокой го Лиза, — бих се обидила, ако не се възбудите поне малко.

— Опасявам се, че не е никак малко — отговори Стоун.

Тя се засмя:

— Това е добре. Бих се възползвала, но имам чувството, че приятелката ви ще ни убие.

— Сигурно сте права — каза Стоун. Чу вратата да се отваря и затваря, но не виждаше нищо. Изведнъж ръцете на Лиза станаха похладни и много по-любопитни. — Лиза? — попита той в пространството.

— Шшш — беше единственият ѝ отговор.

Усети я да се качва на масата и в следващата секунда седна през него.

— Лиза, опитвам да се съхраня за Бети — извинително каза Стоун.

Бети избухна в смях.

— Ах ти, хитрецо — каза тя. — Сега стой мирно, защото има някои неща, които искам да направя с теб.

След малко беше напълно възбуден и тогава тя се намести върху него и бавно се спусна.

Стоун леко простена. Сухият топъл пустинен въздух, лекият ветреца и момичето върху него му се струваха единственото, което някога бе желал в този живот. Двамата се притиснаха един в друг, слели телата си и след малко се отпуснаха изнемощели. След няколко минути Бети го отведе до една рогозка, гледаща към долината на юг. Целуна го топло, върна се при масата за масаж, легна на нея и зачака Лиза.

Стоун се унесе в безгрижен сън без сънища.

Час по-късно Бети легна на рогозката при него и те отново се любиха, този път не така трескаво, по-нежно, по-бавно и по-сладко. Когато дойдоха на себе си, Бети го дръпна за ръката:

— Искам да поплувам. Ела с мен.

Стоун неохотно позволи да го издърпа обратно на пътеката и да го поведе гол към басейна. Хрумна му, че не бе заставал чисто гол пред толкова хора може би от... общата баня в полицейската академия, където обстоятелствата не бяха толкова привлекателни. Скочи в басейна и редом с Бети преплува, без да бърза, няколко дължини.

— Какво ще кажеш за малко тенис? — попита го тя, когато спряха.

— Категорично не! — отсече той. — Да не съм луд да се стягам след толкова много усилия да релаксирам. Може би утре.

— И утре става — съгласи се тя.

Легнаха все така голи в шезлонгите край басейна, отпиха от чаши с екзотичен плодов сок и се загледаха в минаващите покрай тях гости.

— Имаш ли познати? — попита Стоун.

— Никой и това напълно ме устройва.

— И мен — съгласи се той. Последното нещо, което искаше сега, бе да се натъкне на някой, когото познаваха.

Бети го улови, че се заглежда по изключително красивото голо момиче, което мина покрай тях.

— Може да се гледа — каза тя, — не може да се пипа.

Облякоха се и вечеряха на залез-слънце с най-вкусната храна, която Стоун някога бе опитвал. Беше избрал чудесно каберне от списъка със специални калифорнийски вина. Забеляза, че останалите гости се примъкват към терасата в съседство със салона на ресторанта и когато приключиха, Стоун и Бети се присъединиха към тях. Скоро след това започнаха фойерверки и шоуто продължи четвърт час. Непрогледният мрак над пустинята се разкъсваше от цветните експлозии и замайващо красивите огнени следи. Когато свърши, хората се разотидоха и скоро терасата опустя. Стоун и Бети си тръгнаха последни и хванати ръка за ръка бавно се отправиха към апартамента.

На следващата сутрин играха тенис и Бети се оказа наистина много добра.

— Обзалагам се, че си размазала повечето мъже, с които си играла — запъхтян каза Стоун, когато свършиха.

— Не повечето, а всички — отговори Бети и му хвърли хавлиена кърпа.

Обядваха и Бети каза, че е време да си тръгват.

— От гостите се очаква да си тръгнат до средата на следобед, за да може персоналът да се приготви за следващата седмица и да има време хората да си починат.

— Аз плащам сметката — заяви Стоун.

— Не, аз — отговори тя.

— Много е скъпо, нека поне я разделим.

— Ще ми платиш дела си в секс — засмя се тя.

— Длъжник съм ти.

— Абсолютно.

Когато се спуснаха по склона на планината и излязоха на пътя за Ел Ей, той започна да я разпитва:

— Съжалявам, просто ми се налага — извини се той. — Какво ти каза Ванс в петък?

— Съвсем малко, което беше необичайно — отговори тя. — Дойде късно сутринта, затвори се в офиса си и ми каза да не го свързвам с никого.

— Кой се обажда?

— Лу Регенстайн, но не и другите двама. Мисля, че това те интересуваше.

— Остана ли Ванс целия ден?

— Тръгна си в късния следобед. Обядва в офиса. Много нетипично за него. Нормално обядва с някой приятел, често с Лу, и по правило е зареден с позитивна енергия след завършването на снимки. Но в петък беше друг човек.

— Виждала ли си го такъв преди?

— Не. Явно нещо го безпокои, а никога преди нищо не го е безпокояло. Ванс е по природа ведро душа.

— Показа ли с нещо каква е причината?

— Не, нали ти казах, той почти не ми проговори целия ден.

— Трябва да е заради Арингтън.

— Може би.

— Моят приятел, полицаят Рик Грант, допуска, че тя може да има любовна връзка с друг. Смяташ ли това за възможно?

— Защо не. Винаги ме е изненадвало, че женените хора избягват любовните връзки.

Докато се носеха по междущатска магистрала 10, Стоун се замисли за момента, в който бе видял за първи път сребристия линкълн зад тях. Не беше сигурен кога точно бе станало това. Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Стоун остави Бети пред дома ѝ, но не преди да обиколи веднъж квартала, за да се увери, че никой не ги следи. После се прибра в хотела.

Влезе в апартамента и го обзе чувството, че някой е бил там — не камериерката, а някой друг. Разходи се из стаите бавно, готов на всичко, после прегледа личните си вещи, за да види дали някой не е ровил из тях. Всичко беше подредено и оставено така, както остава след минаване на хотелската камериерка, но имаше една аномалия. На бара стоеше чаша, която той не беше оставял там. Взе я, хвана я с два пръста при основата и я повдигна срещу светлината. Там се забелязваха нечии отпечата̀ци и нямаше начин да са неговите.

25.

На следващата сутрин Стоун спа до късно. Когато най-сетне се събуди, облече се, отиде в кухнята, намери пластмасовата торбичка за боклук под барплота, сложи чашата в нея и излезе. Обади се от колата на Рик Грант.

— Рик, Стоун е. Може ли да се срещнем някъде за половин минута? Имам нещо за теб.

— Къде си?

— В Западен Холивуд.

— Можеш ли да намериш Централното управление на полицията на картата? — и той му даде адреса.

— Намерих го.

— От другата страна на улицата има кафе. Ще се видим пред него след двамазет минути.

Стоун намери заведението и Грант се приближи до колата му.

— Какво има?

Стоун му подаде пластмасовата торбичка.

— Тук вътре има чаша от апартамента ми в хотела с нечии отпечатъци на нея. Можеш ли да провериш дали ги няма в базата данни?

— Няма проблем.

— Обади ми се на клетъчния — каза Стоун, махна с ръка и потегли.

Съществувахе само едно място, където имаше шанс да види Арингтън, така че подкара колата право за Марина Дел Рей. Паркира, отиде в магазина за морски аксесоари, купи си обувки за яхта, леко яке, мека шапка и слънчеви очила, взе бинокъла от колата и тръгна на разходка. Дегизировката му не беше нищо особено, но реши, че дори така ще изглежда по-малко подозрително, отколкото в делови костюм.

Тръгна по кея, най-близко до мястото, където бе заварил колата на Арингтън, и започна методично да обхожда всеки понтон, всяка стоянка за акостиране, разглеждайки внимателно плоскодънки, лодки,

моторници и яхти. Вежливо поздравяваше хората, които се заглеждаха в него. Това продължи около два часа, след което той си наля студена напитка от автомат и реши, че е абсурдна надеждата му да огледа цялата акватория.

Изморен, макар едва да бе започнал, той начерта мислено маршрут, който трябваше да го върне на паркинга, като мине покрай още лодки. Почти се бе върнал в изходна позиция, когато замръзна на място. Тя беше на палубата на моторна яхта с дължина около дванайсет метра. Печеше се на слънце и я забеляза само защото в този момент бе решила да се обърне и бе прихванала развързаното горнище на банските си с една ръка. Беше извърната настрани от него, така че не можеше да види лицето ѝ, но начинът, по който отметна падналата връз рамото ѝ коса, му беше добре познат. И все пак не можеше да бъде сигурен, защото тя отново легна на палубата и стана невидима за него.

Първият му импулс беше веднага да се качи на борда и да я погледне лице в лице, но помисли и се отказа. Погледна кърмата на яхтата и видя там името ѝ „Палома“ и пристанището, където бе регистрирана — Авалон. Доколкото помнеше, то се намираще на остров Каталина. Ако се задържеше на едно място още малко, щеше да събуди нечие подозрение, така че се върна на брега при паркинга. Настроението му рязко се бе повдигнало, макар че като погледна назад, установи, че момичето почти изцяло е скрито зад бордовата ограда на горната палуба. Взе бинокъла, върна се при машината за сладолед и се качи на нея. Чувстваше се като завърнал се в родното гнездо. Огледа общо марината, сякаш търсеше нещо конкретно, задържа за миг върху „Палома“ и фокусира върху момичето. Виждаше само голяма част от голия ѝ гръб, която му се струваше болезнено позната. Скочи на земята и се върна при колата. Размисли и прецени, че разполага с три възможности: можеше да я изчака да слезе от палубата, за да я разгледа по-добре, можеше да я изчака в колата, докато тръгне да си ходи, и най-сетне, можеше да отиде и да я погледне очи в очи. Първите две възможности не бяха особено привлекателни: още като полицаи бе мразил да дебне хората в засада, а след като се уволни, бе започнал да плаща на други да го правят. Третата възможност определено го безпокоеше. Ако момичето не се окажеше Арингтън, можеха спокойно

да го арестуват, в случай че тя се развикаше. От друга страна, ако беше Арингтън, какво щеше да й каже?

Беше го изоставила заради друг мъж и не бяха говорили от месеци, беше бременна — или поне така бе казала — може би с дете от него, но не бе сметнала за необходимо да го информира, беше решила — така изглеждаше — да напусне мъжа си, вероятно заради любовник, и би било напълно разбираемо при тези обстоятелства да не изгаря от желание да се среща точно с него. Струваше му се адски неприлично да се приближи до нея така, без предупреждение.

Дилемата му изведнъж намери решение. Видя я да става, да закопчава на гърба си горницето на банските и да слиза от горната палуба. За нещастие направи всичко това с гръб към него. Дали се готвеше да тръгне от яхтата, или само щеше да слезе долу, примерно, за да обядва? Почака и този път търпението му бе възнаградено — момичето се появи на кея, вървейки към него.

Зави покрай магазина и когато Стоун излезе от другата му врата, видя я да влиза в закусвалнята отзад. Ускори крачка и стигна до вратата на заведението точно когато тя сядаше на дългата маса за обядващи. Уви, отново с гръб към него! Само едно можеше да направи: влезе, избра столче през две места от нейното и я погледна в огледалото пред тях.

Тя свали очилата си и погледите им се срещнаха.

Стоун реагира, сякаш някой се бе опитал да му бръкне в очите. Момичето и Арингтън бяха с еднакъв ръст, телосложение и коса, но с това приликата свършваше.

Тя забеляза реакцията му.

— Толкова ли е ужасна гледката?

— Извинете — каза той и разтри очи, — сигурно ми е влязла мигла в окото. Но мога да кажа, че определено е приятно човек да спре поглед върху вас. — Тя леко се усмихна и се съсредоточи в менюто. — Бихте ли ми препоръчали нещо? — помоли той. — Тук съм отскоро.

— Чийзбургерът с бекон е страхотен, ако можете да си позволите холестерола.

— Звучи съблазнително — каза той, пое дълбоко дъх и се опита да каже следващото изречение небрежно: — Защо не си поръчаме нещо от сепарето?

Тя го изглежда оценяващо и очевидно заключението беше в негова полза.

— Може, ако вие черпите — каза момичето, скочи от столчето и се отправи към свободното сепаре до прозореца.

— Казвам се Джим Смитуик — представи се той и протегна ръка.

— Барбара Тиърни — пое ръката му тя.

Появи се сервитьорка и двамата си поръчаха чийзбургери с бекон и бира.

— Казахте, че сте отскоро тук?

— Точно така.

— Откъде по-точно?

— Ню Йорк.

— И какво ви доведе в Ел Ей?

— Идвах няколко пъти в командировки, обстановката ми хареса и взех решение да се преместя за по-дълго. Избирам място.

— С какво се занимавате?

— Адвокат съм... всъщност бях. Сега съм инвеститор. — Реши, че това ще създаде в нея желаното впечатление. — А вие?

— Аз съм актриса. Пристигнах тук преди няколко месеца от Чикаго.

— За да щурмувате Холивуд?

— Може да се каже. Какво място търсиш, Джек?

— Още не съм решил. Чух, че Марина Дел Рей е добър квартал, а и аз обичам яхтите.

— Тогава защо не си купиш яхта и не живееш на нея?

— Хм... това е идея. Ти на яхта ли живееш?

— За момента. Тя е на приятел.

— Бих желал да я разгледам.

— Приятелят ми не обича да водя чужди хора на борда.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Може би не.

— Сигурна съм, че разбираш.

— Добре, разбирам.

Донесоха чийзбургерите им и те се заловиха с тях, без да разговарят.

Стоун не знаеше какво да мисли. Беше ли Барбара Тиърни момичето, което кара колата на Арингтън? Или беше просто момиче, което живее на яхтата на негов приятел?

Барбара довърши чийзбургера и доизпи бирата си.

— Приятелят ми не е в града — съобщи му тя.

26.

Стоун последва Барбара Тиърни по кея и понтоните до „Палома“. Качиха се и той се озова на изключително добре обзаведена моторна яхта, съвсем нова при това, и съдейки по средствата за управление на мостика, доста добре екипирана.

— Кой е собственикът? — попита той, оглеждайки се.

— Приятелят ми.

— И кой е той?

— Не обича името му да се размахва — хладнокръвно отговори тя. — Женен е.

— Аха. Тогава ще имам по-малко скрупули по отношение на него.

— Виж — запъна се тя, — бих ти предложила нещо за пиене, но се чувствам много неспокойна с чужд човек на борда. Приятелят ми има навика да идва и да си тръгва по най-необичайни часове и човек никога не знае...

— Ясно, схванах. Какво ще кажеш тогава да вечеряме заедно?

— О, това ми харесва повече — успокои се тя. — Къде си отседнал?

— В „Бел Еър“ — излъга я той.

— Чувам, че хотелът е добър, защо не вечеряме направо там?

— Става. Ще резервирам маса. Имаш ли кола?

Тя завъртя глава:

— Използвам тази на приятеля ми, когато е в града, но...

— Тогава ще дойда да те взема в седем.

— Прекрасно, ще те чакам пред морския магазин.

Стоун подаде ръка и тя я пое, но после леко го целуна по устните.

— Ще чакам с нетърпение — обещаващо го погледна тя.

— И аз.

Той скочи обратно на понтона и тръгна към колата си. Седна зад волана и позвъни на Рик.

— Има ли нещо за отпечатъците?

— Точно се готвех да те потърся — каза Грант. — Отпечатъците принадлежат на някой си Винсент Манкузо — три ареста, един като букмейкър и два за лихварство, последният път преди осем години. Неосъждан. Както разбираш, става дума за типично мафиотски престъпления, макар да не намерихме името му в базата данни за организираната престъпност, която поддържа при нас. Но вече му отворих досие.

— Имаш ли описание?

— Четиридесет и шест годишен, един осемдесет и пет, сто килограма, тъмна коса.

— Описанието е доста общо.

— Ще ти покажа муцуната му на снимка, когато се видим.

— Къде работи?

— Притежава — хм, това е информация отпреди две години — деликатесен магазин в Холивуд, казва се „При Вини“. Намира се на Сънсет Стрип — и той даде на Стоун адреса.

— Записах го. Имам нова молба.

— Давай.

— Можеш ли да провериш регистрацията на една яхта?

— Да, но сигурно ще отнеме ден-два. От Управлението нямаме достъп до тази база данни. Трябва да направя заявка чрез Бреговата охрана.

— Яхтата се казва „Палома“. Моторна е и е дълга около дванайсет метра. Бих бил благодарен, ако ги помолиш да побързат с информацията. Искам да знам дали не си губя времето с нея.

— Ще направя каквото мога.

— Предполагам, че се налага да сменя хотела, след като Винсент Манкузо е ровил из стаята ми в „Льо Парк“.

— Къде ще отидеш?

— В „Бел Еър“, ако имат свободна стая. Ще се регистрирам като Джек Смитуик.

— Е, поне качваш класата.

— Ами правя го с чужди пари.

— Това е най-добрият начин. Ще те търся на клетъчния.

Стоун остави слушалката, запали колата и се отправи към Сънсет Булевард. Намери „При Вини“, паркира, влезе и се огледа. Беше

обедно време, но нямаше много хора — магазинът изглеждаше доста неприветливо. Купи си кутия диетична кола и точно я плащаше, когато двама типа с външност на биячи влязоха отвън, минаха без забавяне зад щанда и продължиха през врата с надпис „Служебен вход“. Стоун се досети, че Вини сигурно приема залагания за състезания някъде отзад.

Излезе, хвърли кутията в кошчето за боклук, качи се в колата и пое за хотела. По пътя се обади в „Бел Еър“ и резервира малък апартамент. Когато пристигна в „Льо Парк“, отиде на рецепцията и остави хиляда долара на бюрото.

— Искам да продължа за още няколко нощи — каза той на администратора.

— Разбира се, м-р Смит — отговори мъжът и парите магически изчезнаха.

— През това време ще идвам и ще излизам, така че предупредете камериерката да не се безпокои, ако багажът ми го няма.

— Няма проблем. О, обади се някоя мис Бети Саутард.

Стоун се прибра в апартамента си и позвъни на Бети.

— Вечеря довечера? — направо попита тя.

— Не мога. Нека остане за утре.

— Окей.

— Да се е случило нещо, което трябва да знам?

— Не, Ванс изобщо не се появи в офиса. Понякога си остава у дома, когато няма снимки. Беше много спокойно.

— Добре, ще говорим утре тогава. — Той затвори, събра си багажа и отнесе чантите в гаража.

Петнайсет минути по-късно вече се регистрираше в „Бел Еър“.

— Добре дошли отново, м-р Барингтън — поздрави го дежурната администраторка.

— А-а... по причини от личен характер, бих желал да остана известен под името Джек Смитуик, докато съм тук.

— Разбира се, както пожелаете.

— Ще предупредите ли телефонистките?

— Естествено.

— Ако някой потърси Барингтън, не съобщавайте, че съм тук, моля.

— Разбирам всичко — увери го тя. — Много от нашите гости понякога предпочитат да пътуват инкогнито.

Стоун последва пиколото в апартамента си и изпрати по него дрехите си за гладене. Обади се в Ню Йорк на секретарката си и ѝ даде новото си име и адрес.

— Какво да правя, ако отново се обади Ванс Колдър? — попита тя.

— Кажу ми, че съм заминал за няколко дни, но очакваш всеки момент да ти се обади. Знам, че обожаваш да разговаряш с него, нали?

— Ами... — усети я, че полага усилия да не се разкиска.

Остави слушалката и се замисли защо всъщност играе тази игра с Ванс. Щом някакъв тупан беше ровил из апартамента му, значи някой знаеше, че той още е в Ел Ей и този някой спокойно можеше да съобщи това на Ванс. Смяната на хотелите изглеждаше добра идея, поне докато държеше и апартамента в „Льо Парк“. Започваше да му омръзва хора, които не познаваше, да знаят къде се намира... не, не му омръзваше, а започваше опасно да го дразни.

Беше в Марина Дел Рей точно в седем, а Барбара Тиърни закъсна само десет минути.

— Съжалявам, че трябваше да биеш този път само заради мен — кокетно се извини тя. — Аз с удоволствие бих дошла сама, ако колата на приятеля ми беше на разположение.

— Каква кола кара твоят приятел?

— Порше.

Порше?! По дяволите! Нима бе попаднал не на когото трябва?

— Е, нека сме му благодарни, че го няма — нали в противен случай нямаше да можем да вечеряме заедно.

— От къде на къде? — възрази капризно тя. — Аз съм свободна жена.

— Радвам се да го чуя.

— Старая се да избягвам мъже, които ме ограничават, дразня се, когато някой го прави с мен.

— Ще направя каквото мога, за да не те нервирам — каза Стоун и зави по Стоун Каньон.

— Винаги ли отсядаш в „Бел Еър“?

— Винаги — това е моят дом, когато не съм у дома.

Спряха в паркинга на хотела, той хвърли ключовете на момчето, после двамата тръгнаха по моста, който излизаше при входа. Под тях в кристалночистата вода плуваха лебеди.

— Ти определено имаш добър вкус по отношение на хотелите — отбеляза Барбара.

Стоун я хвана за ръката.

— Имам вкус и в подбора на хората, които каня на вечеря.

— О-о-о, трябвало е да станеш актьор — засмя тя.

— Не си първата, която ми го казва — отговори Стоун.

27.

Заведоха ги до масата им в главния салон и приеха поръчката им за питиетата. Стоун беше гладен, така че започна да разглежда менюто.

— Какво ще поръчате, м-р Смитуик? — попита сервитьорът.

Стоун реагира на новото си име със закъснение.

— Дайте ни минутка, моля. И може ли да се запозная с листата на вината?

— На мен пушена съомга ми звучи достатъчно добре — каза Барбара и издаде лек вик на изненада.

— Какво? — погледна я Стоун.

— Боже мой! — прошепна тя. — Виж кой влиза!

Стоун проследи погледа ѝ към центъра на салона. Там около кръгла маса сядоха Ванс Колдър в компания от шестима.

— Никога не съм го виждала толкова отблизо, а ти?

Стоун вдигна листата, за да скрие лицето си.

— Е, мен не ме възбужда толкова, колкото явно възбужда теб. — Той свали папката малко, колкото за да види над горния ѝ ръб кои са сътрапезниците на Ванс и тогава нещата станаха наистина лоши. До него седеше Бети Саутард. — Господи! — прошепна той.

— Какво?

— Нищо, опитвам да се да произнеса името на едно вино. Бях чел за него някъде. — Намираше се в капан, понеже видимостта между тяхната маса и тази на Ванс беше пряка. Това наистина беше прекалено.

— Ще отида да им кажа здрасти — съобщи Барбара.

— Какво? На кого?

— На Ванс Колдър.

— Не мисля, че трябва да правиш това, Барбара.

— Защо не?

— В хотела има много известни личности и те ценят спокойствието си.

— О, няма нищо — каза тя и бутна масата, за да стане. — Ние имаме общ приятел. — Стана и тръгна към масата на Ванс, преди Стоун да успее да я спре.

Проследи с поглед как Барбара търси път между масите и спира до стола на Ванс. Ванс вдигна очи към нея. Салонният управител забеляза какво става и веднага се насочи към мястото на потенциалния конфликт. Барбара заговори. И тогава, за най-голямо изумление на Стоун, Ванс стана, ръкува се с нея и започна да я представя на останалите от компанията. Всички погледи бяха приковани върху красивата брюнетка. Сега или никога, реши Стоун. Стана на свой ред и бързо излезе от салона, избирайки път, максимално отдалечен от масата на Ванс, и надявайки се никой да не отмести в този момент поглед от Барбара.

Едва когато доближи вратата, в пространството между бара и ресторанта, той намери кураж да рискува и погледна назад. Барбара още приковаваше вниманието им.

Стоун направи знак на оберкелнера.

— Не се чувствам добре — каза той. — Моля ви, помолете моята компаньонка, мис Тиърни, да ми позвъни в апартамента.

— Разбира се, м-р Смитуик — успокои го мъжът. — Надявам се да се почувствате по-добре.

— Благодаря — прошепна Стоун, излезе от ресторанта и се сети да не минава покрай витрината на път за апартамента си. Когато влезе, телефонът вече звънеше.

— Ало?

— Джек? Добре ли си?

— О, да, Барбара, извинявам се, че се наложи да изляза. Сигурно е от нещо, което съм ял на обяд.

— Но ние ядохме едно и също и на мен нищо ми няма — каза тя.

— От няколко дни се чувствам малко странно. Виж, имаш ли нещо против да вечеряме в апартамента ми? Ако нещо те притеснява, с удоволствие ще ти поръчам такси, за да се върнеш, но аз специално чувствам, че тази вечер не е добре да излизам.

— Добре — съгласи се тя, — как да те намеря?

Стоун ѝ обясни, съблече сакото си, остави вратата леко открената и влезе в банята.

— Джек? — обади се тя от прага.

— Влез, идвам. — Той плисна малко вода на лицето си, взе една кърпа и излезе от банята, като се бършеше. — Съжалявам за случилото се — извини се той, — но май се пооправих. Седни, седни — покани я той и направи знак към дивана. После ѝ подаде менюто. — Какво ще пиеш?

— Скоч с лед, моля — каза без колебание тя и започна да преглежда менюто.

Стоун ѝ наля, а за себе си избра бърбън.

— Може би не трябва да пиеш — загрижено му напомни тя.

— Няма нищо.

— За мен пушена съомга и салата от пиле.

Стоун направи поръчката по телефона и седна до нея.

— Спомни ли си за теб Ванс?

— Спомни си за моя приятел — обясни тя. — Имат съвместен бизнес.

— Какъв по-точно?

— Не съм сигурна, но той превърта маса пари. Сега е в Мексико.

— Аха!

— Ти бил ли си някога в Мексико?

— Не, и като си помисля за състоянието на корема ми, май не би трябвало да припарвам там.

Тя се засмя и го дари с малка целувка.

— Знаеш ли, вече мисля, че предпочитам вечерята в апартамента ти пред ресторанта.

Стоун отвърна на целувката ѝ:

— И аз.

По някое време след полунощ Стоун изпълзя от леглото и отиде на пръсти в дневната. Барбара здраво спеше. Изрови чантичката ѝ, отвори я и извади портмонето. Застана до прозореца и започна да преглежда съдържанието му на външната светлина. Името ѝ наистина беше Барбара Тиърни, ако се вярваше на издадената в Илинойс шофьорска книжка, и тя действително беше актриса, защото притежаваше карта за членство в гилдията на киноартистите. Върна портмонето и порови още малко из чантичката, но не намери нищо интересно. Остави чантичката на мястото ѝ, върна се в спалнята и се вмъкна обратно в леглото. Барбара се обърна и протегна ръце към него.

— Още-е! — каза тя.

— Винаги — отвърна той.

Събуди го звънецът на вратата, но Барбара му извика, че тя ще отвори. Той рухна обратно в леглото. След малко тя се появи, бутайки пред себе си масичка на колелца.

— Поръчах ти голяма закуска.

— Благодаря — отговори той, седна в леглото и се обгради с възглавници. Започна порцията, бекон с яйца — лукс, който рядко си позволяваше. — Първо чийзбургери с бекон... сега яйца с бекон... — отбеляза той на паузи, за да преглътне. — Още малко ако походя с теб, и инфарктът не ми мърда.

— О, не съм сигурна — каза тя, унищожавайки с апетит собствената си порция, — на мен ми се струваш в доста добра форма.

— Това е само защото водя целомъдрен живот, когато не съм с теб.

Тя отметна глава и звънко се изсмя.

— Ха, това ми хареса! Значи си бил девствен, преди да се появя, така ли?

— Абсолютно. Ти ме научи на всичко, което знам.

Тя остави чинията, която бе държала с едната си ръка и му отне неговата.

— Добре, значи съм страхотна учителка — и се изкиска доволно.

— Определено.

— Добре, я да видим сега! Какво ще учим тази сутрин, деца?

— Зависи от вас, госпожо.

— Ами-и... вече опитахме пози едно, две и три.

— Не съм сигурен, че си спомням поза три — оплака се престорено той.

— Аха, виждам, че ти възприемаш само чрез повторение.

— Това винаги е най-добрият начин, нали?

— Е, по-скоро е един от начините.

— Не е ли най-добрият?

— Понякога, мили, трябва да се импровизира.

— Да се импровизира? Как се прави това?

— Ето така — каза тя. — За аперитив.

— Прекрасен аперитив. А какво е основното блюдо?

— Ти не си готов още за основното блюдо.

— Мисля, че се приближавам.

— Аз пък мисля, че вече си там! — извика тя. — Отличен ученик!

— Старая се.

— Така и трябва, иначе ще повтаряш.

— О, боже — простена Стоун, — не мисля, че мога да повтора основното блюдо.

— Ще видим — амбициозно каза тя.

28.

Наближаваше единайсет, когато Стоун, лишен от всякакво сексуално желание и почти напълно изтощен, откара Барбара Тиърни обратно на Марина Дел Рей. Когато спряха в паркинга, тя ахна и вдигна ръка до устата си.

— О, дявол да го вземе.

— Какво има?

— Приятелят ми се е върнал — това е неговото порше. Какво да правя сега? Не мога да се покажа така, защото ще разбере, че не ме е имало цяла нощ.

— Хмм... — изсумтя Стоун. После му хрумна идея. — Изтичай в морския магазин и си купи панталонки или нещо подобно. Преоблечи се и така ще можеш да кажеш, че си излязла само да се поразходиш. — Той отлепи две стотачки от пачката и ѝ ги даде.

— Ти имаш опасен мозък — възхити му се тя. — Слава богу! Виж, махай се оттук, преди някой да ни е видял заедно. — Тя се наведе, целуна го силно, бръкна в чантичката си, намери лист хартия и му написа телефонен номер. — Можеш да ме търсиш на този — подаде му го тя, — но само през деня и ако...

— ... се обади мъжки глас, да затворя.

— Именно.

— Преди да тръгнеш — спря я той, — ще ми удовлетвориш ли любопитството?

— За какво?

— Онзи ден бях в магазина и ми се стори, че те видях да се отдалечаваш оттук в бял мерцедес. На кой беше тази кола?

— Нямам представа за какво говориш — отговори тя. — Чао! — скочи от колата и изтича в магазина.

Стоун се отдалечи, но не преди да хвърли поглед на регистрационната табела на поршето. И това беше ВИП номер: БИГБУКС. Извади клетъчния си телефон и се обади на Рик Грант.

— Лейтенант Грант.

— Рик, Стоун е.
— Здравсти. Обещаха ми нещо за яхтата едва към обяд.
— Имам друго за теб. Можеш ли да провериш един номер на кола и един телефонен номер?
— Естествено.
— ВИП номер: БИГБУКС. — После му издиктува и телефонния номер.
— Няма да отнеме много време.
— Искаш ли да обядваме?
— Става. Да се видим в „Грейндж“ на Мелроуз след един час. — Той описа как се стига там.
— Добре.
— Дотогава трябва да разбере и за яхтата.
— Дотогава! — Стоун прибра телефона си и се насочи към Бевърли Хилс...

Отново седнаха в градината. Местният стил да се обядва на открито все повече допадаше на Стоун. Такова нещо в Ню Йорк беше екзотика.

— Окей — започна Рик Грант и извади бележника си, — номерът на колата е регистриран на Мартин Бероун, с адрес на Бевърли Драйв в Бевърли Хилс, той е и изпълнителен директор на нещо, което се нарича „Бероун Файненшъл Сървисис“. Телефонният номер обаче не е на името на Бероун — той е просто дериват на номер в района на Марина Дел Рей, което означава, че е на яхтата.

— Нещо за „Палома“?

— Яхтата е значително по-интересна. Тя е регистрирана на „Албакор Фишърис“ — фабрика за консервирана морска храна.

— Какво е интересното? — учуди се Стоун.

— Чакай малко. Дръпнах малко информация за „Албакор“ от базата данни за фирмите. Да, наистина е консервна фабрика, но едновременно с това е и холдинг: покрай останалите неща притежава и двайсет и пет процента от акциите на „Сейф Харбър Банк“ плюс седемдесет и пет процента от „Бероун Файненшъл Сървисис“. Останалите двайсет и пет процента са собственост на Мартин Бероун.

— Консервна фабрика притежава банка и финансова компания?

— Явно не разбираш. Чувал ли си за Уорън Бъфет?

— Най-богатият човек в Америка^[1]? Естествено.

— Основният му холдинг е „Бъркшиър Хатауей“ — текстилна фабрика. Преди много години Бъфет купил фабриката и я използвал, за да инвестира чрез нея в много други компании, „Кока-Кола“ в това число. Днес фабриката струва милиарди.

— Така ли? Кой тогава е собственик на „Албакор Фишърис“?

— Онофрио Иполито и Дейвид Стърмак. Това е тяхната версия на „Бъркшиър Хатауей“.

— Аха!

— Предполагах, че ще ти хареса.

— Всеки път, като повдигна камък, и Иполито изпълзва изпод него.

— Защо те интересува яхтата?

— Когато твоите момчета засякоха колата на Арингтън край марината, с нея е отпътувало момиче и според мен същото момиче живее на яхтата. Изглежда Мартин, който е женен, си я държи за моменти, когато му доскучае. Можеш ли да поразровиш около Бероун?

— Мога, ако има досие.

— Благодаря. — Стоун извади от джоба си няколко предвидливо сгънати стотачки и ги мушна в джоба на Грант. — Да оправим сметките си.

— Аз ти благодаря.

— Между другото, отбих се в магазина на Винсент Манкузо на Стрип вчера. Готов съм да се хвана на бас с теб, че се прави на букмейкър.

— Ще го подхвърля на когото трябва — обеща Грант. — Стоун, от известно време се тревожа.

— По какъв повод?

— По повод влизането на Манкузо в хотелската ти стая.

— Признавам, че и мен ме тревожи.

— Ти си се пренесъл там от къщата на момичето, нали така? Секретарката на Колдър? — уточни Грант.

— Да.

— Кой друг знаеше, че си отишъл там?

— Моята секретарка, Дино и един приятел адвокат в Ню Йорк.

— И предполагам, убеден си, че нито Дино, нито приятелят ти биха споменали това пред някой, който би могъл да познава Манкузо?

— Не бих повярвал за нищо на света.

— Тогава остава момичето.

Стоун поклати глава.

— Разсъждавах за това. Мисля, че Манкузо и приятелят му са ме проследили до хотела.

— О, едва не забравих — сепна се Грант и бръкна в джоба си, — ето ти снимка на Манкузо.

Стоун погледна фотографията.

— Сега е остарял и натезжал, но това е същият човек, който шофираше линкълна онази вечер.

— И ти мислиш, че той те е проследил до хотела?

— Да, това ми се струва най-логично.

— Не, не е.

— Какво означава това?

— Ти ми спомена, че си сменил колите в агенцията и си казал на момчето там да излъже, че са те закарали на летището, ако някой специално попита.

— Да — потвърди Стоун. Започваше да усеща накъде бие Грант и това не му харесваше.

— Ако приемем, че е направил, както си го помолил, това би трябвало да прекъсне следата, не мислиш ли?

— Освен ако Манкузо не ме е проследил до агенцията и не ме е видял да се качвам в седана.

— Ти забеляза ли такова нещо?

Стоун поклати глава.

— Ако е успял, значи Манкузо дяволски е поумнял за един ден.

— Тогава остава момичето — повтори Грант.

— Не мога да го повярвам.

— Допускаш ли, че тя се чука с Ванс?

— Тя сама ми каза, че са го правили пред години.

— Окей, значи тя е бивша любима на Ванс, продължава да работи за него и не се съмнявам, че тази работа е единственият ѝ източник на доходи.

— Доколкото ми е известно.

— От колко време я познаваш?

— От няколко дни.

— На кого е лоялна според теб?

— Тя съвсем ясно ми каза, че Колдър за нея е всичко, но от друга страна, знае, че аз не върша нищо срещу неговите интереси. Опитвам се да открия жена му, за бога!

— Но Колдър гледа на това като на заплаха срещу интересите си, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че се опита да те натири. Прав ли съм, ти сам го каза?

— Да, опита се.

— Значи той мисли, че присъствието ти в Ел Ей е заплаха срещу интересите му.

— Предполагам.

— Ако той мисли така, защо да не е на същото мнение и Бети?

— Имаш основание — призна Стоун, но не изпитваше никакво желание да го признае вътре в себе си.

— Нека те попитам и нещо друго: ти къде беше, когато Манкузо е влизал в стаята ти?

— В един курорт посред пустинята.

— Сам?

— Не.

— Кой беше с теб?

— Бети Саутард — неохотно каза Стоун.

— И чия беше идеята да се запилеете чак там?

— На Бети.

— Стоун, според мен ти мислиш с хуя си — каза полицаят, — но не забравяй, че този орган не притежава мозък.

---

[1] Книгата е писана през 1998 г. В наши дни най-богатият американец е Бил Гейтс, основен собственик на софтуерния гигант „Майкрософт“. — Б.пр. ↑

29.

Стоун се срещна с Бети Саутард в италиански ресторант с името „Валентино“. Искаше да я вземе от дома ѝ, но тя настоя да се видят направо в ресторанта. Целуна го силно. Заведоха ги при резервираната маса. Поръчаха си напитки.

— Как вървят нещата? — попита го тя.

— Не много добре — отговори Стоун. — Нищо не мога да разбера и ми минава през ума да си събера багажа и да се върна в Ню Йорк.

— Това ще ме убие — каза тя, отпивайки от мартинито си.

— Мили думи, но аз само си гоня опашката и не мога да си върша истинската работа.

— Арингтън се прибра — каза тя.

Стоун примигна.

— Кога?

— Изглежда, вчера. Ванс дойде в офиса тази сутрин, подсвирвайки си весело и ми нареди да поръчам цветя.

— Странно, защото ми се струва, че снощи зърнах Ванс — каза Стоун, — и той беше самичък.

— Къде?

— Вечерях с приятеля ми Рик Грант в един гръцки ресторант и съм готов да се закълна, че го видях в бентлитото.

Тя поклати глава.

— Няма такова нещо. Ванс и Арингтън снощи са вечеряли в хотела на „Бел Еър“ заедно с няколко важни акционери на „Центурион“. Знам със сигурност, защото сама направих резервацията.

Това вече изчисти последните съмнения в Стоун.

— О, добре, значи ми се е привидяло.

— Ванс мисли, че си в Ню Йорк — каза Бети. — Днес следобед ми издиктува писмо до теб.

— Знаеш, че държа да мисли така, особено след като ни проследиха от ресторанта онази нощ. Всъщност искам всички освен

теб да вярват, че съм се върнал в Ню Йорк.

— Разбирам — каза тя. — Ще поръчваме ли?

И двамата си поръчаха салата „Цезар“ и осо буко^[1], а Стоун избра бутилка „Маси Америк“, 91-а.

— Това е страхотно вино. Надявам се, че го помниш.

— Изглеждаш ми малко потиснат, скъпи — констатира тя, докосвайки вътрешната страна на бедрото му с палеца на крака си.

— Винаги се депресирам, когато прахосвам време — замислено каза той.

— Е, надявам се, не всичкото ти време тук е било прахосано — и натисна палеца си в чатала му.

Той се усмихна.

— Определено не. В известно отношение разходката ми се оказа изключително приятна.

— Е, добре, щом се оформя тази нощ да ни е последна, ще се постарая да стане съвсем специална — обеща тя.

— Всички до една бяха специални. Особено уикенда в Типтоп.

— Ще ти дам тайния им телефонен номер, но не бих искала да ходиш там с някоя друга. — Донесоха храната им и Бети върна палеца си на мястото му. — Оставих ти няколко съобщения, че съм се обаждала в „Льо Парк“ — погледна го тя. — Защо не ми позвъни?

— Съжалявам, изобщо не съм се отбивал на рецепцията. Създадох си навика да минавам направо от гаража до апартамента. Нещо важно ли беше?

— Просто исках да те информирам за Арингтън.

— Защо не ме потърси на клетъчния?

— Когато го правя, винаги имам усещането, че ти прекъсвам нещо важно в момента.

— О!

— Стоун, усещам, че нещо не е наред, буквално го чувствам. Защо не споделиш с мен?

Защото е все едно, че ще го прошепна в ухото на Ванс, Иполито или някой друг, помисли си той.

— Няма нищо... наистина.

— Свързано е с Арингтън, знам, надявал си се да се видиш с нея, нали?

— Може би. — Той сви рамене.

Довършиха вечерята си в мълчание. Той плати сметката и на излизане тя взе ръката му в своята.

— Сега ще забравиш за нея.

— Звучи обещаващо.

— Ще се видим в „Льо Парк“ след петнайсет минути.

— Не — спря я той, — нека се видим в „Бел Еър“. Пренесох се.

— Добре, тогава ще те чакам до паркинга там.

Проследи я по целия път, наблюдавайки внимателно огледалцето за обратно виждане. Доколкото изобщо можеше да бъде сигурен, никой не ги последва.

Тя влезе пред него в апартамента, хвърляйки дрехите си по пътя към спалнята. Стоун ѝ позволи да го разсъблече, след което тя влезе в банята и се върна с малка бутилка лосион.

— Къде те боли? — попита тя, като го възседна в леглото.

— Навсякъде.

Тя изсипа лосион на дланите си и внимателно започна да разтрива гръдния му кош.

— Наблюдавах те, когато те масажираха в Типтоп — призна тя.

— Има специална дупка във вратата за целта. И видях какъв ефект упражни Лиза върху теб.

— А какъв ефект имаше надничането върху теб? — поинтересува се той.

— Накара ме да ви пожелая и двамата — отговори тя и изля още лосион в ръцете си.

— Тогава защо не го направихме тримата?

— Мисля, че не е редно да бъде съблазняван персонала.

— О, моето впечатление е, че Лиза с удоволствие би се оставила да бъде съблазнена.

— А на теб щеше ли да ти достави удоволствие?

— Защо не?

Тя се засмя.

— Харесва ми отношението ти. Може би следващия път, когато дойдеш тук, ще се опитам да организирам нещо подобно.

— Възбуждаща идея.

Тя го хвана с двете си ръце и двамата почувстваха неудържима тръпка. После легна до него, прие го в себе си и го обгърна с крака. До сутринта никой не продума дума.

— Значи днес заминаваш? — пожела да се увери Бети на закуска.

— Може би да, а може би не. Не знам дали да не се помотая тук още малко.

— С каква цел? Снощи беше решен да си ходиш.

Изморен от играта на котка и мишка, той реши да нанесе удара:

— Интересува ме Иполито.

— Банкерът ли? Защо?

— Мисля, че зад всичко стои той лично.

— Зад какво?

— Зад изчезването на Арингтън.

— Но това е нелепо, Стоун — каза тя, без да скрива безпокойството в гласа си.

— Започвам да се убеждавам, че съм прав. Мисля, че двамата, които ни преследваха онази нощ, работят за него.

Тя спря да яде.

— Стоун, мисля, че е най-разумно да се махнеш възможно най-далеч от м-р Иполито.

— Защо? Живеем в свободна страна. Бил съм полицаи и детектив достатъчно дълго, за да знам, че човек може да научи всичко за всекиго и смятам да науча колкото може повече за Иполито.

— Това може да бъде опасно — тихо каза тя.

— Мислех, че не знаеш нищо за него — отбеляза той, — а сега се опитваш да ме предупредиш, че е опасен.

— Имам такова усещане.

— На базата на какво?

— На базата на неща, които неволно съм чула. — Тя погледна часовника си. — Господи, трябва да тръгвам, Ванс тази сутрин ще дойде по-рано за среща във връзка със следващия си филм.

Стоун я изпрати до вратата.

— Искам да ти благодаря — каза той. — Ти беше прекрасна.

Тя го прегърна през врата и се притисна в него.

— Ако наистина искаш да ми благодариш, върни се още днес в Ню Йорк.

— Няма да стане — прошепна Стоун.

Погледна го изплашена, но не каза нищо. Целуна го и изтича през отворената врата.

Стоун я проследи с поглед, питайки се колко ли време ще ѝ трябва, за да предаде наученото от него.

Оказа се до обед. Телефонът иззвъня.

— Ало?

— М-р Барингтън?

— Да.

— Обажда се Онофрио Иполито. Как сте?

— Прекрасно, м-р Иполито. Изненадан съм, че се обаждате, защото никой не знаеше, че съм в „Бел Еър“.

— Градът е малък.

— Предполагам.

— Съжалявам, че не можахме да поговорим повече на партито на Ванс. Дейвид Стърмак ми каза, че сте приели да свършите това-онова за него в Ню Йорк.

— Обсъдихме идеята.

— И аз имам значителен интерес към бизнеса в Ню Йорк. Питам се дали не бихме могли да дискутираме същата идея.

— Разбира се.

— Ето какво. Довечера давам парти на яхтата си. Защо не дойдете на вечеря и ще намерим няколко минути да поприказваме насаме.

— С най-голямо удоволствие.

— Яхтата ми е на котва недалеч от остров Каталина, така че елате на Марина Дел Рей в осем часа. Ще се погрижа да ви вземат оттам.

— Чудесно.

Иполито му даде номера на пристана и името на яхтата — „Мария“.

— Очаквам с нетърпение да се видим — завърши той.

— Благодаря, ще се видим довечера — обеща Стоун.

После остави слушалката и седна изправен в стола. Беше дошло времето да се срещне с човека и да зададе някои въпроси. А междувременно можеше да поплува. Стана и започна да търси хавлия.

---

[1] Осо буко (ит.) — ястие от джолан. — Б.ред. ↑

30.

Стоун пристигна в Марина Дел Рей малко преди осем и паркира колата. Беше се облякъл в един от подарените му костюми „Пърпъл Лейбъл“ — тъмносин с фино райе — и за случая бе избрал нова памучна риза „Сий Айлънд“ и нова вратовръзка. Сигурно се престараваше, но реши, че е по-добре така, отколкото да изглежда жалък.

Тръгна по кея, търсейки пристан с дадения му номер. Нощта вече се спускаше и когато мина покрай „Палома“, забеляза, че яхтата е тъмна. Може би щеше да види Барбара и приятеля ѝ на партито. Намери най-сетне желаните понтон и тръгна без да сваля поглед от номерата на пристаните, докато не стигна до „Мария“ — моторна яхта, приспособена за спортен риболов, с дължина около девет метра и висок капитански мостик. На кърмата чакаше един от двамата, които го бяха следили с линкълна.

Стоун почувства желание да се обърне и да продължи в другата посока, но преди да го направи, мъжът се усмихна и проговори:

— М-р Барингтън? Чакахме ви, моля, качете се на борда.

Стоун изтича по тясното свързващо мостче.

— Аз съм Мани... — представи се мъжът и в този момент отдолу се качи друг, — ... а това е Вини. Ние работим за м-р Иполито.

Манкузо Винсент протегна ръка и Стоун я стисна. В края на краищата, те така и не бяха се запознали.

— Готови сме — съобщи Вини. Обърна се, завъртя ключа на запалването, двигателите изреваха послушно, а Мани изтегли мостчето и освободи въжетата за акостиране.

— Къде е м-р Иполито — поинтересува се Стоун, — къде са другите гости?

Вини натисна лоста напред и яхтата се измъкна от пристана.

— Повечето от гостите вече са на борда на голямата яхта. М-р Иполито и приятелите му използваха хеликоптер, за да се прехвърлят от центъра на града.

— Да ви предложи ли нещо за пиене? — попита Мани.

— Бира, ако може.

Мани слезе долу и се върна с „Хайнекен“ и чаша на сребърен поднос.

— Заповядайте. В кабината ли ще останете или предпочитате да слезете долу?

— Предпочитам горе, ако не преча — отговори Стоун. — Нощта е прекрасна. — Беше се поуспокоил малко, така че намери място при кърмата и седна.

— Да, прекрасна нощ, наистина — съгласи се Мани. — Когато излезем от акваторията на марината, се открива удивителна гледка към залеза.

Яхтата минаваше покрай акостиралите морски съдове и се отправяше към открито море. Пет минути по-късно вече се клатеха над вълните на Пасифика и Вини увеличи скоростта.

— Колко е пътят до яхтата на м-р Иполито? — попита Стоун.

— О, четиридесет — четиридесет и пет минути и ще вдигнем към четиридесет възела. Тази приятелка е доста чевърста.

Яхтата вече се носеше над гладката повърхност към тъмноревената огнена топка на слънцето и Стоун започна да се наслаждава на пътуването. Разминаваха се и изпреварваха други лодки, на път за и откъм Марина Дел Рей, но не след дълго вече бяха напълно сами и продължаваха да се носят напред.

Стоун започна да си мисли какво ще каже на Иполито. Осъзна, че не е много. Щеше повече да слуша. Съмняваше се, че Стърмак или Иполито някога щяха да му възложат каквато и да е работа и предполагаше, че това е просто примамката да го докарат тук. Но умираше от любопитство да разбере какво имаха да му казват.

Бяха пътували с пълна скорост поне половин час, когато Вини намали. Стоун стана и се огледа. Слънцето беше залязло, Каталина се намираше право пред тях и на нейния фон се виждаше сигнализацията на стотици яхти. Хората бяха хвърлили котва за през нощта и вече сигурно вдигаха наздрависи по бордовете. Стоун осъзна, че е изгладнял. Продължиха на бавен ход още малко и после Вини забави съвсем.

— Не искаме да предизвикаме ненужно вълнение и да клатим хората — обясни той, зави на деветдесет градуса наляво и изтегли

лоста до упор. Двигателите замъркаха на празен ход. Яхтата се разлюля от вълните.

— Къде е яхтата на м-р Иполито? — поинтересува се Стоун.

Зад него се разнесе трудният за объркване звук, с който се изтегля затвора на пистолет, и той усети върху тила си хладната стомана. Обърна се и видя това, което знаеше — Мани беше опрял оръжието до главата му.

— Ти няма да стигнеш до яхтата — уведоми го Мани.

Стоун отвори уста да каже нещо, но Вини лепна парче от изолационна лента връз нея.

— Вдигни си ръцете — нареди Мани и Вини откъсна ново парче лента.

Стоун не помръдна.

Мани опря пистолета в лявото му око.

— Можем да го направим чисто, можем и по гадния начин — каза той. — Ти как предпочиташ?

Стоун протегна ръце и Вини ги стегна с няколко намотки лента, после се наведе и повтори упражнението с глезените му. Отиде до някакъв метален шкаф и извади от него стотина метра намотана в кръг котвена верига и заораваща дънна котва.

Стоун усети вътрешностите му панически да се свиват и положи усилия да не се случи нещо унизително. И без това ситуацията беше повече от неприятна. Започна, може би фатално късно, да търси начин да се измъкне. Защо изобщо се бе качил на яхтата? Слънцето беше напълно залязло и на негово място бе изгряла почти пълна луна. Палубата на яхтата бе осветена от призрачна светлина.

Вини и Мани говореха нещо за някакви скоби, но гласовете им идваха отдалеч. Стоун видя единият да изважда сандъче с инструменти, да рови из него, да вдига скоба, да я промушва във веригата и да я затяга с клещи.

Избутаха го към кърмата. Първоначално Стоун се противопостави, но после погледът му спря върху сандъчето. По настояване на Мани той подскочи напред, „спъна се“ и падна върху сандъчето, разсипвайки съдържанието му на палубата.

Вини и Мани започнаха да ругаят, търсейки клещите, но Стоун опипваше в полумрака за нещо друго. Беше сигурен, че е видял харпунен крайник и сега искаше блестящото парче стомана така,

както не бе желал нищо друго в живота си. Докато двамата ровеха за клещите, Стоун напипа крайника и го скри между пристегнатите си ръце.

Вдигнаха го грубо на крака и някой му подаде котвата. Тези хора имаха наглостта да го накарат да я държи! Нямаше никакъв смисъл да им се противопоставя, така че я взе.

— Последна дума, Стоун? — попита го един от двамата.

Стоун язвително погледна питация, но последва луд кикот. Издърпаха го до кърмата.

— Дръж го така, Вини — нареди Мани и мина зад Стоун. — Останалото остави на мен!

Той натисна лоста, двигателите изръмжаха и яхтата се плъзна напред.

Стоун започна да вентилира дробовете си, подготвяйки се за предстоящото. В един момент осъзна, че е останал сам на кърмата, хванал тежката котва и пазещ равновесие.

— Е, с най-добри чувства от Онофрио Иполито — чу той гласа на Мани, пое дълбоко въздух за последен път, усети удар в задника и полетя през борда. Наложил си да затвори уста и в следващия миг силно се заби в студената пенеща се вода на килватера^[1]. После ушите му заглъхнаха и единственото, което продължи да чува, бе затихващия рев на яхтата и нестихващия писък в главата си.

---

[1] Килватер — следата, която плаващ кораб оставя в морето. — Б. ред. ↑

31.

Потъваше бързо с главата надолу. Нямахте представа колко дълбоко бе тук и не знаеше кога увеличаващото се налягане щеше да изтласка въздуха от гърдите му. Беше се вкопчил в този въздух с всички сили, защото му бе нужен, за да може да изплува.

Започна да извива китките си и да ги плъзга нагоре-надолу, за да разхлаби лентата — с минимален успех — после хвана котвата с една ръка, накрайника с другата и го вмъкна в скобата. Самият накрайник беше не с остър, а с пресечен връх и изглеждаше създаден за тази работа, ако не и за този момент. С трескава бързина, защото времето течеше, той вмъкна плоския като отвертка накрайник в шлица на винта, разхлаби го, доразви го само с пръсти, извади го от отвора за затягане на скобата и я освободи от котвата. Спря да потъва. Изглежда бе постигнал равновесие — въздухът в гърдите му не позволяваше повече да потъва, тежестта на веригата не му даваше да изплава. И в този момент направи ужасяващо откритие. Когато бе пуснал котвата, с разтварянето на пръстите бе изпуснал и накрайника, но имаше още една скоба, от която трябваше да се отърве — тази, която държеше веригата за китката му.

Веднъж, като малък, родителите му, които имаха леви убеждения, го бяха изпратили на социалистически летен лагер. Там ръководителите на лагеруващите се бяха забавлявали, като завързваха ръцете и краката на момчетата и ги хвърляха в езерото, просто за да видят колко ще издържат, докато се наложи да ги спасяват. Този път наблизо нямаше спасители, но летният лагер бе научил Стоун да плува с вързани ръце и крака. За последен път се опита да разхлаби с пръсти винта на втората скоба, разбра, че е безнадеждно, усети, че гърдите му са готови да експлодират и започна да рит с ръце и крака нагоре към повърхността. Вдигна поглед и видя бледата луна да пробива през слоя вода, но нямаше представа на каква дълбочина се намира. Изкачваше се болезнено бавно.

За да отклони мислите си от борбата за живот, се опита да прецени от колко време е под водата. Реши, че приближава минута, но повърхността му изглеждаше непостижимо далеч. От носа му започнаха да излизат мехурчета въздух и той панически се постара да ги спре, защото на тяхно място не можеше да влезе нищо друго освен солена вода. Започна да се бори, съжалявайки, че устата му е запушена и не може да изкрещи от ужас, но повърхността оставаше високо над него.

Реши да опита да се изтласка като делфин със събрани крака, вместо да рита безразборно с тях — беше научил това пак в лагера, като част от обучението по плуване в различни стилове. Отлитащите секунди му изглеждаха часове. Изведнъж усети, че вижда луната добре. Разкъса лентата около устата си с вързаните си ръце, изскочи на повърхността, пое дълбоко въздух, изкрещя от облекчение и възторг и отново пое въздух с пълни гърди.

Мина поне минута, преди да възстанови дишането си и да уталожил кислородния глад. Огледа се и видя в далечината светлините на рибарска моторница, насочваща се към Каталина. Потърси с поглед нещо друго. Имаше цяла флотилия, но бяха далеч, безнадеждно далеч от него, защото той едва се крепеше на повърхността на водата.

Опита да плува по гръб, но веригата и мокрите дрехи правеха това невъзможно. Най-доброто, което можеше да направи, бе да продължи с имитацията на стила „делфин“, загребвайки с пристегнати ръце. Вдигна китки и потърси с език края на лентата, за да я отлепи със зъби, но той беше от долната страна и недостъпен. Не му оставаше нищо друго, освен да плува по този начин, докато имаше сили.

Налучка ритъма: две загребвания „кучешката“ с ръце, подпомогнати от тласкане със събрани крака, му позволяваха да се държи над водата и да напредва бавно. Целта му беше гората от мачти със сигнални светлини пред него, но на какво разстояние се намираше тя? На двеста метра, триста... на километър? Започна да изпитва съмнения, че силите ще му стигнат. В съзнанието му мина ужасната картина, в която веригата го повлича надолу, а той се намира съвсем близо до спасението. Някъде беше прочел, че удавянето е от лесните видове смърт, но в момента не вярваше на това. Представи си как люшкан от подводното течение се спуска на дъното и раците се събират около тялото му. Раците и... акулите? Господи, акулите! Те

бяха нощни хищници, нали така? Привличаше ги плискането във водата, а той беше принуден да прави много движения, за да не потъне, за да достигне до нещо, за което да се хване. На всичко отгоре още не можеше да свикне със студената вода — струваше му се, че е на ръба да замръзне. Просто не можеше да повярва, че около него не плават парчета лед. И жалко, защото иначе можеше да прегърне едно от тях и щеше да даде малко отдых на изморените си мускули.

Студена вода... Голямата бяла акула май обичаше точно студена вода. В съзнанието му се стрелнаха кадри от „Челюсти“: голо момиче отчаяно се държи за шамандура, а гигантската риба прегрива потопените му във водата долни крайници. Поне не беше гол, макар че ако беше, щеше да плува по-бързо. Замисли се дали да не изуе обувките си, но прецени, че те не му пречат и... в края на краищата беше платил шестстотин и петдесет долара, за да му ги направят по поръчка. Не, реши да ги задържи.

Спомни си как се бяха любили с Бети предната нощ, но после се сети, че само тя е отговорна за сегашната ситуация и превключи мислите си към Барбара Тиърни. Къде ли беше сега тя? Дали не пиеше шампанско на борда на яхтата на Иполито, хвърлила котва някъде край Каталина? Имаше ли изобщо такава яхта? Да, сигурно имаше — нали банковият управител му бе разказал за „флотилията“ на Иполито... така ли се бе изразил? Стоун вече се бе качвал, макар и за кратко, на два от морските съдове, притежание на този човек.

Опита да плува странично, но започна да потъва и бързо се върна към непохватния „кучешки“ стил. Нямаше начин да си даде почивка — веригата не позволяваше подобен лукс, така че продължи: заграбване — загребване — ритане с крака — поемане на въздух... и така нататък в нощта. С тази скорост можеше да се понесе край Каталина и да запраши в безкрая към Хавай...

И все пак светлините му се виждаха по-близки. Само че силите му бяха на изчерпване. Загребванията му ставаха все по-къси и командите на мозъка изглеждаха все по-неизпълними за мускулите. Добре поне че морето е спокойно, мина през главата му, иначе вече щеше да е покойник. Замисли се за смъртта и установи, че изобщо не е готов да я приеме. Това му вдъхна малко нови сили, малко... в никакъв случай не беше онова, на което му викат „втори живот“ и т.н. После се замисли за Арингтън и детето в утробата ѝ. Дали наистина беше

негово? Ако умреше тази нощ, щеше ли да се появи на този свят син, който да продължи името Барингтън? Не, сигурно щеше да приеме фамилията Колдър, без значение чие ДНК носи в клетките си.

Тласна се напред, но нещо не беше наред, мачтовите сигнални светлини бяха изчезнали. Обърна глава и се огледа. Възможно ли е толкова да бе объркал посоката? Беше сигурен, че не е, затова продължи напред. И в следващия миг се случи нещо много странно: когато загреба с вързаните си ръце водите на Пасифика и ги изтегли към себе си, главата му се удари в нещо твърдо, нещо болезнено твърдо.

Замаян, той изнесе ръцете си отново напред и те пак опряха в предмета — беше гладък и твърд, и той не можеше да се хване за него. С подновена сила заплува, този път успоредно на него, и стигна до края му. Беше малка лодка със заоблен черен корпус и на кърмата ѝ се виждаше най-красивия предмет на този свят — висяща въжена стълба. Сграбчи я с двете си ръце и опря буза на корпуса, хлипайки от облекчение и дишайки учестено.

Усети, че изпада в безсъзнание. Не можеше да си го позволи. Разтърси глава.

— Не-е-е! — изкрещя той с всичка сила, но не беше много силно. Стълбата се размота в ръцете му и най-долното стъпало падна във водата, както трябваше да бъде, за да могат плувците лесно да се качат. Постави вързаните си крака на стъпалото — то беше на около една стъпка под водата — опита се да стъпи на него, но ръцете му се изплъзнаха и падна странично.

Беше останал практически без сили — започна да мисли дали всичко това си струваше, дали не беше много по-лесно да се откаже и да сложи край на тези мъчения. Но не можеше — имаше сили за още един опит, усещаше това в себе си. Тласна се пак към стълбата и отново намести крака на последното стъпало, хвана най-високото възможно с ръце и се изтегли нагоре, подметките му се плъзнаха напред, той пропадна и усети стъпалото под коленете си. Така беше по-лесно — остана в това положение близо минута. Усещаше как водата се изцежда от дрехите му и я чуваше да се стича обратно в морето. Следващото стъпало се оформяше много по-трудно, защото сега по-голямата част от тялото му бе извън водата и неимоверно натежа.

Протегна се и се вкопчи в стоманения ръб на борда с двете си ръце. Знаеше, че се е вкопчил в живота си, защото ново падане щеше да означава смърт. Много внимателно измъкна крака и потърси с тях следващото стъпало. По някакво чудо успя да го напипа. Сега палубата на малката лодка беше на нивото на коленете му и той вече можеше да прехвърли лакти през борда. Това му позволи да се извие странично и да праметне крака върху палубата. С едно последно усилие се прехвърли през ръба и падна с главата напред в кабината. С облекчение загуби съзнание.

32.

Дойде на себе си с трепване, защото му се стори, че чува женски писък, после се отпусна изнемощял. Лодката под гърба му се движеше — това беше досадно, защото му пречеше да спи, а люлката мърдаше.

— Мамка му! — високо каза мъжки глас.

Стоун понечи да му каже да млъква, но гласът му отказваше да напусне гърлото. Отново пропадна в прегръдката на съня.

— Направи му изкуствено дишане — каза женски глас.

— Няма нужда от изкуствено дишане — възрази мъжкият глас, — диша нормално и има пулс.

— Защо му бяха ръцете така? — попита тя.

— Как, по дяволите, бих могъл да знам, Дженифър? — недоумявайки, отговори мъжът.

Стоун усети, че лежи на една страна и се опита да се обърне по гръб.

— Помръдна! — извика жената.

— Е, хубаво, мърда, какво от това? Слез долу и вземи ножа — той е на масата с навигационната карта.

— Може да е опасен — каза тя.

— В това състояние не е опасен за никого — успокои я мъжът. — Слез и ми дай ножа. Господи, окован е за цяла котвена верига. Донеси и клещите.

Стоун се отнесе пак, после усети, че мърда, но усилието не бе негово. Отвори очи.

— Дойде в съзнание — каза мъжът. — Можете ли да говорите, сър?

Устните на Стоун беззвучно помръднаха.

— Дай ми вода — нареди мъжът.

След малко Стоун усети в устата си нещо свежо и сладко. Преглътна пробно, после пак. И повърна обратно всичко заедно със солена вода.

— Хайде пак — предложи мъжът. — Ще се оправите.

— А... мин... фъф... — изломоти Стоун.

— Не говорете още, само пийнете вода и поемете няколко пъти дълбоко въздух.

Стоун завъртя водата в устата си и я изплю обратно. После опита нова глътка.

— Д'ре... — каза той.

— Не говорете — ще имаме много време за това. Дженифър, слез долу и ми донеси няколко сухи кърпи.

— Окей — каза тя. След малко стоеше до него и бършеше лицето му.

Стоун неудържимо затрепери, чу как зъбите му тракат.

Мъжът освободи скобата и махна веригата.

— Помогни ми да го съблека — каза той. — Да му махнем дрехите, защото както е подгизнал, никога няма да се стопли.

Това им отне известно време, понеже Стоун не беше в състояние да окаже никакво съдействие. Накрая го съблякоха чисто гол и го избърсаха с хавлиените кърпи.

— Можете ли да се изправите в седнало положение? — попита го мъжът.

Стоун понечи да каже нещо, не успя и само кимна.

— Помогни ми, Дженифър — трябва да го свалим долу и да го сложим в спален чувал, той е хипотермичен^[1].

С тяхна помощ Стоун седна на един от завинтените за пода столове в кабината, после спусна крака в стълбата за каютата. След малко вече лежеше пъхнат в лепкав от влагата спален чувал.

— Кипни малко вода и му направи от разтворимата супа — нареди мъжът.

Постепенно треперенето премина и накрая успяха да вдигнат Стоун в седнало положение, за да може да преглъща супата от чашката, която поднасяха до устата му.

— Благодаря — каза накрая той.

— Оставете това — отговори мъжът. — Мисля, че трябва да ви откараме в болница, само че в Каталина няма такава.

Стоун поклати глава.

— Не — каза той.

— Не искате да отидете в болница? — изненада се мъжът.

— Не, мъртъв съм.

— Не сте мъртъв, но се разминахте за малко.

— Искам мъртъв — настоя Стоун.

— Искате да останете мъртъв?

— Трябва — потвърди Стоун.

— Свършете супата и си починете. Скоро ще се почувствате по-добре.

Стоун обаче рухна обратно в леглото и се предаде. Най-сетне можеше да си позволи да се предаде. Моторът запърпори, веригата на изтегляната котва изтрака и лодката май потегли в някаква посока. Той заспа.

Когато се събуди, часовникът върху стената показваше 1:00. Стоун се надигна с мъка в седнало положение.

— Том, той се събуди — съобщи жената. Тя седеше на отсрещната койка и го наблюдаваше внимателно.

— Ела да поемеш руля — извика ѝ Том отгоре.

Лодката се разлюля и Стоун усети плискането на вълните в борда.

— Вятърът се засили — чу се гласът на мъжа. — Дръж я насочена към онази звезда, курсът ти е изток-североизток и вятърът идва по дължината. — Той слезе при него.

— Здравсти — каза Стоун.

— По-добре ли сме?

— Думата „добре“ ми се струва много силна, но мисля, че се чувствам неопределено жив, което е подобрение спрямо преди.

Младежът се засмя.

— Е, аз съм Том Хелфорд — представи се той. — Студент съм по медицина четвърта година в Калифорнийския университет, Лос Анджелис, поради което още не съм се обадил на Бреговата охрана, за да те изпратим в болница. Диагнозата ми е, че ще се оправиш със здрава храна и много почивка. Гладен ли си?

Стоун кимна.

— Пропуснах вечерята. Накъде сме се отправили?

— Лонг Бийч, там домува лодката. За съжаление напоследък не я използвам много.

— Извинявам се, ако съм ви скъсил почивката — каза Стоун. — Впрочем, казвам се Стоун Барингтън.

— Приятно ми е да се запознаем. Макар и по този изненадващ начин.

— Да, предполагам, че може да се нарече така.

— Имаш ли желание да ми разкажеш какво се случи?

— С две думи: бях на път за парти на яхта, закотвена край Каталина, но вече мисля, че поканата не е била искрена.

Хелфорд се засмя.

— Да, с тази верига на кръста човек започва да се съмнява. Сигурно не е било лесно да се плува?

— Беше много по-трудно, когато на другия ѝ край имаше и котва.

— Господи! Май тези хора никак не са те искали на борда, а?

— И аз стигнах до същия извод.

— Имаме клетъчен телефон. Защо не повикаме полицаите да ни посрещнат в Лонг Бийч?

— Това ми напомня — обади се Стоун, — че аз също трябваше да имам телефон в джоба.

— Ето го — каза Хелфорд и го вдигна. — Съдържанието на джобовете ти е на масата.

— Би ли извадил батерията и потопил телефона в прясна вода?

— Разбира се, ако смяташ, че това ще му помогне.

— Нищо му няма, знаем със сигурност, че в солената вода е лошо.

Хелфорд изпомпа малко вода в умивалника, пусна телефона на Стоун в нея и се залови да прави сандвичи.

— Видях от документите ти, че си бил полицай.

— В оставка.

— Доста млад ми изглеждаш за пенсиониране. Сигурно е свързано с коляното. Видях хирургическия шев на него.

— Да.

— Имаш нюйоркска шофьорска книжка.

— Да, в Ел Ей съм по работа.

— Като кореняк калифорниец, искам да ти поднеса извинения за гостоприемството. Обикновено се отнасяме с туристите по-добре.

— Извинението е прието.

— За коя яхта се беше запътил, когато... се отклони от пътя?

— Не знам името, но съм убеден, че е от най-големите.

— Ние вечеряхме на брега и по обратния път минахме край петдесетметрова яхта, на име „Контеса“. Дали не е тя?

— Напълно е възможно.

— Тя беше единственият голям морски съд на котва. Няма нищо друго над дващест и пет — трийсет метра.

— „Контеса“ — повтори Стоун. Искаше да е сигурен, че ще запомни името. — А аз на каква лодка се намирам?

— „Каталина-35“, на преклонна възраст.

— Добре поддържана — огледа се Стоун, — но мисля, че сигналната ти светлина е изгоряла.

— Вярно — призна Хелфорд, — все не се наканвам да се кача и да я сменя.

— Не видях, че съм се приближил — поясни Стоун и разтри челото си.

— Имаш цицина.

— Ще ми мине.

Хелфорд подаде на Стоун сандвич и нова чаша супа.

— Има нещо, което ми се иска да те попитам — замислено каза той.

— Давай.

— Забърквам ли се в нещо незаконно?

— Не, просто си предотвратил нещо незаконно.

— От визитките ти разбрах, че си адвокат. Следва ли да наема адвокат?

Стоун поклати глава.

— Няма нужда. Страхотен сандвич.

— Благодаря. Сигурен ли си, че няма да имам някакви проблеми заради твоите неприятности?

— Напълно. Ти си добър самарянин и това е всичко.

— Спомена нещо, че искаш да си мъртъв.

— Не, аз съм мъртъв и искам да остана така поне за известно време.

— За да не повтори опита си онзи, който се е опитал да те убие?

— Те няма да получат втора възможност да опитат. Просто сега това, което трябва да направя, ще бъде по-лесно, ако мислят, че не е нужно да се безпокоят какво може да им се случи.

Хелфорд отхапа голяма хапка от своя сандвич и замислено задъвка.

— Стоун? — погледна го той.

— Да?

— Нали няма да убиеш някого?

Стоун мисли върху въпроса близо минута. Или може би върху отговора.

— Не — излъга го накрая той.

---

[1] Хипотермия — спадане на телесната температура под нормалната от прекалено охлаждане. — Б.ред. ↑

33.

Акостираха в Лонг Бийч малко след три часа сутринта. Облечен в дадени му назаем джинси и потник с инициалите на Калифорнийския университет, Стоун им помогна да затегнат въжетата и да наместят лодката, след което тримата тръгнаха заедно към парка.

Дженифър подаде на Стоун пластмасова пазарна торба с голям мокър куп в нея.

— Дрехите ти — обясни тя.

— Стоун, да те откарам ли донякъде? — предложи Хелфорд. — Ще ти бъде малко трудно да намериш такси по това време на нощта.

— Колата ме чака на Марина Дел Рей, това далече ли е за теб?

— Няма проблем. Дженифър, мила, върни се на лодката и се опитай да поспиш. Ще се върна до половин час.

— Нямам сили да споря — уморено каза тя.

Стоун се качи в маздата заедно с Том Хелфорд и двамата потеглиха.

— Продължавам да имам чувството, че трябва да направя нещо повече, за да ти помогна — проговори след малко Том.

— Наистина няма какво повече да направиш — отговори Стоун. — Дай ми адреса си и ще ти изпратя дънките и потника.

— По-добре ги подари на първия бездомник.

След малко спряха на паркинга в Марина Дел Рей.

— Наистина бих искал да мога да ти кажа повече за случилото се — каза Стоун, — но историята е много, много дълга, а и в нея има много объркани неща.

Хелфорд надраска нещо на листче и му го подаде.

— Тук са адресът и номерът ми. Повярвай, някой ден бих искал да чуя тази объркана история.

— Ако има хепиенд — въздъхна Стоун. Бръкна в джоба си и извади парите.

Хелфорд вдигна ръка.

— Забрави.

Стоун отлепи три стотачки.

— Просто искам двамата с Дженифър да си купите възможно най-добрата вечеря, която някога сте си позволявали.

Хелфорд се усмихна и прие парите.

— Щом поставяш нещата по този начин.

Стиснаха си ръцете на сбогуване, Стоун слезе и проследи с поглед отдалечаващата се кола. После намери своята. Огледа се и видя на стотина метра от себе си нощния пазач, който за щастие вървеше в другата посока, отвори багажника на колата, хвърли подгизналите дрехи в него, извади щангата за гуми и затвори багажника.

Внимавайки да не го забележи някой закъснял гуляйджия, той се промъкна бос по понтоните до мястото, където беше акостирана „Мария“. Качи се безшумно и установи, че навсякъде е тъмно. Съмняваше се, че Вини и Мани спят на яхтата, но малко предпазливост нямаше да му навреди.

Надникна през стъклената врата на кабината. Светлината от понтона му помогна да види, че е празна. Вратата беше заключена, но ключалката беше слаба да се противопостави на щангата. Дори не вдигна шум. Осъзна, че тайно в себе си се надява поне единият да е останал на борда, за да използва щангата и по друг начин. Мина през каюткомпанията, погледна в каютите — навсякъде беше празно.

Свободен да действа без притеснение, той намери моторното отделение и запали осветлението. Видя два големи бензинови двигателя и ги разгледа внимателно — както се надяваше, охлаждаха се със студена морска вода. Намери отвертка, разхлаби пристягащите гривни, свързани към отворите за засмукване на водата от морето, и освободи маркучите. Огледа се за нещо друго, но не видя, така че отвори клапите и с удовлетворение видя от тях да бликва мощна струя вода. После отиде на носа и повтори операцията с крана, подаващ вода за измиване на тоалетната. Доволен от свършеното, се качи на палубата и се огледа дали няма хора. Нямаше, и той прибяга все така бос до колата си. На сутринта „Мария“ трябваше мирно да се поклаща на морското дъно.

Върна се в „Бел Еър“ и избягвайки предния паркинг, мина през задната врата и паркира колкото можеше по-близо до апартамента си. Прибра се, взе душ, преоблече се, хвърли джинсите и потника, събра си багажа и го отнесе при колата. Когато потегли, слънцето вече

изгряваше на хоризонта. Върна се в „Льо Парк“ — все още плащаше за апартамента там — вкара колата в гаража и отнесе багажа си по задните стълби до апартамента. Хвърли се в леглото и моментално заспа.

Събуди се в одинайсет, обади се на Рик Грант и уговори с него среща на обед.

Обядът този път беше хотдог на кея Санта Моника.

— Как вървят нещата? — поинтересува се Грант.

— Ще ти кажа, но предварително ти заявявам, че не съобщавам за престъпление и че каквото ти кажа, е абсолютно неофициално.

— Съгласен — кимна Грант.

— Вчера Онофрио Иполито ми се обади в „Бел Еър“ и ме покани на вечерно парти на яхтата си, стояща на котва някъде край Каталина. Отидох до Марина Дел Рей, за да ме вземат оттам и ме откарат на яхтата. Там намерих Винсент Манкузо и негов приятел на име Мани, които ме чакаха с, предполагам, по-малка яхта. Потеглихме за Каталина, но малко преди да пристигнем, единият от тях извади пистолет, след което ми завързаха ръцете и краката, приковаха ме към верига за котва и ме изритаха през борда. В последната секунда преди да го направят, един от тях ми каза „С най-добри чувства от Онофрио Иполито“.

Грант косо го изглежда.

— И какво още правиш тук?

— Извадих късмет, отървах се от котвата и се добрах до една рибарска моторница. Двама много мили млади хора ме върнаха на сушата.

— И казваш, че не съобщаваши за престъпление? Не искаш да арестувам Иполито и момчетата му с обвинение „опит за убийство“?

— Не, поне не още. Сигурен съм, че ще се намерят основания да задържим двамата бандити, но не мисля, че разполагаш с каквито и да е било доказателства срещу Иполито на базата на един учтив телефонен разговор, а Вини и Мани със сигурност няма да свидетелстват срещу него.

— Вероятно. Какво искаш да направя?

— Ами, аз вече започнах някои неща: за начало потопих яхтата им „Мария“ рано тази сутрин. Тя е в средата на Марина Дел Рей, ще

им бъде доста трудно да я извадят и още по-важно — ще им струва адски скъпо.

Грант се изсмя гръмко:

— Ти си прав, това е добро начало. Какво следва?

— Казах ти, че според мен магазинът на Мани е само прикритие за незаконна букмейкърска дейност. Не можеш ли да организираш една полицейска акция срещу него?

— За да получа съдебен ордер, имам нужда от вероятна причина.

— Не можеш ли да се позовеш на сигнал от информатор?

— Кой например?

— Аз например, можеш да използваш и името ми, стига да се налага.

— Става.

— Добре. Надявам се момчетата да не се стараят да не счупят нещо.

— Ще им подметна. Друго?

— Онзи пич... как беше, Мартин Бeroун? Искам да знам всичко за него и за „Бероун Файненшъл Сървисис“.

— Окей.

— Разполагаш ли с човек във ФБР, на когото може да се има вяра?

Грант се замисли дълбоко.

— Кой отдел на ФБР?

— Този, който се занимава с финансовите институции.

— Да, познавам едно момче.

— Трябва да се срещна с него.

— Ще видя какво мога да направя.

— Каж ми, че става дума за отвличане — нашите хора обичат да отвличат.

— Окей. Къде да те намеря?

— Върнах се в „Льо Парк“. Нещо ми подсказва, че няма да ме търсят там.

— Може би, но дали няма да изпратят някой да почисти?

— Господи, за това не се бях сетил. Значи трябва да се махна оттам колкото се може по-бързо.

— Ако искаш, аз живея на три преки оттук, хлапетото е в колеж и спокойно можеш да се настаниш в стаята му.

— Благодаря, но предпочитам хотелите. Ще ти съобща къде съм отседнал. — Стоун извади клетъчния си телефон и натисна бутона за включване. Индикацията светна, сякаш нищо особено не се бе случило. — Мамка му, работи! Трябва да напиша благодарствено писмо на „Моторола“.

— Мога ли да ти звъня на този номер?

— Да. Нещо друго?

— Рик, можеш ли да ми намериш пистолет?

— Предполагам, нещо, което да не може да се проследи?

— Разбираш, че не бих искал да попълвам федерални формуляри при закупуване.

— Стоун, да не замисляш да застреляш някого?

— Не в момента, но човек никога не знае.

34.

Стоун веднага се върна в „Льо Парк“, но по пътя се обади в „Бевърли Хилс Хотел“ за резервация. Реши да живее комфортно и да не се крие. Нанесе се в малкия апартамент и позвъни на пиколото.

— Да, сър? — каза момчето, когато Стоун отвори вратата.

Той му подаде подгизналия костюм, окачен на закачалка, и обувките, в които бе сложил клонки.

— Смяташ ли, че това може да се оправи? — попита го той.

Момчето повдигна единия ръкав и го помириса.

— Солена вода? — въпросително го погледна той.

— Опасявам се — въздъхна Стоун. — Паднах от яхта в океана.

— Първо ще ги накисна в прясна вода, за да измия солта, после, докато съхнат, ще ги изгладя няколко пъти.

— Мога ли да се надявам?

— Надежда има винаги, сър, но не бих бързал да давам големи обещания.

— Направи каквото може — поръча Стоун и му подаде петдесет долара.

— Ще се постарая, сър.

Момчето си тръгна с дрехите и Стоун затвори вратата. Поспа малко и късно следобеда го събуди Рик.

— Организирах срещата с човека от ФБР, но ще ти струва една скъпа вечеря.

— Чудесно, къде?

— Има едно заведение, казва се „При Майкъл“, в Санта Моника. — Той му даде адреса и указания как се стига дотам.

Отпочинал и освежен, Стоун пристигна в заведението в уговорения час. Рик и някакъв мъж вече го чакаха на маса в прекрасна градина.

— Стоун, това е Хенк Кейбъл — представи мъжа Грант.

Стоун стисна ръката на агента от ФБР.

— Ние се познаваме — каза той.

— Откъде? — изненада се Стоун.

— Имахме една среща по повод случая Саша Нижински, преди няколко години, в Ню Йорк. Тогава работех там.

— А-а... сега си спомням.

— Ти правеше всичко възможно, за да ни държиш далеч от следствието.

— Предполагам, че съм се старал — съгласи се Стоун.

— Нямам нищо против теб — местните по правило постъпват така.

— Е, доволен съм. А сега с какво се занимаваш тук?

— Ръководя отдела за финансови разследвания.

— Точно човекът, който ми трябва — усмихнато каза Стоун.

— Да поръчваме — ентузиазирано предложи Рик.

Поръчаха си питиета, разгледаха подробно менюто, избраха си вечеря и се заловиха за работа.

— Добре, казвай какво искаш от нас — започна Кейбъл.

— Повече, отколкото мога да ви предложа — предупреди Стоун.

— И колко ще ми струва?

— О, каквото давам, е безплатно. Не търся слава, интересува ме само да възтържествува справедливостта.

Кейбъл изцвили от престорен възторг. Намеси се Грант.

— Хенк, мисля, че ще спечелиш, ако го изслушаш.

— Окей, окей, казвай, Стоун.

Стоун се обърна към Грант.

— Рик, ти намери ли нещо за „Бероун Файненшъл Сървисис“?

— Регистрирана е по правилата във всички щатски и федерални агенции, но е нещо като кошница. Щабквартирата е в занемарена административна сграда на Ла Сиенага — държат там последния шести етаж, около сто и осемдесет квадратни метра площ.

— Не е много. На други места?

— Само на още едно — в Тихуана, Мексико.

— Доста необичайно.

— Най-необичайното е, че в онзи тесен офис има прокарани над четиридесет телефонни линии, включително няколко за бърза модемна връзка.

— На мен ми звучи като букмейкърски пункт — обади се Кейбъл.

— Чувал ли си някога за букмейкъри, регистрирани на щатско и федерално ниво като организация за широкоспектърни финансови услуги? — попита го Грант.

— Не си спомням — отговори Кейбъл със сериозна физиономия.

— Нито пък аз — допълни Стоун. — На мен пък ми изглежда на централа за пране на пари, особено с мексиканската връзка.

— Аха-а, това вече ми допада — оживи се Кейбъл. — Обичам прането на пари.

— Момичето на Бероун ми каза, че той често отскачал до Мексико — каза замислено Стоун. — Какво знаем за Бероун? Има ли той досие?

— Два ареста като тийнейджър в Ню Йорк като момче, което носи номерата за конни залагания.

— Значи имаме връзката — констатира Кейбъл. — Защо не взема да видя дали ще мога да поискам подслушване?

— Добра идея — съгласи се Стоун, — но аз имам чувството, че в тази история има нещо много повече от Бероун и неговата компания.

— Например? — попита Кейбъл.

— Чувал ли си за „Албакор Фишърис“?

— Да, холдингова компания, нали така?

— Точно така, но кой я притежава?

— Кой?

— Двама типа, на име Дейвид Стърмак и Онофрио Иполито.

— Иполито, шефът на „Сейф Харбър Банк“?

— Същият. „Албакор“ държи двацет и пет процента от „Сейф Харбър“ и почти изцяло „Бероун Файненшъл“.

— Започва да ми става много интересно — оживи се Кейбъл.

— Чувал ли си за Стърмак?

— Възможно ли е да не съм?

— Той е адвокат, който е зарязал правото, син на човек, работил в тясно сътрудничество с Майер Лански. Чист е на хартия, но има сериозни връзки със синдикатите, особено на спомагателните работници във филмопроизводството.

— И Иполито има общ бизнес с него? Странно, Иполито има репутация на почтен гражданин.

— Този почтен гражданин — въздъхна Стоун, — снощи поръча покушение срещу мен. — И разказа на Кейбъл историята.

— Виждали ли сте с него преди?

— Да, вечеряхме веднъж в обща компания.

— И ти си сигурен, че си разговарял с него по телефона?

— Сигурен съм.

— Изумен съм.

— Изглеждаш ми и малко разтревожен, Хенк — погледна го Грант.

— Значи оформя се следната ситуация — започна Хенк. — Мога да направя проучване по моите канали на „Бероун Файненшъл“, ще проверя директорите и служителите. Ако сред тях има достатъчно с криминални досиета, най-вероятно ще мога да издействам подслушване на телефоните им. Но не мога да отида така направо в „Сейф Харбър“, без да имам подкрепа от по-горе, а за целта ще ми трябват много доказателства.

— Ако „Бероун Файненшъл“ са мръсни, това няма ли да бъде достатъчно, за да тръгнеш срещу „Албакор“?

— Може би, зависи какво ще изровим, но можеш да си сигурен, че ако Стърмак и Иполито са мафия, те са се погрижили отдавна да оставят известно разстояние между себе си и Бероун. Ще бъде трудно да им направим нещо на базата само на една мръсна операция, защото те могат да стоварят цялата вина върху Бероун и да си измият ръцете с него. Обзалагам се, че той не общува директно с никой от двамата големи — практиката в такива случаи е да има изолиращ слой между партньорите.

— А акцията срещу магазина на Вини? — Стоун погледна Грант.

— Насрочена е за утре, за два следобед. Решихме да го направим по време на надбягвания.

— Добре. Имаш ли отделен ордер срещу Вини?

— Да, сметна се, че е малко вероятно да го хванем в магазина.

— На ваше място щях да организирам наблюдение върху него преди операцията. Ако някой го предупреди по телефона, може да избяга.

— Съгласен съм.

— Почакайте малко — намеси се Кейбъл, — какви са тези разговори за операция срещу букмейкърски пункт? Каква е връзката?

— Винсент Манкузо, собственикът на деликатесния магазин, където е пунктът, работи за Иполито — обясни накратко Грант.

— Пряко?

— Да.

— Добре, ако съберете достатъчно основания за арест по това обвинение, може да го използвате, за да вербувате Манкузо.

— Съмнявам се — каза Грант. — Той ще се признае за виновен и ще излежи някой месец, а Иполито ще се погрижи да му се отплати.

Намеси се Стоун:

— А ако добавим към обвинението и опит за убийство? Все пак Манкузо и приятелят му наистина се опитаха да ме очистят.

— Мислех, че искаш да останеш мъртъв?

— Кажу ми, че имаш свидетел на опита и че си свързал яхтата с него. Това не е чиста лъжа, нали?

— Не знам... може да стане. Но аз бих желал да му стоваря нещо тежко на главата. Жалко е, че опитът за убийство не е успял — тогава щяхме да използваме заплахата от смъртно наказание, за да му отворим устата.

Стоун се разсмя:

— Е, чак такава жертва не съм готов да направя. — После се сети нещо друго: — Чакай малко! Манкузо не знае, че опитът не е успял! Обвини го направо в убийство.

— Не мога да направя това, Стоун. Нали знам, че си жив?

— Добре, не го обвинявай официално, но го заплаши, че ще го направиш по време на разпита.

— Може би си струва да опитаме, само че той ще поиска адвокат в мига, в който го закарваме в управлението.

— Тогава разходете го насам-натам в колата, поговори му, докато сте на път. Кажу ми, че ако ни предаде Мани и Иполито за убийството и ако ти каже каквото му е известно за операциите на Иполито, ти ще му спестиш и двете обвинения.

— Забрави, Стоун, това няма начин да сработи. Не можем да обвиняваме Иполито в убийство, което не е направил, а от друга страна, съмнявам се, че дребна въшка като Мани може да знае нещо важно за Иполито.

— Може би си прав — с неудоволствие се съгласи Стоун.

— Виж, Стоун — намеси се Кейбъл, — имам чувството, че ти искаш всичко да стане сега, веднага, само че това е невъзможно.

Трябва време, за да се съберат достатъчно доказателства за финансови престъпления.

— Разбирам.

— Естествено, ако намериш свидетел, който знае отвътре какво става в „Албакор“, това би ускорило нещата съществено.

— Ще помисля по този въпрос — каза Стоун.

— О — сети се Кейбъл, — чух да се споменава за отвличане.

— Още не съм сто процента сигурен — отговори Стоун. — Като разбере, ще ти се обадя.

— Стоун — погледна го Кейбъл, — гледай да мине без жертви, моля те. Отвлеченията са деликатна работа.

— Ще внимавам — каза Стоун.

След вечерята Стоун и Грант се сбогуваха с Кейбъл и тръгнаха към паркинга.

— Имам за теб две неща — съобщи му Грант, измъкна пакет от колата си и му го подаде. — Това е малък и лесен за скриване „Валтер“, 7.65 мм. Ето и кобур за през рамо.

— Благодаря ти, Рик, идеален е.

Грант му даде и плик.

— Това е разрешително за носене — каза той. — Лично съм го носил за подписите. Пенсионираните полицаи често искат такива и в тях обикновено не се специфицира модела на оръжието. Не бих искал да те задържат, та макар и случайно, и да нямаш в себе си разрешително.

— Страшно съм ти благодарен, Рик.

— Освен това не бих искал да застреляш някого с този пистолет, макар че като оръжие той е чист, колкото изобщо е възможно. Ще се чувствам много виновен, ако се стигне дотам.

— Рик, повярвай ми, наистина разбирам твоята позиция. Не мога да ти обещаая, че няма в никакъв случай да го използвам, но ти обещавам, че ако го направя, ще бъде за добра кауза.

Грант въздъхна:

— Не съм сигурен, че мога да очаквам нещо повече от теб — каза той.

Стоун се върна в „Бевърли Хилс Хотел“ бавно. Беше се регистрирал там под истинското си име и не беше сменил колата.

Надяваше се сега, като беше въоръжен, някой да се опита да му направи нещо, но знаеше колко е малка вероятността за това.

35.

Закуси късно на терасата, гледаща към градината на хотела, като си мислеше за думите на Хенк Кейбъл от предната нощ. На човека му трябваше свидетел срещу Иполито, за да натезжат аргументите му пред неговите шефове, иначе те нямаше да разрешат никакъв ход срещу толкова високопоставена личност. Можеше да се сети само за двама потенциални свидетели. Телефонира на първия.

— Ало? — Гласът беше внимателен и неутрален.

— Барбара, обажда се Ст... Джек Смитуик.

— Кой номер търсите, моля?

— Там ли е?

— Съжалявам, грешка — каза тя и преди да затвори, бързо прошепна: — Обади се след час.

Нямаше какво друго да прави и Стоун слезе при басейна, за да поплува. Прочете вестниците в шезлонг, поиска телефон и позвъни отново.

— Ало?

— Мисля, че правилният въпрос в такива случаи е: Чист ли е хоризонтът?

Тя се засмя.

— Да, чист е.

— Свободна ли си за обяд.

— Да, и този път имам кола.

— Ела при басейна на „Бевърли Хилс Хотел“ и си вземи бикини, най-малкия размер.

— Ще бъда там след час — радостно обеща тя и затвори.

Стоун преплува няколко дължини, след това помоли да му донесат навес.

Тя го видя отдалеч и тръгна към него по ръба на басейна, разкопчавайки памучната си рокля още по пътя.

За момент му се стори, че прави стриптийз, но когато стъпи извън роклята, той видя, че под нея имаше малък, действително

микроскопичен бански. Главите на мъжете автоматично се извърщаха след нея и толкова силно беше излъчването ѝ, че те не спряха да я гледат дори след като седна на масичката при него и го дари с влажна целувка.

— Надявах се да се обадиш — започна тя, — но не бях сигурна, че ще го сториш.

— Доволен съм, че го направих. Поръчах за двама ни по един чийзбургер с бекон — надявам се да е поне толкова добър, колкото предишния.

— Убедена съм, че ще бъде — каза тя.

Поръчаха си пина колада, а след това донесоха и обяда им. Когато свършиха, Стоун я погледна със сериозно лице.

— Барбара, искам да ти задам няколко въпроса и очаквам откровени отговори.

— Окей.

— Първо, истина ли е всичко, което ми разказа за себе си онази нощ?

— Да, но едва ли ти би могъл да кажеш същото за себе си.

— Какво?

— Името ти не е Джек Смитуик, нали?

— Откъде знаеш? — изчерви се Стоун.

— Наистина ли ти изглеждам толкова тъпа, че да не мога да позная кога един човек ми дава фалшиво име? Освен това кой на този свят се казва Смитуик?

— Извинявам се.

— Тогава да започнем отначало — погледна го тя в очите. — Аз съм Барбара Тиърни.

Стоун стисна подадената му ръка.

— Стоун Барингтън.

— Стоун^[1] — опита тя името на вкус. — Харесва ми.

— Това е моминската фамилия на майка ми.

— Хубаво е. Сега ще ми отговориш ли защо не ми каза истинското си име в самото начало? Щях да те харесвам много повече.

Стоун не можеше да си представи как би могла да го харесва повече от онова, което му бе демонстрирала.

— Ако ме извиниш, ще отговоря на този въпрос по-нататък и ще ти кажа истината.

— Добре. Какво искаш да научиш от мен?
— Всичко, което ти е известно за Мартин Бероун.

Тя примигна.

— Откъде знаеш името му?

— Случайно научих.

— Стоун, обеща, че ще ми казваш истината!

— Разследвах го, не научих много, а ми трябва информация.

— Защо, за бога, си го разследвал?

— Обещавам да ти кажа, но по-нататък.

— Добре, какво точно искаш да знаеш?

— Как се запознахте?

— Едно момиче, което познавам, актриса, ни запозна на парти.

— Какво парти?

— Работех в банка, в центъра. Бяха ни наели... просто като декорация към интериора, мисля. Тя го беше срещнала на предишното парти. Беше очарователен, нещата следваха естествения си ход и не след дълго той ми предложи да се пренесе на яхтата. Тогава аз живеех при друга приятелка и беше голяма теснотия.

— Доби ли някакво впечатление що за бизнес върти?

— Не веднага, но за период от около две седмици чух някои неща от репликите му при телефонни разговори.

— Какво научи?

— Говореше за пренасяне на нещо — не казваше какво точно, но мисля, че имаше предвид пари. Първо си мислех, че става дума за наркотици, но сега мисля, че говореха за пари.

— Казваше ли как ще ги пренасят?

— Споменаваше камиони и доставки.

— Значи пренасят пари в наличност?

Тя кимна.

— Така мисля: между Ел Ей и Мексико.

— Има ли някакъв график?

— Пътува два-три пъти седмично, но не съм сигурна дали всеки път ходи до Мексико.

— Според теб лично ли осъществява превоза, например с колата си?

— В поршето няма много място — напомни тя.

— Знам, но ставало ли е дума за нещо по-голямо?

— Веднъж спомена камион.

— Знаеш ли кой му е шеф?

— Никой, компанията си е негова собствена.

— Но сте се запознали в „Сейф Харбър Банк“, нали?

— Как разбра в коя банка е станало? Аз не ти казах!

— Това не е случайност. Познаваш ли оттам човек на име Иполито?

— Да, той е шефът на банката, мисля. Някой ми го посочи на партито. В един момент ме помоли да му занеса питие.

— Какво ти е впечатлението за него?

— Гледаше на мен като на проститутка, което страшно ме ядоса.

— Обърна ли внимание какви отношения поддържат Бероун и Иполито?

— Марти е по принцип голям гъзолизец — каза тя.

— Представям си. Казвал ли ти е Мартин нещо за връзките си с Иполито?

— Понякога го нарича „босът“. Не пред мен, по телефона. Сигурна съм, че става дума за него. Мога ли сега да задам аз няколко въпроса?

— Добре.

— Ти полицай ли си?

— Не, но съм бил, сега съм адвокат.

— Защо е този интерес към Марти и Иполито?

— Мисля, че и двамата имат отношение към организираната престъпност.

Тя разтри чело.

— Опасявах се, че ще се окаже нещо подобно. От известно време ми беше неспокойно.

— Къде е Марти сега?

— Замина тази сутрин за Мексико, или поне така ми каза.

— Барбара, струва ми се, че трябва да се изнесеш колкото може по-скоро от яхтата.

— Нямам къде да отида — оплака се тя, — и почти нямам пари.

— Тази твоя приятелка, при която си живяла?

— Не се разделихме като приятелки.

— Имаш ли много лични вещи на яхтата?

— Два куфара и една чанта.

— Ето какво... Върни се там, събери си багажа и след един час ще се срещнем в ресторанта, където се запознахме, окей?

— Но къде ще отида?

— Можеш да останеш при мен, докато не измислим нещо по-трайно. Не се безпокой за парите.

— Окей, да го направим тогава.

— Още нещо! Помниш ли, че те питах предния път дали някога си карала бял мерцедес кабрио.

— Да.

— Ти не ми отговори, тогава. Карала ли си?

— Днес дойдох тук с него — отговори му тя. — Долу е, на паркинга.

---

[1] Stone (англ.) — камък. — Б.пр. ↑

36.

Стоун пристигна в ресторанта на Марина Дел Рей навреме, но Барбара я нямаше. Все пак, колата на Арингтън беше паркирана както обикновено, пред морския магазин. После я видя да тича по кея, борейки се с чантите, едната от които беше на колелца. Стоун побърза да ѝ помогне.

Когато се качиха в колата му, тя погледна в чантичката си.

— По дяволите! Забравих да оставя ключовете за мерцедеса... ще поръчам на някой да го върне на яхтата.

— Почакай — спря я Стоун, който мислеше трескаво, — да не бързаме с ключовете. Я по-добре откарай колата до хотела.

— Не мога да открадна колата на този човек — възрази тя.

— Това не е негова кола и не се безпокой, той няма да съобщи в полицията.

— Стоун, не искам излишни неприятности.

— Повярвай ми, опитвам се да ти спестя неприятностите.

— Добре тогава. — Тя отиде при мерцедеса и Стоун потегли към хотела.

Когато спряха на паркинга, той каза на момчето:

— Скрый някъде добре мерцедеса — и му даде двайсет долара. — Няма да ни трябва известно време. — После подаде ключа от апартамента си на Барбара заедно с бакшиша за пиколото. — Качи се горе, аз трябва да се погрижа за още нещо.

— И какво ще правя в една хотелска стая?

— Ще се регистрираш, ще напазаруваш долу в магазина или ако искаш, можеш пак да слезеш на басейна.

Лицето ѝ просветна.

— Добре, ще се видим по-късно.

До магазина на Вини не беше далеко. Стоун паркира на странична уличка с лице към булеварда и погледна часовника си — беше дошъл точно навреме. Изминаха десетина минути, после пред деликатесния магазин спря кола без отличителна маркировка, от нея

слязоха Рик Грант и още един човек и влязоха в магазина. Стоун вдигна бинокъла и ясно ги видя да застават пред щанда и да поръчват нещо. Междувременно продавачът пусна с натискане на скрития бутон двама типа в задната стая. Рик и спътникът му седнаха на масичката и захапаха сандвичите си. Надолу по пряката бавно изпълзя бял бус и се приближи до магазина.

Операцията беше брилянтно координирана. Рик и другият полицаи станаха от масичката, минаха зад щанда и притиснаха продавача върху стената далеч от бутона. Вратите на буса се отвориха и дузина маскирани и с бронезилетки изскочиха навън, разпръснаха се и нахлуха в магазина. Рик натисна бутона под тезгяха, вратата към стаичката се отвори и въоръжените членове на отряда се изсипаха в нея. След няколко секунди пристигнаха две патрулни коли и започна извеждането на арестуваните, сред които бе и Вини Манкузо — учителя на Стоун по плуване. Цялата операция отне под десет минути.

Когато Рик Грант излезе навън, Стоун запали колата и зави по Сънсет. Спря пред магазина и свали прозореца. Грант се приближи до колата.

— Май мина добре — погледна го въпросително Стоун.

— Мина идеално — поправи го Грант. — Искаш ли да дойдеш и да погледаш как пържа Манкузо?

— С удоволствие. Качи се при мен, ще те откарам.

— Смятам да организирам разпознаване за Вини — събщи Грант. — Така, за да напълни гащите.

Когато пристигнаха, Стоун седна в тъмната стаичка зад огледалото и се загледа в неспокойния Манкузо. Беше сам в стаята за разпит и беше изплашен. След малко при него влязоха Рик Грант и още един полицейски офицер и седнаха на масата срещу Манкузо. Стоун чуваше скърцането на столовете им през говорителя в стаята. Другият полицаи предложи на Манкузо цигара.

— Не, благодаря — отговори бандитът, — отказах ги.

— Радвам се, че си толкова загрижен за здравето си, Вини — проговори Грант. — Предполагам, готвиш се да живееш дълго.

— Естествено — нахакано отговори Манкузо.

Грант поклати глава.

— Перспективите не изглеждат добри. Особено за теб...

— Какво искате да кажете? — намръщи се Манкузо.

— Е, не са чак толкова лоши, колкото биха могли да бъдат — продължи Грант. — Например вече не се налага да стоиш в газовата камера и да сдържаш дъха си, както правят повечето — напълно безполезно, впрочем — защото днес на мода е иглата. Боц и... нали се сещаш. Уверяват ме, че не било неприятно.

— Ти луд ли си? — изгледа го Манкузо. — За невинно букмейкърство?

— Не е за това, Вини — хванали сме те за друго.

— Вие сте побъркани! — извика Манкузо. — Къде ми е адвокатът?

— Обадихме му се и предполагам, че скоро ще дойде. Но мислех, че в оставащото дотогава време може да помислиш в какво положение се намиращ. Предполагам досетил си се, че преди малко моят свидетел те разпозна в редицата?

— Свидетел на какво?

— На убийството на Стоун Барингтън.

Манкузо ги изгледа в продължение на дълга минута.

— Кой?

— Онзи, когото изхвърлихте пред Каталина миналата нощ — един човек в малка рибарска лодка ви е видял двамата с Мани. Той е тук, при нас.

— Не знам за какво говориш — заяви накрая той.

— Говоря ти за трупа, който тази сутрин извадихме от дъното на канала, прикован за котва. Свидетелят ми ви е видял да ритате Барингтън от спортната яхта „Мария“ около девет часа вечерта. Наблюдавал ви е през бинокъл за нощно виждане. Видял е всичко. — Лицето на Манкузо започна да се разпада. — Единственият проблем пред нас сега е кой ще заслужи иглата? — обясни спокойно Грант. — Ти, Мани... или и двамата? — Манкузо не каза нищо, но беше очевидно, че мисли трескаво. — Хванахме пръв теб, така че имаш предимство за споразумението — продължи Грант. — Като заловим Мани, ще предложим и на него, ако не си го изпреварил да приемеш.

— Искате да ви дам Мани, така ли? Това ли било?

— Не само Мани — уточни Грант.

— Накъде биеш? — присви очи Манкузо.

— Трябва ни онзи, който е направил поръчката.

Манкузо започна да клати глава.

— Забрави!

— Искаме Иполито.

Името стресна Манкузо.

— Откъде?... — и той млъкна. — Не познавам човек с такова име — упорито каза той.

— Вини, адвокатът ти всеки момент ще пристигне и когато седне до теб, ще стане много по-трудно да разговаряме за каквото и да е било, още по-малко за споразумение. Нали и двамата знаем кой му плаща!

Манкузо вече обилно се потеше.

— Виж, аз... — Той пое дълбоко въздух. — Не искам аз да го отнеса.

— Тогава не го прави — сви рамене Грант, сякаш ставаше дума за най-простото нещо. — Говори с мен. — Манкузо продължи да се поти, но не казваше нищо. — Познаваш Мани добре — продължи след малко Грант. — Допускаш ли, че той ще пожелае да го отнесе заради вас двамата?

— Мани е свястно момче — измънка Манкузо, — той никого няма да предаде.

— Така ли смяташ наистина, Вини? Вярваш, че Мани ще избере иглата, за да ви спаси двамата с Иполито? — Той тъжно поклати глава. — Аз не вярвам.

Манкузо помисли за това известно време, после погледна Грант и отвори уста, за да заговори. В този момент в стаята влезе човек с куфарче.

— Казвам се Лари Клайн — съобщи той. — Представям Винсент Манкузо. Какво става тук?

— Бъбрихме за това-онова — отговори Грант.

— Моят клиент няма какво да каже в този момент — заяви Клайн. — Опитвахте ли се да го разпитвате?

— М-р Манкузо бе запознат с правата си — обясни Грант. — И дори подписа декларация в този смисъл.

— Е, добре, повече няма да говори — каза Клайн, — и аз настоявам да бъде преместен в обезопасена стая, където да мога да разговарям с него дискретно.

— Както желаете — съгласи се Грант и се обърна към другия полицаи. — Отведи м-р Клайн и м-р Манкузо в трета стая, след това ги

остави сами.

Полицаят излезе с Манкузо и адвоката му. Грант се обърна към огледалото и изразително сви рамене. След малко влезе в стаичката при Стоун.

— По дяволите! — изруга Стоун. — Още три минути и щеше да пропее.

— Какво да се прави — въздъхна със съжаление Грант, — някой път печелиш, друг път губиш.

— А Мани? Заловихте ли го?

Грант поклати глава.

— Има хора, които го търсят, но ако не го хванем, преди адвокатът на Манкузо да му се е обадил по телефона, шансовете ни да се доберем до него стават нищожни.

— Колко време можете да задържите Манкузо?

— Ще си вечеря у дома. Не мога да го обвиня в твоето убийство.

— Предполагам, че няма как.

— И адвокатът му сигурно ще си зададе някои очевидни въпроси, след като Манкузо му разкаже за разговора ни.

— А Иполито ще научи до един час по-късно.

— Вероятно — каза Грант. — Чудя се как ще приеме тази информация. Предполагам, че силно ще го обърка и... ядоса.

— Надявам се да стане така — каза Стоун.

37.

Когато Стоун се прибра в „Бевърли Хилс Хотел“, до него веднага се приближи момчето, което паркираше колите.

— О, м-р Барингтън, вие нали ми казахте, че няма да ползвате мерцедеса известно време?

— Точно така.

— Ами, вашата приятелка мис Тиърни го взе и излезе преди десетина минути.

— Излезе?! — не повярва на ушите си Стоун.

— Точно така.

Стоун влезе в хотела озадачен и се качи в апартамента си. Личните принадлежности на Барбара още бяха там, а на нощната масичка имаше оставена бележка:

Мили Стоун,

Забравих си гримовеите на яхтата на Марти и отивам да си ги прибера. Ще се поразходя из магазините и по-късно следобеда ще се прибера.

Барбара

— О, господи — простена Стоун. Изтича надолу по стълбите и нареди веднага да му докарат колата.

Момчето беше объркано.

— М-р Барингтън, когато става дума за няколко минути, можете да я оставяте пред входа — каза то.

— Съжалявам — каза Стоун, тръшна вратата и потегли със свистене на гумите. Отиде на Марина Дел Рей с максималната възможна скорост, обезпокоен, че може да се появи Мартин Бероун и да завари Барбара в момент на изнасяне. Не беше сигурен каква история би разказало момичето, ако върху него бъде упражнен натиск,

а последното нещо, което искаше, бе да го излага на каквато и да е опасност. Когато пристигна, колата на Арингтън беше пред магазина.

Паркира и бързо тръгна покрай понтоните, към мястото, където бе акостирана „Палома“. На яхтата не се забелязваха хора. Той се огледа, поколеба се за момент и скочи на борда ѝ. Вратата на кабината беше заключена и Барбара не се виждаше вътре. Слезе бързо, тръгна обратно към колата си и в този момент видя нещо, което му достави истинско удоволствие: голям, монтиран на баржа кран внимателно търсеше път между понтоните. Стоун спря на главния понтон и избра място, откъдето да наблюдава най-добре спасителната операция. Няколко минути бяха необходими на леководолазите, за да прекарат въжетата под корпуса на потопената „Мария“, после кранът бавно започна да я издига. След малко спортната яхта излезе над водната повърхност и бе вдигната на нивото на понтоните. Леководолазите съблякоха неопреновите костюми и пуснаха помпите, които трябваше да източат водата от нея. Стоун с удовлетворение отбеляза, че последната фаза на операцията се оформяше като доста продължителна. Надяваше се вътрешното обзавеждане да е напълно повредено.

Тръгна назад към паркинга и в същия момент замръзна на място. Колата на Арингтън я нямаше. Качи се на стария си наблюдателен пункт — автомата за сладолед — и огледа улицата в двете посоки, но от колата нямаше и следа. Скочи на земята и видя поршето да завива в паркинга на освободеното от мерцедеса място.

Зализан симпатичен мъж в костюм на райе слезе от колата, заключи я и тръгна по рампата към понтоните. Стоун го проследи с поглед да се отдалечава в посока на „Палома“. Това явно беше Мартин Бероун и беше повече от очевидно, че не е в Мексико. Бероун се скри зад мачтите, но точно когато Стоун се канеше да си тръгва, отново се появи, този път тичайки.

Стоун се качи в колата си и свали ниско над очите си сенника. Явно силно обезпокоен, Бероун изтича до кръстовището и огледа улицата, несъмнено търсейки Барбара. Върна се, говорейки си нещо под носа и видимо нещастен. Спря на паркинга дълбоко замислен, после се качи в поршето и потегли.

По дяволите, изруга Стоун, я да видим къде ще отиде. Държейки се на разстояние зад него, пое след добре забележимата спортна кола

през каньоните на централен Лос Анджелис. Знам къде отива, сети се той и се оказа прав. Бероун зави в гаража пред централния офис на „Сейф Харбър Банк“. На Стоун му се щеше да го проследи до кабинета на Иполито и да чуе как обяснява, че приятелката му е избягала с мерцедеса на Арингтън Колдър. Нещо му подсказваше, че разговорът би му доставил удоволствие.

Остана в колата си и изчака близо четиридесет минути, преди поршето да изникне обратно от гаража и да завие в източна посока. Стоун го последва до Бевърли Хилс, където то зави в портала на имение на Бевърли Драйв. Записа си адреса и потегли към хотела.

— Появявала ли се е мис Тиърни? — попита с надежда, като оставяше колата си.

— Не, сър, не още — отговори момчето.

— Благодаря — и Стоун пое по стъпалата нагоре към апартамента си.

Изминаха два часа, през които той безидейно превключваше от канал на канал, когато влезе Барбара.

— Здравсти — жизнено каза тя.

— Здравей — отговори ѝ той. — Радвам се да установя, че още си жива.

— Не те разбирам — отговори му момичето и се друсна на леглото до него.

— Защото хората, с които Мартин Бероун има вземане-даване, са лоши и ако макар и за секунда решат, че можеш да им създадеш някакви неприятности, ще ти причинят неща, които едва ли би искала да ти се случат.

— И защо ще постъпят така? — неразбиращо се намръщи тя.

— Барбара, ще ти кажа толкова, колкото мога в момента — въздъхна Стоун. — Колата, която караш, принадлежи на Арингтън Колдър, съпругата на Ванс Колдър. Тя ми е приятелка.

— Колко добра? — поинтересува се Барбара.

— Преди да се омъжи за Ванс, бяхме доста близки.

— Познаваш Ванс Колдър?

— Да.

— Тогава защо не му се обади онази вечер в ресторанта?

— Защото не исках Ванс да ме види.

— И защо?

— Нека ти обясня и не ми задавай въпроси, преди да свърша.

— Добре.

— Жената на Ванс изчезна преди две седмици и никой не знае къде се намира.

— Дори и Ванс?

— Най-вече той. Обеща да не ме питаш нищо, докато не свърша.

— Добре, продължавай.

— Има нещо, което не е наред. Ванс ми се обади в Ню Йорк и ме помоли да дойда тук, за да намеря Арингтън, но когато пристигнах, той беше загубил желание да се занимавам с това. Подобна смяна на настроението ми се стори много подозрителна, така че се залових с издирването ѝ по собствена инициатива. Това явно е подразнило м-р Иполито — шефът на Мартин Бероун.

— Познаваш м-р Иполито?

— Запознахме се на парти в дома на Ванс.

— Бил си в дома на Ванс? Как изглежда?

— Барбара!

— Извинявай, повече няма да те питам нищо, докато не свършиш.

— Добре. Докъде бях стигнал?

— Че си подразнил м-р Иполито.

— Аха, да. Той ме покани на друго парти, този път на борда на неговата яхта, но изпрати двама тъпи главорези, които ми вързаха една котва и ме хвърлиха в океана. — Тя отвори ужасено уста, но Стоун сложи ръка върху нея. — Не се удавих, както виждаш. Освободих се от котвата и едни хора, които минаваха наблизко с лодка, ме извадиха от водата. Сега се опитвам да разбера какво се е случило с Арингтън Колдър и не искам Иполито да узнае, че още съм жив. Казах ти да дойдеш тук с колата на Арингтън, защото исках Иполито и хората му да започнат да се безпокоят. Явно тази стратегия е успешна, защото днес следобед Мартин Бероун се появи на Марина Дел Рей, разбра, че си се изнесла, видя, че и колата я няма, и веднага се отправи към Иполито, за да докладва за случилото се. Това означава, че те ще пожелаят да разберат какво се е случило с колата, ще искат да узнаят какво се е случило с теб и аз мисля, че трябва да си страшно

внимателна и да не си подаваш носа от хотела. Ако наистина се налага да отидеш някъде, ще наема кола, но моля те не карай повече мерцедеса, защото може да се окаже адски опасно за теб. Разбра ли ме? — Тя кимна, отвори уста и бавно я затвори. — Сега можеш да задаваш въпроси.

Тя лъчезарно се усмихна.

— Как изглежда къщата на Ванс Колдър?

38.

Поръчаха си вечеря на румсървиса и хапнаха добре. Барбара пи само една чаша вино, но изглежда дори тя беше способна да я направи любвеобилна, защото започна да се занася с крак под масата. Мислите на Стоун обаче бяха ангажирани с друго. Усещаше, че задържането на колата на Арингтън в „Бевърли Хилс Хотел“ е опасно, без значение къде точно е паркирана, и започна да изпитва съмнения дали наистина е избрал най-добрия хотел за целта. Потокът от свързани с киното хора през фоайето беше невероятен, а той нямаше никакво желание да се натъкне на Лу Регенстайн, Дейвид Стърмак или някой друг, с когото се е запознал покрай Ванс. Щеше да помисли по въпроса сутринта, но първата му задача сега бе да се отърве от колата на Арингтън. Реши, че може би е дошъл моментът да обясни някои неща на Ванс Колдър.

— Да се поразходим, а? — ненадейно за Барбара ѝ предложи той.

— Мислех си, че може да ти се иска да...

— Да, само че по-късно.

— Къде ще отидем?

— В дома на Ванс Колдър.

— Страхотно!

— Няма да влизаме.

— О! — Лицето ѝ посърна.

— Но ти ще можеш добре да я разгледаш.

— Щом няма да влизаме, какъв е смисълът?

— Аз ще вляза, но не искам Ванс да те види, понеже това може да бъде опасно.

— По какъв начин?

— Довери ми се за тези неща, Барбара.

— О, добре.

Излязоха с двете коли: Барбара го следваше с Е430, а той караше колата на Арингтън и беше на тръни, понеже ВИП номерът бе много подозрителен. По някакво чудо се добраха до Бел Еър без проблеми.

На една пряка от имението на Ванс той спря, слезе от колата и се върна при седана.

— Искам да ме изчакаш тук — каза той.

— Но, Стоун, аз никога не съм била в дома му — нацупи се тя.

— Обещавам да те разведа из него, когато всичко свърши, окей?

— Окей! Какво да кажа, ако се появи полиция и пожелае да разбере какво правя тук?

— Полицията никога няма да досажда на хубава жена в мерцедес — погледна я той. — Но ако все пак някой попита, кажи, че чакаш приятеля си. — Той ѝ написа номера на клетъчния си телефон на визитна картичка и я подаде. — Имаш ли проблеми, използвай телефона в колата и ми звъни, клетъчният винаги е в джоба ми.

— Окей.

Стоун се върна при кабриото и потегли край оградата. Виждаше запалените лампи вътре, но порталът беше заключен. Готвеше се да позвъни, когато му хрумна друга идея. Вдигна преградата между двете предни седалки, под която имаше специално отделение. Намери там онова, което се бе надявал — дистанционно управление за отваряне на портата. Натисна бутона и решетката бавно се плъзна встрани.

Малко по-нататък входната алея се раздвояваше и той зави към гаражите. Вдигна вратата на гаража отново с помощта на дистанционното, вкара колата вътре и я паркира до идентичния, само че черен мерцедес на Ванс. Не искаше да прониква в къщата по този начин, така че излезе от гаража, натисна бутона на стената, за да спусне обратно вратата, и се отправи към стълбището пред парадния вход. Точно в този момент фаровете на кола осветиха входната алея и той инстинктивно се скри зад един храст. Колата чакаше пред портала. Миг по-късно вратата се плъзна и дошлият потегли по алеята.

Гостът паркира колата и влезе в дома, но от мястото, където се бе скрил, Стоун не можа да го види добре. Беше дошъл с идеята да намери Ванс сам и гостите не влизаха в плановете му, така че той се отправи в обратна посока по входната алея. Може би щеше да говори с Ванс друг път.

Стигна до портала и установи, че е заключен. Как да отвори вратата? От тази страна, сети се той, вероятно трябваше да има магнитен сензор, който сработва при приближаване на излизаща кола, следователно му трябваше голямо парче метал с феромагнитни

свойства. Огледа се наляво и надясно и видя оставено до една от цветните лехи гребло за трева, което изглеждаше подходящо за целта. Тръгна към него и в същия момент пред портала зави втора кола. Без да мисли, Стоун скочи сред шубраците, сниши се и изчака колата да бъде пусната и да поеме нагоре по алеята. Преди да стигне до решетката, тя се плъзна обратно на мястото си и ключалката щракна.

Беше се навел да вземе греблото, когато любопитството му заработи. Кои наистина бяха хората, дошли да видят Ванс в този час? Беше вече след десет часа — доста късно за светски посещения. Хвърли греблото и тръгна назад по алеята, припомняйки си разположението на стаите в дома на Ванс. Отвън светеха лампи, така че беше немислимо просто така да надзърта през прозорците. Спомни си за кабинета на Ванс — той се намираше в задната част, непосредствено до дневната.

Заобиколи гаража и мина отзад. Един от прозорците светеше и той се отпрати към него. Вървеше приведен и разделяше безшумно храстите. Стигна под прозореца и предпазливо надникна над перваза. В стаята имаше трима души: Ванс, Лу Регенстайн и някакъв мъж, когото Стоун не познаваше. Беше около четиридесетте и бе облечен в спортно сако от туид. Изглеждаше ирландец благодарение на червеникавата си коса.

Регенстайн казваше нещо, но Стоун не можеше да чуе какво. Каквото и да беше, думите му явно разсърдиха Ванс. „Не!“, извика той високо, после сниши глас и продължи все така нервно.

Регенстайн и другият се опитваха да го успокоят, но Ванс беше много ядосан. Стоун огледа бързо стаята и забеляза, че Ванс стои до друг прозорец, зад ъгъла. Може би оттам щеше да разбере какво казва. Готвеше се да се изнесе на тази по-перспективна позиция, когато телефонът в джоба му иззвъня. Мелодично и високо! Стоун се залепи за стената и трескаво бръкна в джоба си, за да се добере до него, преди да е подал втори сигнал.

— Ало? — прошепна той.

— Стоун, Барбара се обажда, колко още ще се забавиш? Почнах да се изморявам да седя на едно място.

— Още няколко минути... Слушай радио или измисли нещо, но не ми звъни повече, ако не се налага.

— Какво значи да се налага?

— Просто повече не ми звъни. — Той ядосано затвори апаратчето и предпазливо надникна в стаята. Тримата мъже се оглеждаха, търсейки източника на сигнала. Стоун тръгна обратно през декоративните храсти и в следващата секунда бе облян от всички страни с вода. Замижал, той продължи слепешката напред, но така и не можеше да се измъкне от неочаквания душ. Досети се, че това е оросителят, програмиран да се включва през определен интервал, чиито глави бяха нагласени да покриват максимална площ. Затича се към ъгъла на къщата и точно когато зави на него, външното осветление се включи — лампи и прожектори блеснаха от всички страни, явно включени от датчик на движение. Можеше да очаква и че в дома се е задействала алармената инсталация. Вече не оставаше нищо друго, освен да бяга с всички сили.

Прожекторите осветяваха висока ограда от ковано желязо в задната част на двора, която спокойно можеше да е под напрежение, така че порталът си оставаше най-безопасната възможност. Спринтира покрай гаража и през моравата по най-прекия път, забравил за алеята, но в този момент се включиха и оросителите отпред. Стоун се хвърли към греблото и започна да го размахва пред портала. Никакъв ефект.

Огледа се отчаяно къде може да е датчикът и видя малка кутийка, монтирана на железен кол ниско при земята. Размаха греблото пред нея и — о, чудо! — порталът послушно се плъзна встрани. Полицията щеше да се появи всеки момент, така че беше безсмислено да се преструва на излязъл да се поразходи преди лягане жител в квартала. Зави на ъгъла и се затича с все сили по улицката, търсейки с поглед колата. Нямах я! През дърветата вдясно от него се виждаха примигващите бели-синьо-червени светлини на приближаваща патрулна полицейска кола, която всеки момент щеше да завие в улицката. Прекоси я и се хвърли през някакъв плет, приземи се на четири крака и се разстла по корем, докато полицейската кола минаваше покрай него. Мерна само надписа на вратата ѝ, който казваше, че колата е на Службата за охрана в квартал Бел Еър. Тя зави към дома на Ванс и Стоун изскочи обратно през плета. Някъде зад него се разлая куче — много голямо куче, доколкото можеше да се прецени по басовия лай. Той се изправи на улицата, вир-вода, изплескан с полепнала по дрехите му трева и напълно безпомощен. Опитваше да събере мислите си, за да реши какво да предприеме.

Докато разсъждаваше, отдясно на него се зададе втора кола и Стоун се готвеше отново да предприеме акробатичния скок през плета, когато осъзна, че приближаващите фарове имат добре познатата му овална форма. Затича се към колата, надявайки се съдбата да не му се подиграе с нечий друг мерцедес, клас Е, и замаха с ръка. Заслони очи от ослепителната светлина на фаровете и различи Барбара зад волана. Скочи на седалката до нея.

— Махай се оттук! — каза той. — Завий наляво на ъгъла!

— Стоун, какво се е случило? — невинно попита тя. — От теб тече вода!

Колата не беше помръднала.

— Барбара — Стоун пое дълбоко въздух и се постара да говори тихо и възможно най-изразително, — моля те, потегляй и завий наляво. И го направи веднага!

— О, добре де — каза тя и бавно потегли.

— По-бързо — нареди той.

— Колко по-бързо?

— По-бързо от това! — изсъска Стоун.

— Знаеш ли, мисля, че ще е по-добре да караш ти — нацупи се Барбара.

— Спри колата — каза той, заобиколи отпред, изчака я да се прехвърли на другата седалка, да седне, да приглади полата си, да сложи обезопасителния колан и да затвори вратата, след което с рев на двигателя, нарушил спокойствието на Бел Еър, потегли в нощта.

— Стоун? — обади се тя.

— Какво има сега?

— Така и не видях дома на Ванс.

39.

Стоун крачеше напред-назад из дневната на апартамента си и се опитваше да разсъждава. Беше към десет и калифорнийското слънце струеше през плъзгащата се врата на терасата. Барбара седеше в леглото, човъркаше с вилица из закуската си и гледаше Реджис и Кати Лий. На вратата се позвъни, Стоун отвори и видя на прага камериерът, донесъл почистените му дрехи.

— Добро утро, м-р Барингтън — поздрави го той. — Мисля, че се справихме.

— Много благодаря — каза Стоун, даде му щедър бакшиш и пое закачалката.

— Доста сте жесток с костюмите си, но последния път водата поне беше прясна, а не солена.

Стоун окачи закачалката, затвори вратата към спалнята, взе слушалката и набра номера на Рик Грант.

— Лейтенант Грант.

— Рик, Стоун е.

— Добре ли си?

— Да.

— Вчера не ми се обади и започнах да се безпокоя.

— Нещо ново?

— Нищо! Манкузо излезе под гаранция, а Мани още не сме го намерили. О, вчера към десет вечерта някой разпознал колата на Арингтън по Сънсет в Бевърли Хилс, но поне досега още нямам нищо повече.

— Това бях аз — върнах колата на Колдър.

— Какво ти каза той?

— Не сме разговаряли — отговори Стоун, — само оставих колата в гаража.

— Сигурно се е смаял, като я е намерил там.

— Надявам се! Както и да е, можеш да я извадиш от списъка, който раздавате на патрулните коли.

— Окей. Мога ли да направя нещо друго за теб?

— Виж, Рик... този път ще ти поискам голяма услуга!

— Я да чуем?

— Трябва да се отърва от едно момиче.

— Какво значи „да се отърва“? — с подозрителен глас се осведоми Рик.

— Искам да кажа, че се налага да ѝ намеря безопасно място, където да остане. Става дума за приятелката на Мартин Бероун — убедих я да се изнесе от яхтата му и остана снощи с мен в „Бевърли Хилс Хотел“, но това повече е невъзможно... тя ще ме побърка. Познаваш ли някоя състрадателна полицайка, която да ме отърве от нея... поне за няколко дни?

— Как изглежда?

— Висока, брюнетка, с пищни форми.

— Познавам полицай, който вероятно би се жертвал заради теб.

Синът ми е в колежа, а както ти казах, в къщата има място.

— А жена ти?

— Разведен съм от осем години.

— Къде да се срещнем?

Срещнаха се в дома на Рик в Санта Моника.

— Не разбирам — оплака се Барбара, когато спряха. — Защо не мога да остана в „Бевърли Хилс Хотел“ при теб?

— Защото е прекалено опасно — обясни Стоун и побърза да свали багажа ѝ. — Аз също трябва да се изнеса.

— Къде ще се преместиш?

— Още не съм решил — излъга я той. — Трябва да избира някое място.

— Защо тогава просто не се преместим в друг хотел?

— Имам прекалено много работа, Барбара, не мога да се грижа за теб.

— А как твоят приятел ще може да се грижи за мен?

— При него ще си в безопасност, той е полицай.

— Полицай? — възкликна тя, сякаш ѝ предлагаша да заживее с престъпник.

— Много важен детектив, на висока длъжност в Полицейското управление на Лос Анджелис. Никой няма да те докосне, докато живееш в дома му.

— О! — замислено каза тя.

Стоун позвъни и на вратата се появи Рик.

— Влизайте — покани ги той.

— Барбара, това е лейтенант Ричард Грант.

— Казвай ми Рик — каза той, стисна ръката ѝ и я огледа от главата до краката с видимо одобрение.

— Здравсти, Рик — усмихна се лъчезарно тя, — аз съм Барбара Тиърни.

— Прекрасно име — замаяно отговори Рик.

— Вижте, чака ме работа, така че ви оставям — обади се Стоун.

Рик го изпрати до вратата.

— Тя е умопомрачителна — прошепна той.

— Ти още не си видял всичко — предупреди го загадъчно Стоун.

— Къде ще се преместиш?

— Връщам се в „Бел Еър“. Там имат апартамент, който е в далечния край, така че ще мога да паркирам отвън и да стоя далеч от бара и ресторанта, където по-рано имаше опасност да се натъкна на някой, когото не искам да виждам.

— Звънна ми адвокатът на Манкузо. Интересуваше се каква е тази история с убийството, в което съм се опитвал да улича неговия клиент. Казах му, че смятам да му предявя това обвинение, но не бързам.

— Добре.

— Няма да се изненадам, ако се покрие.

— И аз — Иполито вероятно ще поиска да го изведе от града.

— Жалко, че не стана нищо.

— Нещо за Мартин Бероун?

— Не още.

— Барбара го познава много добре — напомни Стоун, — така че може да я поразпиташ по-подробно.

— С най-голямо удоволствие — ухили се Рик.

— Добре, ще ти се обадя по-късно, а сега ви желая приятни занимания.

— Ще опитаме това-онова...

Стоун се пренесе в „Бел Еър“. Апартаментът беше малък и в северния край. Наблизо имаше паркинг за клиентите в този край. Поръча си обяд от румсървиса и се обади на секретарката си в Ню Йорк.

— Здравсти — каза тя. — Отново се обажда се Ванс Колдър.

— И какво каза?

— Просто помоли да му позвъниш и съобщи, че няма да мърда от дома си. Стоун, аз така и не получих онзи чек, който ми каза, че ще изпратиш по пощата.

— В мен е, но... се намокри. Освен това мисля да го задържа — имам големи разноски.

— Няма нищо, аз платих сметките и тук всичко е наред.

— Радвам се да го чуя, защото аз, от своя страна, още не съм готов да тръгна оттук. Ще ти се обадя утре.

Позвъни на Ванс.

— Ало?

— Ванс, обажда се Стоун Барингтън.

— О, Стоун, благодаря, че се обади.

— Какво мога да направя за теб?

— Просто не знам как да отговоря на въпроса ти, Стоун. Бих желал да поговорим очи в очи и да ти обясня какво се случи.

— Това не е толкова трудно, ако наистина държиш.

— Искаш да кажеш, че си готов да тръгнеш за насам?

— Изобщо не съм заминавал.

— Какво? Още ли си в Ел Ей?

— Да, но ще те помоля да не го споменаваш пред никого — имам предвид абсолютно никого, разбираш ли ме?

— Разбира се, както кажеш.

— Ванс, искам да ти го повторя: ако кажеш пред някого, че съм в Ел Ей, грози ме огромна опасност!

— Обещавам, няма да кажа на никого.

— Дори на Бети!

— Щом трябва.

— Сам ли си в момента?

— Да, днес е почивният ден на прислугата. У дома съм и чета сценарии.

— Добре. Ще дойда след малко, ти отвори портала.

— Благодаря ти, Стоун, наистина оценявам онова, което правиш.

— Не бързай да ми благодариш, преди да сме разговаряли. Имаш да ми разказваш много неща и този път ще трябва да науча истината.

— Разбирам.

— Ще се видим след един час.

Стоун обядва на малката тераса с изглед към градината, преоблече се и тръгна за дома на Ванс.

40.

Чакаше на стопа, за да завие в улицата на Ванс Колдър, когато покрай него мина „Ролс-Ройс“ кабриолет. Зад волана седеше Дейвид Стърмак. Стоун зави надясно и още веднъж надясно и се озова пред портала на Ванс. Беше затворено. Позвъни.

— Да? — чу се гласът на Ванс по домофона.

— Аз съм — Стоун.

— О, Стоун... нещо се случи... мога ли да ти се обадя по-късно?

— Не можеш, трябва да те видя веднага!

— Съжалявам, Стоун, просто не мога сега.

— Ванс, отвори, за да разговаряме, иначе отивам направо в полицията и таблоидите с онова, което вече имам.

Миг тишина и решетката се плъзна встрани. Когато паркира и се отпрати към вратата, Ванс го чакаше на стълбите. Изглеждаше мрачен.

— Стоун, съжалявам, че те разкарах, но не мога да ти кажа нищо — проговори той, стоейки на прага.

Стоун го бутна и мина покрай него.

— Да влезем в кабинета ти, ако не възразяваш.

Ванс го последва през дневната.

— Наистина не мога да говоря... ще се наложи да ми повярваш.

Стоун влезе в кабинета, седна в едно от удобните кресла и посочи другото на Ванс.

Ванс седна послушно на ръба и заби поглед в пода.

— Ще трябва да ме оставиш да ти помогна, Ванс.

Актьорът поклати глава.

— Не мога, съжалявам.

— Заплашват те, че ще се случи нещо лошо на Арингтън, така ли?

— Аз говоря всеки ден с нея — вдигна глава Ванс, — тя е добре.

— И какво ти казва тя, Ванс? „Вземи ме отгук? Прибери ме у дома? Защити ме?“

Ванс примижа болезнено.

— Ужасно е — призна той. — Приех исканията им, но са нужни няколко дни, за да се уреди всичко, и чак тогава Арингтън ще може да се прибере.

— Какво искат от теб?

— Не мога да ти кажа.

— Кои са тези хора?

— Не мога! — поклати глава той.

— Дейвид Стърмак преди малко е бил тук... той сигурно е дълбоко замесен?

— Не съм казвал това, ти го каза — обезпокои се Ванс.

— И Лу Регенстайн.

— Не съм казвал такова нещо.

Искаше да попита кой бе червенокосият гост в кабинета му онази вечер.

— И Иполито.

— Стоун, моля те, престани! Не мога да ти кажа нищо повече. Ти просто нямаш представа какъв е залогът.

— Мисля, че се досещам — животът на Арингтън и на детето.

— Затова ли е всичко? Заради детето?

— Определено и заради него. Нали ти сам използва тази примамка, за да ме докараш тук?

— Стоун, страшно съжалявам, че те повиках да дойдеш. Когато... когато нещата се промениха, опитах се поне да те компенсирам материално за загубеното време.

— Не бих нарекъл тази екскурзия доходна — възрази Стоун.

— Кажете тогава какво искаш лично за себе си.

— Искам Арингтън да бъде свободна да... да се прибере у дома или да отиде където пожелае.

— Например... да се върне при теб?

— Мислиш ли, че тя иска това?

— Не знам какво иска... не можем да засягаме тази тема в телефонните ни разговори.

— Ванс, трябва да знаеш, че аз няма да се махна просто така от тази каша и е по-добре да се опиташ да свикнеш с тази мисъл. — Не бяха споменали колата на Арингтън и Ванс явно още не беше ходил в гаража.

— Стоун, ако открият, че не си се прибрал в Ню Йорк, теб ще... не искам да мисля какво биха направили.

— Те знаят, че не съм в Ню Йорк.

— Какво? — разтревожено попита Ванс.

— Мислят си, че съм мъртъв.

— Мъртъв? — прошепна Ванс.

— Ти беше ли на нощното парти на яхтата на Иполито преди няколко дни?

— Бях поканен, но не отидох.

— И аз бях поканен, но и аз не отидох. На път за яхтата ме изхвърлиха в Пасифика с вързани ръце и крака и окован към котва.

Ванс широко отвори уста.

— Просто... не мога да повярвам — каза той. — Не мога да повярвам, че те могат да направят това и на...

— Заплашили са те, че ще го направят с Арингтън, нали така? И какво те кара да мислиш, че не биха го направили с мен?

Ванс зарови лице в ръцете си.

— О, мамка му, мамка му! Страшно съжалявам, Стоун... изобщо не съм предполагал, че може да ти се случи такова ужасно нещо и вината е изцяло моя.

— Не те разбирам.

— Аз им казах, че си в „Бел Еър“.

— И откъде знаеше? — попита Стоун, макар отговорът да му бе известен.

— Бети ми каза.

— Казала е на теб, но не и на тях, така ли?

— Да. Тя не знае кои са замесени, тя изобщо нищо не знае... искам да кажа, нищо повече от онова, което може би си внушава. Каза ми го, защото тя никога не би скрила нищо от мен.

— Е, доволен съм да науча, че не го е изпяла направо в ухото на Иполито — въздъхна Стоун и наистина изпита облекчение. Сега се чувстваше малко по-добре.

— Бети никога не би те наранила съзнателно — отговори Ванс. — Мисля, че тя малко е влюбена в теб.

— Извадил си голям късмет с нея — погледна го Стоун, осъзнавайки изведнъж, че Ванс просто имаше жените, които му трябваха.

— Знам.

— Ванс, ако ми вярваш достатъчно, за да ми разкажеш какво става, мисля, че мога да помогна. Не, не мисля — сигурен съм.

Ванс го изгледа. Мускулите на челюстите му играеха.

— Стоун, ако можех, бих го направил, но аз не мога да предприема нищо, което дори и най-малко би застрашило живота на Арингтън.

Стоун кимна.

— Добре, тогава няма смисъл да стоя тук.

Ванс го изпрати до вратата.

— Надявам се да мога да ти разкажа някой ден... когато всичко това отmine.

— Ванс, ще кажеш ли на Иполито, че съм идвал тук или че съм жив?

— Не, кълна се в Бога, че няма да му кажа.

Стоун стисна ръката му и си тръгна. Надяваше се актьорът да не го лъже.

41.

Стоун влезе в клона на „Сейф Харбър Банк“ в Бевърли Хилс и пожела да види управителя. След малко седеше пред бюрото му.

— Радвам се да ви видя пак, м-р Барингтън — усмихна се Маршал. — Надявам се, дошли сте да си откриете сметка при нас.

— Опасявам се, че не, м-р Маршал. Дойдох просто да изтегля чека, който ми дадохте при последното ми посещение тук.

— Разбира се.

Стоун извади чека от вътрешния си джоб и му го подаде.

— Страхувам се, че е малко повреден. Случи ми се инцидент на една яхта.

Маршал внимателно огледа чека.

— Да, доста е повреден. И все пак, различавам номера на чека и онова, което е останало от подписа ми. Разбира се, че ще ви го изплатим. Как ще желаете парите?

— По сто, ако обичате.

Но Маршал вече не гледаше към Стоун, а над рамото му.

— Добър ден, м-р Иполито — каза той и се надигна. — Ще ме извините ли за момент? — обърна се той към Стоун, мина покрай него и се отправи към вратата на офиса си.

Стоун замръзна на мястото си. Чуваше прекрасно гласовете и на двамата.

— Какво ви води насам? — учтиво се осведоми Маршал.

— Бях наблизил и реших да се отбия, ей така — обясни Иполито.

— В момента изплащам чек на един клиент — каза Маршал. — Ако изчакате за миг, офисът ми ще бъде свободен след секунда, в случай че желаете да поговорим.

— Не, не — отхвърли поканата Иполито, — наистина просто имах работа насам. Но искам да се възползвам от възможността и да ви поздравя със значителното увеличаване броя на откритите сметки.

— Стараем се много — скромно каза Маршал.

— Е, ще вървя, вие обърнете внимание на вашия клиент.

— Радвам се, че ви видях, м-р Иполито — завърши Маршал и се върна при бюрото си. — Това беше нашият председател — поясни той за Стоун. — Съжалявам, не се сетих, трябваше да ви запозная.

— Няма нищо — отговори Стоун и попи с кърпичка потта по челото си. — Ако не възразявате, бързам.

— О, да, веднага се връщам с парите ви.

Стоун си позволи бегъл поглед през рамо. Иполито още беше в банката и се здрависваше с някакъв мъж на входа.

Маршал се върна с петнайсетте хиляди долара на Стоун и му подаде голям плик.

— Моля ви, пребройте ги.

— Благодаря — каза Стоун и стана. — Това не е необходимо. — Дватамата си стиснаха ръцете и преди да се обърне, той отново деликатно погледна през рамо. Иполито беше излязъл.

Стоун бързо отиде при прозореца и погледна навън към улицата. Познатият му сребристосив линкълн тъкмо отделяше от тротоара. Изтича при собствената си кола, запали и последва линкълна, държейки се доста назад. Нямаше спешна работа и му беше любопитно къде отива Иполито.

Зави след линкълна по Санта Моника Булевард и после измина все така зад него почти цялото разстояние до плажа. За негова изненада колата спря пред „При Грималди“. Погледна часовника си — беше три и половина, доста късно за обяд. Паркира на една пряка разстояние и видя Иполито да слиза от колата и да влиза в ресторанта.

Хрумна му нещо. Позвъни във ФБР и поиска да го свържат с Хенк Кейбъл.

— Агент Кейбъл.

— Хенк, обажда се Стоун Барингтън.

— Здравсти, Стоун, как вървят нещата?

— Чувал ли си някога за един италиански ресторант в Санта Моника на име „При Грималди“?

— Не.

— Това е свърталище на мафиоти. Вечерях тук миналата седмица и видях в него Иполито и двама главорези да си правят среща с още няколко. Сега седя в колата през ресторанта и Иполито току-що влезе в него.

— Късничко ми се вижда за обяд.

— Точно това си мислех. Може би тук, освен спагети въртят и други неща. Мислиш ли, че би могъл да го включиш в списъка на местата, които се подслушват?

— Ще видя какво мога да направя. По график довечера ще вържем „Бероун Файненшъл“. Ще те информирам какво сме научили.

— Чудесно — и Стоун му даде адреса на ресторанта.

Иполито остана в заведението близо час. Стоун обмисляше дали да не притича до задната врата и да не се опита нещо да чуе, но посред бял ден идеята беше рискована. Накрая Иполито излезе и се качи в линкълна. Когато зави обратно на Санта Моника Булевард, Стоун можа да разгледа предната седалка. Вини Манкузо и приятелят му Мани бяха сменени с други двама, извадени от същия калъп. Стоун последва колата, която пое към плажа и зави на север, по крайбрежната. Скоро излязоха на магистралата Пасифик Коуст и тръгнаха към Малибу.

Бяха навлезли доста сред вилната зона, когато линкълнът зави в гараж, пристроен към елегантна къща, скрита зад висок плет, близко до пътя, както оградите на останалите къщи. Стоун огледа къщата добре — беше в стила, станал известен като „модерно традиционен“. Оградата от жив плет скриваше приземния етаж, но в най-високата точка на втория етаж се виждаше издължен римски прозорец, увенчан с купол, преливащ в останалата част от покрива. Направи обратен завой, паркира и зачака. След малко линкълнът изпълзя от гаража и пое в обратна посока към Ел Ей. Задната седалка беше празна. Вече минаваше пет часа. Това може би беше домът на Иполито.

Стоун направи нов обратен завой и спря пред близкия ресторант. Влезе вътре и намери столче на бара. Започваше „щастливият час“, когато барове и таверни предлагаха питиета на намалени цени и хората с готовност се отбиваха да ударят по едно на път от работа за дома. Стоун си поръча джин с тоник и внимателно отбягна опитите да бъде въвлечен в приятелски разговор. След час получи маса, поръча следващо питие и поиска менюто. Слънцето вече шумно се спускаше към Пасифика — огромна червена топка с втвърдена от смога периферия.

Когато приключи с вечерята, навън вече беше тъмно. Поръча си ново питие и когато му го донесоха, плати сметката и излезе на терасата, където имаше други вечерящи. Стълбище водеше надолу към плажа и Стоун бавно заслиза по него. Остави чашата си на последното

стъпало и извървя петдесетина метра по пясъка, все така внимателно наблюдавайки къщата. Куполът я правеше лесно отличима от околните. Осветлението беше запалено — може би три метра над главата му се намираше отворена плъзгаща се стъклена врата.

Стоун се огледа — плажът беше опустял. Застана под терасата на къщата и се вслуша. Нежна мелодия се разнасяше в нощта. Над себе си видя прибрана сгъваема стълба, по която очевидно се стигаше до плажа. Взря се в тъмнината и различи ръждясала закачалка за дрехи, вслуша се отново и се качи върху гредата, опряна в двата си края на двете носещи колони. Изправи с пръсти закачалката, сложи върху нея края на стълбата и бавно я изтегли надолу, докато подвижният ѝ край не опря в пясъка.

Внимателно се качи по стъпалата. Когато главата му се изравни с терасата, спря и пак се вслуша. Отдясно на плъзгащата се врата имаше отворен прозорец, през който се чуваха човешки звуци — сумтене, стонове, въздишки и леки извиквания. Иполито явно беше с жена. Стоун бавно се доизкачи.

Стъпи на терасата и се огледа. Тук имаше онова, което можеше да се очаква, включително подпрян на стената чадър за плаж и скара за барбекю. Наоколо не се виждаше жива душа. Стоун предпазливо надникна през плъзгащата се врата и пред погледа му се разкри богато обзаведена дневна. В камината пукаха главните на истински огън, а романтичната музика се чуваше по-силно. Беше се надявал, че Иполито има делова среща и ще може да подслуша нещо интересно, но вместо това чуваше шумовете на енергично съвкупление откъм спалнята.

Най-малкото, което можеше да направи при това положение, бе да му развали удоволствието. На терасата до скарата имаше туба с гориво за по-лесно запалване на дървените въглища и кутия кибрит. Стоун вдигна тубата — за негов късмет тя беше почти пълна — и започна да я излива върху скъпия мокет на дневната. Оформи ивица до терасата, там направи локвичка и без да вдига шум, остави тубата в дневната. Огледа се за последен път — плажът бе все така пуст. Провери още веднъж дали няма да има проблеми с изтеглянето, драсна едновременно две клечки, изчака ги да се разпалят добре, вкара ги в кутията и я затвори. Щеше да мине малко време, преди да пламнат всички клечки в кутията. Обърна се и ловко слезе по стълбата, тласна я

нагоре и тя послушно се сгъна в изходно положение. Успял бе да направи всичко абсолютно безшумно.

Върна се бързо в ресторанта, взе си чашата от стъпалото и се качи на платформата. Отиде съзнателно в далечния край и се подпря на перилата. Отпи глътка от питието. Миг по-късно се чу приглушената експлозия на тубата с гориво, последвана от женски писък и мъжка псувня. Вечерящите погледнаха към къщата с купола и някои от тях заинтригувани станаха.

— Повикайте пожарната — каза някой на излезлия да види какво става сервитьор, който изтича обратно вътре.

Стоун се премести, за да вижда по-добре и с наслаждение започна да съзерцава как пламъците облизват стъклената врата на терасата. Минаха три минути, преди да чуе воя на сирените. Звукът го накара да се усмихне.

Не беше кой знае какъв пожар, но бе достатъчен, за да развали вечерта на Иполито. Скоро той щеше да свърже потапянето на яхтата с пожара в къщата си и тогава сигурно щеше сериозно да се замисли и да се сети, че някой се е захванал с него.

И щеше да е напълно прав, каза си Стоун, допивайки питието. После ръката му с чашата се разтрепери. Току-що беше извършил умишлен палеж. Иполито и жената можеха да загинат и тогава щеше да се превърне в убиец. Не беше взел пистолета и това бе добре, защото ако беше в него, в това настроение спокойно можеше да го извади и да застреля Иполито.

Хм, май не е лошо да започна да го нося, помисли си той.

42.

Стоун вече бе закусил и точно излизаше изпод душа, когато телефонът му иззвъня. Облече се в хавлията и се добра до апарата на четвъртото позвъняване.

— Ало?

— Рик е, да не те събуждам?

— Не, вземах душ.

— Облечи се и нека се срещнем при задния вход на хотела ти след десет минути — искам да хвърлиш едно око на нещо, което нося.

— Окей, слизам. — Стоун остави слушалката, изсуши косата си, обу спортен панталон, облече риза и блейзър и излезе. На вратата се сети, върна се, съблече блейзъра, сложи си кобура, вкара в него пистолета, облече блейзъра, сграбчи първата попаднала му вратовръзка и пак излезе.

Рик го чакаше на задния вход.

— Добро утро — поздрави го той.

— Добро утро — отговори Стоун и се качи в колата. — Какво има? — и започна да си връзва вратовръзката.

— Не съм сигурен, но сега ще видим — и той му подаде късното издание на „Лос Анджелис Таймс“, посочвайки му репортажа ма първа страница, след което подкара колата.

Стоун прочете краткия материал:

Късно снощи пожарната в Малибу се отзова на повикване от магистралата Пасифик Коуст, където се намира дома на Онофрио Иполито, добре известен лосанджелиски филантроп.

Говорител на пожарната каза, че Иполито, чиято жена е извън града, бил сам у дома си, когато възникнал пожар, тръгнал от скарата за барбекю, докато си приготвял вечеря.

Пожарът бил изгасен за по-малко от петнайсет минути. Къщата не е пострадала, но терасата и част от дневната са унищожени. Самият м-р Иполито не е ранен.

— Интересна нощ — усмихна се Стоун.

— А ти къде я прекара?

— О, навън — пих няколко питиета и вечерях.

— Къде по-точно?

— Не си спомням. Нали знаеш, че не познавам добре града. Някой път напълно се обърквам.

— Да, човек може лесно да се обърка — каза Рик и сложи „буркана“ на покрива на колата, както караше. Вече бяха на магистралата и караха доста бързо, сновейки сред утринния трафик. От време на време използваше сирената.

— Къде отиваме?

— В Лонг Бийч.

— С каква цел?

— Суеверен съм по отношение на предсказанията, така че по-добре не ме питай.

Половин час по-късно паркираха редом с линейка, слязоха от колата и тръгнаха по дълъг кей, от двете страни на който бяха акостирали рибарски лодки. В края на кея имаше група униформени и цивилни полицаи, които се суетяха около траулер, привързан за кея откъм кърмата си.

— Ей, Рик — обади се някакъв детектив и протегна ръка, — не знаех, че още излизаш от Управлението.

— Обичам да подишам морски въздух — отговори Рик. — Какво сте намерили?

Детективът посочи към лодката, покрита с платнище, под което явно имаше нещо.

Рик направи знак на Стоун да го последва, скочи в лодката и дръпна платнището.

— Е, предположението ми се потвърди — триумфално каза той, — другият е Мани.

Стоун погледна двете тела. Винсент Манкузо и Мани бяха мокри, мъртви и оковани заедно към тежка котва.

— Добро предположение — похвали го той.

— Още като ми се обадиха, нещо ми подсказа, че е така! — Рик се обърна към мъжа в костюм, който пишеше нещо в бележник: — Удавени ли са били?

Мъжът поклати глава.

— Имат по един куршум в дясното ухо. Малък калибър, много чиста работа. Невероятен късмет, че изобщо са били открити — траулерът ги е извадил с мрежата заедно с улова някъде между това място и Каталина.

— Благодаря. — Рик се обърна към Стоун: — На мен ми се струва, че видяхме достатъчно. — Стоун го последва нагоре по стълбата и двамата се върнаха в колата. — Кой казва, че нямало справедливост?! — попита риторично Рик.

— Много поетично, нали? — попита и Стоун.

— Сега вече няма абсолютно нищо, което да свърже малката ти морска разходка с Иполито.

— Оставам аз.

— Да. Носиш ли онова, което ти дадох?

— От тази сутрин.

— Хубаво, ако на Иполито продължат да му се случват неща като потапянето на яхтата му и подпалването на къщата му...

— Да, може да ми влезе в работа.

— Според теб той има ли представа, че си жив?

— Не, освен ако не му е казал Ванс Колдър, а аз не допускам, че го е направил.

— Значи вече си говорил с Колдър, така ли?

— Да, обадох му се вчера и после се видяхме в дома му. Стори ми се, че искрено желае да поговорим, но когато пристигнах там, Дейвид Стърмак си тръгваше.

— Стърмак не те ли видя?

Стоун поклати отрицателно глава.

— Изглеждаше нещо замислен и просто мина покрай мен, без да ме погледне.

— Какво ти каза Колдър?

— Нищо. Едва не влязох с взлом в къщата му. Разбирам го, държат жена му и той е ужасен да не ѝ се случи нещо лошо.

— От това и от таблоидите?

— Все още. Въобразява си, че ако е послушен, ще му върнат Арингтън и ще си заживеят както преди.

— Глупак.

— Дватамата с теб го знаем, но той не мисли така.

— Какво ли искат от него? Едва ли са пари.

— Не знам. Какво би могла да направи най-голямата кинозвезда на Америка, което те не биха могли да сторят сами?

— Мислиш ли, че и Регенстайн е замесен?

— Той беше в дома на Ванс предната нощ и спореха за нещо.

— Предната нощ? Откъде знаеш?

— Върнах колата на Арингтън в гаража. Бях там, когато Регенстайн и още някой пристигнаха. Надникнах през прозореца.

— Кой е другият?

— Около четиридесетгодишен, червенокос, на външен вид ирландец.

— Звучи ми като Били О'Хара — бивше ченге, шеф на службата на сигурност към „Центурион Студиос“. — Рик се намръщи.

— Може Регенстайн да не е замесен и те да използват О'Хара, за да си върнат Арингтън.

— Възможно е.

— Що за човек е О'Хара?

— Беше свястно ченге, много амбициозен, обича вниманието на медиите. Ядоса се, когато повишиха някои от нашите в лейтенанти, а него го забравиха. Мисля, че тогава избяга в „Центурион“. Беше преди пет-шест години. Ако беше останал в управлението, щеше да се изкачи много високо.

— Може ли човек като него да санкционира отвличане?

Рик поклати глава.

— Предполагам не, но само предполагам. Не го познавам чак толкова добре. Той постъпи след мен.

— Напоследък сме в застой, не мислиш ли?

— Ами... не знам. Копаем наоколо, нещо може да изскочи. Колдър е човекът, който може да ни отвори вратата. Ти го познаваш най-добре. Какво е необходимо, за да застане на наша страна?

— Безпокоя се, че това може да бъде само смъртта на Арингтън. Господи, мисля, че това би го накарало. Секретарката му веднъж ми

обясни психиката на кинозвездите — те мислят само за кариерата си, нищо друго не обичат толкова силно.

— Значи не вярваш, че той обича жена си?

— Според теорията на Бети той я обича, но тя не е толкова важна за него, колкото необходимостта да остане звезда. Разбира се, това си е само нейна теория.

— От друга страна — напомни Рик, — тя познава Ванс Колдър по-добре от мен и теб взети заедно.

— Да. Можем само да се надяваме, че бърка — отговори Стоун.

— Ей, я чакай... как се разбирате с Барбара?

Рик се поусмихна.

— Благодаря, много добре.

— Знаех, че ще я харесаш.

— Ти си бил много тънък психолог. Трябваше да си детектив.

43.

Стоун паркира на тихата Бевърли Хилс и изгаси двигателя. Беше обиколил карето два пъти и не бе забелязал никакви следи от нежелана компания. Извади от джоба си телефона и набра номера.

— Ало? — обади се тя.

— Здравсти, Стоун е — и той напрегнато зачака реакцията.

— Здравсти, страннико — каза тя и в гласа ѝ прозвуча радостна изненада. — Започнах да си мисля, че никога вече няма да те чуя.

Какво ли искаше да каже с това? Фразата беше малко двусмислена.

— Е, няма да се откачиш толкова лесно — шеговито отговори той.

— Как са нещата в Ню Йорк?

— Самотен съм.

— И аз. Мисля да се махна за няколко дни, докато Ванс не е започнал нови снимки. Трябва само някой да ме покани някъде.

— Остави тази работа на мен. Сама ли си у вас?

— Да, тъжно, нали?

— Ще бъдеш ли там още малко?

— Нямам какво друго да правя. Ванс не се е вясвал от дни, по цял ден си плета пръстите.

— Един мой приятел ще ти се обади с подарък от мен.

— Кой е приятелят?

— Бивш полицаи.

— А какъв е подаръкът?

— Почакай и ще видиш.

— Ще чакам.

— Скоро пак ще се чуем — обеща Стоун и затвори. Слезе от колата, отиде пред вратата и позвъни.

— Идвам! — извика тя с приглушен глас. Разнесоха се стъпки и тя отвори.

— Добър вечер, мис Саутард — каза Стоун.

Устата ѝ се отвори и за миг му се стори, че не се радва да го види пак.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се. — Тя отстъпи встрани и го пусна. — Защо се върна в Ел Ей толкова бързо?

— Направи ми джин с тоник и ще ти разкажа всичко.

Тя махна в посока на дивана.

— Сядай.

Отиде в кухнята, върна се след малко с две чаши и седна до него.

— Защо ми се струва, че не се радваш да ме видиш? — погледна я той.

— Изненада ме — не отрече тя.

— Разбирам, че изненадата не е чак толкова приятна.

— Бих искала да мога да те разубедя. Тук си, за да причиниш още неприятности на Ванс, така ли?

— Никога не съм си тръгвал.

Тя го погледна смаяна.

— Не знаеш ли колко е опасно?

— И не бих могъл да му причиня повече неприятности от онези, в които сам се е забъркал.

— Беше много опасно, Стоун.

— Не знам защо говориш в минало време, но мога да те уверя, че беше по-опасно, отколкото можеш да си представиш. Двама главорези на Иполито ме хвърлиха в океана, окован към котва. — Очите ѝ се разшириха. Той вдигна успокоително ръка. — Няма страшно, оживях.

Тя отпи на една глътка половината джин тоник и остави чашата.

— О, боже, вината е моя!

— Защо?

— Аз казах на Ванс, че си още тук, а той сигурно го е споменал пред Иполито.

— Доста точно предположение, трябва да призная.

— И какво ще направиш по въпроса? — тревожно го запита тя.

— Е, поне за главорезите няма нужда да се безпокоя — тази сутрин един траулер ги е извлякъл в онова състояние, в което им се искаше да свърша аз.

Тя поклати глава.

— Страхотно. В какво съм се забъркала?!

— Отвлечане, убийство и може би още няколко големи престъпления.

— Нали не мислиш, че имам нещо общо с онова, което са искали да ти сторят?

— Не съзнателно.

— Слава богу, благодаря и на това. Стоун, моля те, кажи ми какво става.

— Не знам защо ми се струва, че по-скоро ти си онази, които би трябвало да разказва.

— Вече ти обясних ситуацията.

— Налага се да помогнеш на Ванс.

— Това е вярно.

— Добре, точно в момента Ванс е на път да причини убийството на жена си и да се унищожи сам. Ще му помогнеш ли да го постигне?

— Не знам чак толкова много — каза тя и довърши на втора глътка чашата си.

— Знаеш повече от мен — настоя Стоун. — Ако ми разкажеш онова, което ти е известно, то може да се окаже достатъчно, за да помогнем на Ванс да се измъкне от кашата. — Погледна я, тя гледаше с невиждащ поглед някъде в пространството. — Започни от началото.

— Винаги съм правила каквото каже Ванс. Откъде да знам, че онова, което искаш от мен, е правилното?

— Ще трябва да ми повярваш.

— Не съм сигурна.

— Алтернативата е да отида в полицията и ФБР и можеш да си сигурна, че фабриката за слухове ще надуши.

— Няма да постъпиш така.

— Няма ли? Ако не ми помогнеш, не виждам какво друго ми остава. Носът ми е опрял в гола стена и аз просто нямам къде да отида. Но ако не направя нищо, Ванс ще постигне убийството на Арингтън, което аз не мога да му разреша. Надявам се, сега разбираш моето положение.

— Ако ти разкажа каквото знам, обещавах ли да не ходиш в полицията, ФБР или пресата?

— Не, не обещавам нищо. Ще направя онова, което е най-добро за Арингтън. Налага се да приемеш, че то ще се окаже добро и за Ванс.

— Но ако има някакъв начин да ѝ помогнеш, без това да става публично достояние, ще го направиш ли?

— Да, но аз ще преценя как да действам.

— Трябва да знаеш, че Ванс е много смел човек. Казвам ти го, защото не го познаваш достатъчно добре, за да си наясно.

— Той може да е смел човек — каза Стоун, — но едновременно с това е и много глупав човек.

— Всичко онова, което веднъж ти разказах за кинозвездите и какво ги мотивира, е истина, разбира се, но не и за Ванс.

— Така ли било? Той не е ли заплаха за живота на Арингтън заради желанието да опази кариерата си?

— Най-искрено вярвам, че не е така.

— В такъв случай какво се опитва да постигне?

— Мисля, че се опитва да ги победи в собствената им игра.

— О, господи — прошепна Стоун, — само не това.

Тя кимна.

— Решил е, че конфликтът е между него и тях и наистина не иска външна помощ.

— Тогава защо изобщо ме повика?

— Подаде се на паниката за един кратък момент. Но когато ти пристигна, отново се беше овладял.

— И какво точно смята да направи?

— Като начало да спаси Арингтън, Лу Регенстайн и „Центурион Студиос“.

— Нещо друго?

— Мисля, че страшно иска да убие Онофрио Иполито.

— Е, ставаме двама — измърмори Стоун.

— Ти си прекалено умен, за да постъпиш така, Стоун, но Ванс не е. Ванс би го убил на секундата, ако можеше да измисли как това няма да застраши живота на Арингтън.

— Горещо-долу и мен само това ме спира — каза Стоун.

— Надявам се да можеш да помогнеш на Ванс. Той е прекрасен човек и не бих искала да стане жертва на собствения си гняв.

— Бети, ако ще му помагам, трябва преди това ти да ми помогнеш.

Дълга пауза.

— Добре — каза тя накрая.

— Започни от началото — поиска Стоун.
И тя го направи.

44.

Бети заговори бавно и неохотно:

— Предполагам, че всичко започна преди около две седмици, може би малко повече. Ванс дойде на работа и беше неспокоен. Ванс никога не е неспокоен. Той се държи с абсолютна невъзмутимост — мисля това е нещото, което го прави толкова неотразим на екрана. Единственият друг актьор, когото съм виждала да е толкова спокоен, е Алан Лад... — Стоун не я прекъсваше. — Но онзи ден беше неспокоен — тревожен, ядосан, вбесен в такава степен, че едва не трепереше. Не го попитах какво има, знаех, че той никога не би ми казал. Вместо това чаках и го наблюдавах, за да разбере сама. Няколко пъти се обади по телефона, при това сам набра номерата, вместо, както обикновено, да ми поръча на мен. Някои от разговорите бяха вътрешни — с хора от студиото — знам, защото външните и вътрешните линии са отделни. След това направи нещо странно: накара ме да извадя акциите му в „Центурион“ от големия сейф... В офиса имаме два сейфа: малък, който е за повечето важни документи и за дискетите, и голям — той е на половината от височината ми. Ванс държи там парите в наличност, заедно с няколко златни кюлчета и ценни книжа. Мисля, че във Ванс се крие дълбоко един неуверен човек, който е винаги готов да избяга. Той, струва ми се, живее с фантазията, че някой ден може да си събере багажа в куфарче, да се качи на самолета и да изчезне. Не знам дали не е свързано с нещо в миналото му... Както и да е, нареди ми да извадя акциите му в „Центурион“. Ванс притежава около двайсет процента от студиото, а Лу Регенстайн държи около трийсет, така че те, двамата, имат в голяма степен контрол над бизнеса.

— А какъв е дялът на Дейвид Стърмак и Иполито? — попита Стоун. Досега не я беше прекъсвал.

— По единайсет процента всеки.

— Недостатъчно за контрол, нали така?

— Не съм много сигурна. Струва ми се, че някой отдавна купува тайно акции. Не може да се каже, че с тях може да се спечели много,

така че според мен известен брой от по-дребните акционери продават.

— Защо мислиш така?

— Мисля, че по тази причина Ванс искаше да види със собствените си очи своите акции. Той е такъв: обича да докосне и да усети нещата, които притежава. Не знам дали иначе може да ги възприема като реално съществуващи. Имах чувството, че смята да ги продаде.

— Защо би искал да направи това?

— Той не би искал. Никога!

— Продължавай.

— Дойде Лу Регенстайн, който изглеждаше много мрачен. Дватамата се затвориха в кабинета на Ванс за повече от час. Ванс рядко затваря междинната врата. После излязоха заедно, отидоха някъде и Ванс се прибра едва късно следобеда. Тогавя направи нещо много странно: каза ми да занеса акциите му от „Центурион“ в банката — не в „Сейф Харбър“, която го обслужва изцяло, а в банката, намираща се точно пред портала на студиото — и ми нареди да наема голяма депозитна касета на мое име, да сложа акциите в нея, да взема ключа и никога да не го донасям в студиото.

— Каква част от касетата заеха акциите?

— Много малка и това ме изненада много.

— Даде ли след това ключа на Ванс?

— Не, той още е в мен. Пазя го в моята депозитна касета в „Сейф Харбър“.

— Карал ли те е да слагаш още нещо в касетата след това?

— Не, но имах чувството, че ще ме накара. Защо иначе ми поръчва да наема голяма касета?

— И какво друго се случи?

— Нищо повече същия ден. О, каза ми да направя на Арингтън резервация за Вирджиния — искам да кажа във „Вашингтон Нешънъл“ — и да поискам да им занесат билета у тях вечерта. Което направих... На следващата сутрин Били О'Хара дойде в кабинета на Ванс, остана при него поне час, после към тях се присъедини Лу Регенстайн и тримата прекараха заедно останалата част от сутринта. Били е шеф на охраната към студиото.

— Необичайно ли беше Ванс да се види с О'Хара?

— Крайно! Единственият друг път, когато съм го виждала да идва, беше при постъпването му на работа. Доведе го Лу, представи ни го и го разведе навсякъде.

— Какви са задачите на охраната на студиото?

— Ами, обичайните: охрана на местата за влизане, издаване на пропуски, патрулиране на периметъра... ей такива неща. Някога — само че това вече не е валидно в същата степен — хората на охраната се грижеха за личната безопасност на звездите и другите наети актьори, както и предпазването им от забъркване в неприятности от рода на каране в пияно състояние, изнасилвания, биене на съпругата... нали се сещаш? В наши дни звездите вече са независими и това не се практикува.

— Остана ли в теб впечатлението, че О'Хара е дошъл, за да спаси Ванс от някакви неприятности?

— Това беше първото, за което си помислих. Ванс очевидно имаше проблем.

— Той доверява ли ти такива неща?

— По малко. Каза ми например, че иска да те отдалечи от града и че аз трябвало да се погрижа за това. — Тя се усмихна. — Разбира се, аз не исках да си ходиш, но Ванс държеше.

— Какво друго ти каза?

— Сподели с мен, че има проблем с Иполито и Стърмак и че е желателно да се държа с тях изключително внимателно по телефона или ако дойдат в студиото. Безпокоеше се да не останат с впечатлението, че е груб към тях.

— Друго?

— Каза ми, че Арингтън нямало да се върне известно време, но на всички интересувачи се трябвало да казвам, че е при родителите си във Вирджиния. Информира ме, че иска да стане малко по-леснодостъпен за пресата, което беше крайно необичайно. Обикновено той не говори с никакви журналисти или репортери. Не дава интервюта, не участва в „Газвечерното шоу“, дори не е бил гост на Барбара Уолтърс. Част от магията, наречена Колдър, е именно в това, хората да знаят по-малко за личния му живот. Мисля, че решението леко да промени тази политика, се дължеше на желанието му да не го заподозрат, че нещо прикрива. Точно затова и покани онази жена на партито в тях.

— Значи Ванс урежда нещата така, че да е защитен.

— Той и Арингтън. Много се безпокоеше да не попадне нещо в пресата, което би могло да застраши живота ѝ.

— Ти кога научи, че Арингтън не е във Вирджиния?

— Точно преди да пристигнеш ти. Ванс ми каза, че тя изобщо не си е ходила у дома, че са имали някакъв спор и че тя просто е избягала някъде. Това правеше отношението му към пресата по-обяснимо. Ако се появи някакъв репортер да пита дали са се разделили, той можеше направо да го отрече, вместо да забулва нещата в недомлъвки и загадъчност и така да разпалва интереса към частния си живот.

— Изглежда логично. А кога разбра, че Арингтън е отвлечена?

— Мисля, че научих това от теб.

— Но аз не знаех със сигурност.

— Но ти беше надушил, че нещо не е наред, а аз в началото нищо не подозирах. Започнах да се съмнявам едва когато пристигна ти. Някак не ми се вярваше, че Ванс ще те повика чак от Ню Йорк само за да ги помиряваш.

— Правилно предположение.

— Така че накрая отидох при Ванс и му заявих, че според мен нещо не е наред и че искам да помогна. Той се пречупи... разплака се... Не бях допускала, че е възможно да стигне дотам. Каза ми, че Арингтън е в опасност и че трябва да бъда много внимателна, да не казвам и да не правя нищо, което може да влоши нещата. Заяви, че той щял да се справи с проблема. Всъщност използва думата „пеговаря“ и остави в мен впечатлението, че е отвлечена заради откуп. Хрумна ми, че цената на освобождаването ѝ може да е определена в акции на „Центурион“, но нещо не ми се видя правдоподобно.

— Точно така, при отвлечане не се постъпва така. Ако Иполито и Стърмак държат в ръцете си Арингтън, те явно искат много от Ванс, може би много повече от акциите му.

— Сигурно е така — оживи се Бети. — Аз мисля, че ако безопасността на Арингтън зависи от раздялата му с акциите, той щеше да го направи веднага и щеше да опита да си ги върне по-късно.

— Именно. Сега да видим какво друго притежава Ванс, което Иполито и Стърмак биха могли да искат?

— Не знам — призна тя. — Не мога да си представя такова нещо.

Стоун се замисли и попита:

— Има ли Ванс договор с „Центурион“... говоря за дългосрочен договор?

— Не в онзи смисъл, в който старите киностудии можеха да разполагат изключително с даден киноактьор. Ванс работи за „Центурион“ като независим продуцент: той носи на студиото проекти — филми, в които не е задължително той да участва в главната роля — а те, от своя страна, имат правото на първи отказ. Ако не купят проекта, тогава той може да го занесе на друго място, както се е случвало да прави.

— Може би това не е достатъчно за Иполито и Стърмак.

— Кое?

— Може би те искат повече от студиото — например самия Ванс!

— Те никога няма да притежават Ванс — той е прекалено голям за това.

— Може би. Каж ми, знаеш ли къде държи Иполито яхтата си?

— Доколкото знам, той има няколко яhti.

— Говоря за голямата — „Контеса“.

— О, да, качвала съм се на нея. И то миналата седмица, представи си.

— На партито, когато е бил поканени Ванс, но не е отишъл?

— Да.

— И аз бях поканен, но и аз не стигнах дотам.

— Тогава ли се опитаха да те?...

— Да, но да се върнем на яхтата: къде я държи?

— Има място на Марина Дел Рей, но мисля, че прекарва повечето време на котва край Каталина. Там беше и на партито.

— Кои присъстваха?

— Голяма част от същите хора, които бяха и у Ванс. И доста други също.

— Колко на брой?

— Ами... към стотина, мисля. Яхтата е голяма.

— Дали не държат Арингтън на борда й?

— Не ми се вярва да държи Арингтън, заключена на борда на яхта, на която кани сто души. Ти би ли го направил?

— Не... мисля, че не.

— Защо тогава те интересува толкова яхтата?
— Няма значение — махна с ръка Стоун.

45.

Стоун се върна в хотела си чак на следващата сутрин, защото помирението с Бети го задържа при нея през цялата нощ. Когато се прибра, сигналът на телефона му за приети съобщения светеше и той поиска гласовата си поща.

— Стоун, Хенк Кейбъл се обажда. Позвъни ми, ако искаш.

Стоун веднага отговори на обаждането.

— Съжалявам, че ме нямаше, когато си ме търсил. Кажете какво има?

— Ами подслушваме вече „Бероун Файненшъл“ и се оказва, че имало защо.

— Какво разбрахте?

— Голяма част от разговорите се водят с код, което, разбира се, ни направи още по-подозрителни. Нашите специалисти казват, че повечето разговори се отнасят до доставки на — може би, нищо не мога да твърдя — наркотици.

— Не ти трябва четиридесет телефонни линии, за да организираш доставка на наркотици — усъмни се Стоун.

— Има смисъл в това, което казваш.

— Според мен става дума за пари.

— Да, има някакви телеграфни преводи, но не в такава степен, че да бъдат подозрителни.

— Значи не ги прехвърлят по телеграфен път. Може би просто пренасят пари в наличност.

— Когато транспортират кеш, пералните изнасят парите. Нашите хора обаче смятат, че в случая става дума по-скоро за внос. Защо някой ще внася пари в Щатите?

— За да си купи разни неща — предположи Стоун.

— Естествено, но какво може да се направи със „сурови“, неизпрани пари?

— Да се изперат.

— Очевидно, само че ние говорим за грамадни количества, ако не се лъжа.

— Значи се купуват големи неща, примерно... компании.

— Ти не разбираш, Стоун: няма начин да купиш компания, да предположим, със сто милиона долара в наличност. Ей така, просто да докараш камион банкноти при финализиране на сделката. Парите трябва да са изпрани, да изглеждат законно придобити, да оставят впечатление, че са обложени с данъци. Значи трябва да са в банка и да бъдат преведени в друга банка или да бъдат вложени в ценна книга, каквато е чекът на приносителя.

— Но Иполито има банка на свое разположение, нали?

— Има, но аз проверих в Министерството на финансите и щатската контролна комисия, откъдето ме увериха, че „Сейф Харбър Банк“ винаги е била кристалночиста.

— Тогава трябва да я използва по начин, за който не можем да се досетим. Мисля, че хора като Иполито са твърде алчни, за да бъдат щастливи с приходите от законен бизнес — те винаги искат повече и повече. Искат на практика всичко и през ум не им минава да го разделят с акционерите или да го отстъпват на данъчните.

— Е, още е рано да се каже. Очаквам с времето да научаваме все повече неща.

— Само че аз не разполагам с много време — въздъхна Стоун.

— Отново за отвличането ли става дума? Мога най-много до час да намеря петдесет агента в мига, в който има нещо сигурно.

— Не още.

— Докога? Докато отвличеното лице бъде убито? След това нещата рязко ще загубеят.

— Хенк, ако имах някаква идея къде се намира тя, с удоволствие щях да ти приема агентите, само че не знам.

— Значи е „тя“.

— Да, и това е всичко, което ще научиш засега от мен.

— Както искаш, приятелю. Искрено се надявам да не съжаляваш за това. Предупреждавам те, че гледаме с лошо око на хора, опитващи се да преговарят с похитители. Тук е като с откупите: можеш да платиш откупа и да получиш похитения обратно, или можеш да не плащаш откупа и пак да го получиш обратно. Или — и това са двете

лоши възможности — можеш да платиш и да не получиш нищо, или да не платиш и да не получиш нищо. Хазарт.

— Наистина ли мислиш така? Наистина ли допускаш, че ако тези хора не получат каквото искат, те могат да я убият?

— Стоун, има сериозна вероятност. Решението какво ще направят с нея е взето предварително. Така че тя може вече да е мъртва.

— Не мисля: член на семейството разговаря с нея ежедневно.

— Това е добра новина, но в никакъв случай не означава, че нещата ще продължат по същия начин.

— Като говоря с теб, ми се разваля настроението, да знаеш.

— Част от работата ми е да пускам лъч тъмнина в живота на хората.

Стоун тъжно се засмя.

— Е, добре, мога да те успокоя, че се справяш с работата си.

— Ще ти се обадя, ако засечем нещо интересно. Ще предупредя моите хора да слушат и за някакви намеци, свързани с отвличане.

— Благодаря ти, Хенк — сбогува се Стоун и затвори.

Излезе от хотела, поразходи се по улиците и намери малка печатница. Привлече го надписа на витрината ѝ: „100 ВИЗИТНИ КАРТИЧКИ, ДОКАТО ЧАКАТЕ — \$19.95“. Нарисува малка скица на печатаря и докато чакаше, купи евтино пластмасово куфарче, няколко папки и хартия. Когато картичките му бяха готови, излезе от магазина и изхвърли в близкото кошче за боклук всички без десетина. После подкара към Марина Дел Рей и когато пристигна там, потърси и намери пристанищната администрация.

Поиска да говори с началника и му подаде картичката си, на която пишеше:

РИЙД ХОТЪРН

Упълномощен представител
„Чъб Марин Иншурънс“

Нямаше представа дали „Чъб“ изобщо се занимават с морски застраховки, но името поне беше добре известно.

— Тук съм по повод спортна яхта на име „Мария“ — обясни той.

— Да, знам за това — отговори началникът. — Вдигнахме я преди няколко дни. За нищо не става.

— Можете ли да ми покажете къде е акостирала?

— Разбира се, елате с мен.

Стоун го последва към добре познатото му място, където се полюшваше „Мария“. Не се безпокоеше, че могат да го познаят, понеже двамата души, имащи отношение към лодката, които го бяха виждали, бяха мъртви.

— Ще се качите ли на борда? — попита началникът. — Имам ключ.

— Не, мен основно ме интересуват мерките за сигурност в бъдеще, понеже е ясно, че е била злоумишлено потопена. Каква охрана има тук?

— Ами имаме нощен пазач, който разполага с ръчна радиостанция за контакт с нощния дежурен в офиса. Честно казано, не сме имали много неприятности.

Стоун кимна важно, отвори куфарчето си, разтвори една от папките и направи справка в два празни листа.

— Ние сме застраховали още два морски съда — „Палома“ и „Контеса“. Можете ли да ми ги покажете?

— Разбира се. „Палома“ е насам.

Стоун го последва до яхтата, на която нямаше никой.

— Колко пъти минава нощем пазача покрай този понтон?

— Ами... през половин час.

— Окей, къде е „Контеса“?

— Там в далечната част, при вълнолома, където са големите яхти — въздъхна началникът на марината. — Ето, оттук!

Стоун го последва през десетки понтони, докато пред тях започнаха да изникват все по-големи яхти.

— Имам късмет, че днес е тук — каза човекът. — Повечето време е край Каталина.

— В марината там ли?

— Не, тя акостира. Използват две тежки котви, доколкото ми е известно.

Приблжиха голямата яхта отзад — тя лежеше успоредно, а не беше привързана за кърмата, както можеше да се очаква. Началникът махна приветствено с ръка на човека на палубата:

— Ей, здрасти! Как е? — Обърна се към Стоун. — Ще ви запозная с капитана.

— Благодаря — отговори Стоун, който бе разчитал именно на това.

Капитанът слезе по трапа. Облечен беше в бяло със златни пагони на раменете и носеше шапка с козирка.

— Здрасти — каза той и погледна подадената му от Стоун картичка. — От „Чъб“ ли сте? Нашият застраховател е „Марин Асошиейтс“ и ние имаме само отговорност, без застраховка на корпуса.

— Знам — излъга Стоун, — но след потъването на „Мария“ там се поизнервиха. Така че като разбраха, че ще идвам, ме помолиха да хвърля око на яхтата и да споделя с тях мнението си за състоянието ѝ.

— Окей — каза капитанът, — качете се на борда.

Стоун се усмихна в себе си. Все едно че имаше пропуск да огледа яхтата от носа до кърмата.

46.

Стоун последва капитана до командния мостик на яхтата, където техник изваждаше някакви електронни платки, за да работи по тях.

— Имам всичко — каза той, махвайки с ръка. — Последният модел цветен GPS дисплей с наложена карта, сателитен телефон, абе всичко. Точно затова сме в Марина Дел Рей вместо край Каталина, където собственикът предпочита да държи яхтата. Дойдохме за някои настройки на оборудването.

— Имате ли много проблеми с електрониката?

— Не бих казал. Това е нова техника и на практика ние откриваме пропуските.

Стоун извади тънка папчица с няколко бели листа в нея и започна да се преструва, че си води бележки. Вграден в пулта за управление клетъчен телефон издаде сигнал и капитанът го взе от специалното гнездо.

— Ало? — измърка той в слушалката.

Жена, досети се Стоун. Махна на капитана, който покри микрофона с ръка.

— Виж, нямам нужда от екскурзовод, мога и сам да се оправя, ако се разрешава.

— Разбира се, действай — каза капитанът.

Стоун благодари на началника на марината за съдействието и слезе долу. Защо настина не я обходя от носа до кърмата, помисли си той. Бързо разгледа каюткомпанията, трапезарията, камбуза^[1] и после се отправи в посоката, където очакваше да се намират каютите за екипажа — напред и нагоре. Видя половин дузина малки каюти и една по-голяма — явно за капитана — и продължи нататък.

С приближаване към кърмата размерът на каютите започваше да се увеличава. Всяка от тях беше индивидуално украсена, ламперията — от скъпо дърво, тапицерията от красива дамаска. Каятата на собственика беше направо огромна и успешно съперничеше на хотелския апартамент на Стоун по стил и комфорт.

Слезе на долната палуба и надникна във всички каюти от двете страни на коридора. Бяха подобни на тези горе и все така луксозно обзаведени. В най-задната нещо привлече погледа му: монтиран върху плоча под илюминатора U-образен болт, заварен за корпуса. Изглеждаше странно и не на място, но него го чакаше цяла яхта и той продължи нататък. Провери всяка врата и люк, независимо колко малки бяха.

Накрая стигна до машинното отделение — три палуби под мостика — и то беше впечатляващо. Два огромни дизелови двигателя изпълваха половината пространство, а до тях бяха занитени за пода големи генератори. Стоун започна да търси клапите за морската вода.

— Как е? — попита го глас.

Стоун подскочи и се извърна, за да види капитана, застанал на прага.

— Уф, изненадахте ме — чистосърдечно си призна той. — Добре де, приключвам. Стана ми интересно. Кажете ми, как се охлаждат двигателите?

— Към всеки двигател е монтиран топлообменник — отговори капитанът и посочи блока, — в който тече смес от прясна вода и охладител. Тази смес охлажда горната част на двигателите. Долната част се охлажда с морска вода.

— И откъде се взема тя? — поинтересува се Стоун. Беше дошъл да разбере точно това.

— О, има кингстънова клапа от двете страни на отсека — и капитанът отново показва голямата клапа, задействана с колело.

Стоун бе търсил с поглед някакъв лостов механизъм, какъвто се използваше на по-малките морски съдове, и беше доволен да види голямата клапа. Тук нямаше гумен маркуч, а стоманена тръба, стигаща до двигателя.

— Аха, схващам — каза Стоун. После видя нещо друго, което не схващаше. — А това какво е? — посочи той шестинчовата тръба, която се издигаше от трюма на две стъпки над металния под. Към нея бяха закрепени половин дузина по-тесни тръби, всяка от които със собствена клапа. Имаше две такива — на около метър една от друга — и той никога не бе виждал подобно нещо.

— А, това са разпределителите — поясни капитанът. — Оттук се подава необходимата морска вода: за климатиците, тоалетните...

навсякъде.

Стоун кимна.

— Е, добре, толкова ми стига.

— Нека ви изведе.

Стоун продължи да изпомпва информация от него, докато се качваха към горните нива.

— Колко често я използва собственикът?

— Практически всеки уикенд, а понякога прекарва на борда и по една нощ през седмицата.

Стоун продължи да си взема бележки.

— По колко гости кани наведнъж?

— Имаме дузина луксозни каюти, където могат да спят двайсет и четирима, плюс тази на собственика.

— Колко души е екипажът?

— А, с екипажа не се престараваме: кук, стюард, две камериерки, помощник и моя милост. Когато дава парти, обслужването се осъществява от наемана за случая компания.

— Значи на борда винаги живеят шестима?

— През уикендите да, както и винаги, щом собственикът е на борда. През седмицата обикновено имаме много свободни дни. Мога спокойно да се оправя сам с помощта на един член на екипажа оттук до Каталина, а като закотвим там, често на борда остава само един.

— Някакви проблеми с охраната?

— Не-е. Някои яхти наемат въоръжена охрана, но нашият собственик не вярва в натрапчивите мерки за сигурност. Според него, това карало гостите му да се питат какво толкова крие тук от тях. Нашето кредо е, че анонимността е най-добрата защита.

— Има логика — одобри Стоун. Вече се бяха изкачили на главната палуба. — Е, благодаря за огледа. Сега разполагам с цялата информация, която ми е нужна, за да направя добър отчет.

— Значи сменяме застрахователя, така ли излиза?

— В никакъв случай не е сигурно. Ще ви направим оферта и ще видим дали ще се договорим.

— С кой ще се договаряте от наша страна?

— Не със собственика, предполагам, с определен от него човек. Не знам, не поддържам контакти с клиентите — аз съм само техническото лице. — Той стисна ръката на мъжа и слезе на брега.

Едно знаеше със сигурност: беше огледал цялата яхта и Арингтън не беше на борда на „Контеса“.

Замисли се дали да не се върне при „Мария“ и да я потопи отново. В марината беше спокойно и сигурно щеше да се измъкне. А можеше да се справи и с „Палома“. Какво удоволствие би било да вбеси Иполито до посиняване.

Накрая се отказа. Полицейското разследване щеше да установи, че някой от застрахователна компания е посетил яхтите, след което възможно най-простата проверка щеше да разкрие, че е бил измамник. После полицията щеше да му изработи портрет по описание.

Накрая капитанът на „Контеса“ щеше спомене, че някакъв застрахователен агент се е качвал на борда и щеше да потвърди портрета, направен с фоторобот. Не че това толкова безпокоеше Стоун, защото самият Иполито едва ли щеше да се намеси под каквато и да е било форма, а той единствен можеше да го разпознае и да го назове по име.

Върна се при колата си и се обади на Бети Саутард по телефона.

— Здравсти, Стоун е, можеш ли да говориш?

— Казвай.

— Искам да проуча Дейвид Стърмак по-подробно. Какво можеш да ми кажеш за него?

— Какво искаш да знаеш?

— Да започнем с адреса му и телефонните номера, които са ти известни. — Тя му продиктува информацията. — Има ли втора къща? — Тя му даде адрес в Малибу, който му прозвуча като съседен на леко обгорялата къща на Иполито. — Що за човек е?

— Винаги се е държал с мен много сърдечно. Той е един от хората, които, докато разговаряш с тях, могат да те накарат да си мислиш, че си единственият в стаята. Обича красивите жени и по някои подмятания на Ванс допускам, че си има нещо тайно. Жена му живее в страх от него, така че едва ли би възразила, дори да знаеше със сигурност.

— Някакви имена?

— Имаше в последния филм на Ванс една актриса, Вероника Харт, която силно го бе заинтригувала. Искаш ли и нейния адрес?

— Давай. — Той си го записа, заедно с телефонния ѝ номер. — Известна ли е?

— Боричка се, но доста успешно. Виждам в нея себе си отпреди няколко години.

— Някаква идея къде прекарва времето си Стърмак, когато не съзаклятнични с Иполито или когато не чука?

Тя се засмя.

— Двамата с Ванс понякога играят голф в кънтри клуба на Бел Еър. Известно ми е, че често обядва там.

— Някакви частни номера на Иполито?

— Я да видим... — чу се разлистване и след малко тя му даде домашния, служебния, този в колата и дори телефона в „Контеса“.

— Това засега ми стига — въздъхна той. — Благодаря.

— Вечеря довчера?

— Имаш ли нещо против да е в апартамента ми в „Бел Еър“?

— Нямам против да правя каквото и да е било в твоя апартамент.

— Седем?

— Нека е осем.

— Става. — Той затвори и тръгна към адреса на Стърмак. Не беше му отделил достатъчно време досега, но беше дошъл моментът да поправи този пропуск.

---

[1] Камбуз — кухня на кораб. — Б.ред. ↑

47.

Дейвид Стърмак живееше в просторна къща, джорджиански стил, на пет минути път от къщата на Ванс в Бел Еър. Имението, изглежда, имаше поне четиридесет декара площ и Стоун нямаше никакво съмнение, че цената му е безумна. До момента му бе направило впечатление на колко малко земя са построени дори най-богатите къщи в Ел Ей, по-специално в Бевърли Хилс и най-вече в съвсем шикозния Бел Еър. Рота мъже работеха на предната морава, вържени със самоходни косачки, ножици за подкастриране, гребла и мотики. Един от тях използваше нещо подобно на мутирала прахосмукачка. Боже опази, някое непокорно стръкче трева да помрачеше картината на перфектно окосената зеленина!

Ролсът беше паркиран пред парадния вход и точно когато Стоун минаваше покрай къщата, Стърмак излезе, качи се в колата и пое по алеята към портала. Стоун направи обратен завой и го последва от близка дистанция, чудейки се как най-добре да раздруса идиличния живот на Стърмак. Вече беше опънал нервите на Иполито и му се струваше несправедливо Стърмак да си стои спокойно настрана. Сети се нещо. Извади телефона и набра номер в Ню Йорк.

— Лейтенант Бакети.

— Дино, Стоун е.

— Как си, Стоун? Започнах да се чудя дали не си се изгубил.

— Не още, но някои хора работят по този въпрос. Ще ми направиш ли услуга?

— Разбира се.

Стоун даде на Дино номера на телефона в колата на Стърмак.

— Обади се на този номер. Ще вдигне мъж. Кажи му: „Стоун Барингтън има послание за теб от другия свят. Поръча да предам, че още не е свършил с теб и Иполито!“.

— Записах номера — каза Дино, — сега кажи ми какво, по дяволите, би следвало да означава всичко това!

— Просто го направи, Дино, важно е.

— Искаш ли да му кажа и кой съм?

— За бога, Дино, не! Произнеси само думите, прекъсни и ми се обади на клетъчния.

— Хубаво — късо каза Дино и затвори.

Стърмак зави наляво към Сънсет и Стоун продължи да го следва. Може би минута по-късно Стоун го видя да вдига слушалката на вградения телефон. Изведнъж стоповете на ролса светнаха и Стърмак отби. Когато мина покрай него, Стоун видя, че Стърмак крещи нещо в телефона. Той зави надясно, направи обратен завой, изчака ролсът да излезе на Сънсет и отново се залепи на стотина метра зад него. Клетъчният му телефон звънна.

— Да?

— Дино е. Направих го.

— И какво ти каза той?

— Първо смаяно замълча, после започна да ме обижда и ме заплаши, че щял да ме кастрира. Не знам защо, аз даже не го познавам. Кой е той?

— Един приятел с инициали Д. С. Говорихме за него преди.

— Помня. За какво става дума?

— Ами... друсам клетката. Той и един негов приятел се опитаха да ме пратят на онзи свят преди няколко дни.

— Е, доколкото мога да преценя, твоето послание го нервира.

— О, аз едва сега започвам.

— А... впрочем, помниш ли другото име, което ми спомена? За семейната връзка?

— Да.

— Казах ти, че старият мафиот не е имал синове, но се установи, че е имал брат, който бил почтен човек — в известна степен, защото всичко е относително — и който работел в текстилната промишленост. Та този негов брат имал син. Не казват ли французите в такива случаи *voilà*?!

— Я виж! В момента тази информация не ми е много полезна, но е добре да се знае.

— Стоун, да не би да се мъчиш там да те убият?

— Надявам се, че съм далеч от това — отговори Стоун. Дино му липсваше и това го наведе на една мисъл: — Но няма да ми навреди, ако някой ми пази гърба. Ти имаш ли там много работа в момента?

— Искаш да дойда там?

— Ще ти купя билет първа класа и ще ти резервирам стая в „Бел Еър Хотел“.

— Много изкушаващо предложение — замисли се Дино. — Окей, но ако някога се изпуснеш пред Мари Ан, че не е било по служба, лично ще те пречукам!

— Гроб съм, знаеш. Вземай следващия самолет, наеми кола на летището и просто им кажи да те докарат в „Бел Еър“. Стаята ще те чака и ще започнем деня със закуска.

— Искаш ли да дойда... подготвен?

— Няма да е лошо. Рик вече ми помогна в това отношение.

— Питам се дали съм с всичкия си...

— Тук ще ти хареса, обещавам.

— Ще уредиш ли нещо по тънката част?

— Няма да ти преча — засмя се Стоун.

— Чао — и Дино затвори без повече приказки.

Стърмак вече минаваше покрай „Бевърли Хилс Хотел“, все така в посока към Сънсет. Когато излезе на Сънсет Стрип, Стърмак паркира ролса и влезе в един магазин.

Стоун се изненада. Обади се веднага на Рик Грант.

— Лейтенант Грант.

— Стоун е.

— Здравсти.

— Ти знаеш ли, че деликатесният на Вини отново работи?

— Какво?

— Току-що видях онзи адвокат, дето не практикува право, да влиза в него и мога да те уверя, че не е единственият клиент.

— Значи действат незаконно — каза Рик. — Защото при онази операция им взехме разрешителното.

— Това дава ли основание за ново посещение?

— И още как! Ще им изпратя две коли до няколко минути. Ще видим дали продължават да приемат залози.

— Не би ли могъл да прибереш и клиентите?

— Мога да ги арестувам, не мога да ги задържа.

— О, ще ми направи голямо удоволствие да видя нашия човек в полицейска кола.

— Кметът сигурно ще ми се накара, но... какво, по дяволите, изглежда забавно!

— Ще чакам и ще гледам отдалеч — каза Стоун.

Той отби в странична уличка и се разсмя, когато видя Дейвид Стърмак вързан с белезници до двама месари с мръсни престилки. Адвокатът протестираше шумно, но никой не го слушаше. Имаше и премия: Мартин Бероун също беше сред арестуваните. Стърмак сигурно бе влязъл да се срещнат. Телефонът на Стоун иззвъня.

— Да?

— Рик е, какво стана там?

— Всичко свърши — прибраха и Бероун.

— Ако само са яли сандвич, ще трябва да ги пусна веднага, но ако са били отзад, мога да им предявя обвинение.

— Чудесно! Между другото, нашият човек пристигна в ролс кабрио. Можеш ли да й наложиш запор?

— Защо не? Ще изпратя „паяк“.

— Надявам се да не бъдат излишно нежни с колата.

— Обикновено не се престарават — засмя се Рик.

— Обади ми се да ми разкажеш как е минало, окей?

— Разбира се.

— Между другото, повиках Дино. Искаш ли утре да обядваме заедно и да си поговорим?

— Ти как мислиш?

— Тогава среща в откритото кафе на „Бел Еър“ в дванайсет и половина.

— До утре.

Стоун затвори и потегли към хотела, подсвирвайки си весела мелодия по пътя. Нещата се развиваха в правилна посока: беше успял да разроши перата на враговете си, приятелят му идваше на помощ и го очакваше прекрасна вечер в хотела.

48.

Стоун и Дино закусуваха на терасата на апартамента и си обменяха новини.

— Имаше ли работа? — поинтересува се Стоун.

— Ако имах, щях ли да идвам тук и да се размотавам с теб? Нивото на престъпността в Ню Йорк спада стремглаво: убийствата намаляват, кражбите също, грабежите... дори влизанията с взлом. Ужасно! — Стоун се изсмя. — Не е никак смешно, защото скоро ще започнат да уволняват полицаи. Кметството вече започна да ни чете лекции да бъдем „готини“, защото сме пропъждали туристите.

— Градът ще стане по-добър за всички ни, Дино.

— На мен си ми харесваше, както беше преди: пречукваха хора по всяко време на денонощието, по 42-а не можеше да се разминеш от проститутки, на всяка врата имаше по три ключалки — град на полицаите, нали разбираш? — Той махна вяло с ръка. — А не като тази жалка пародия на метрополис. Ти на това хотел ли му викаш? Че тук няма пожарен изход, във фоайето не видях нито една курва, да не говорим, че са го построили в джунгла!

— Градина.

— Градина се нарича онова, което имаш в задния двор на тухлената си къща, а това... това си е шибана джунгла! Че тук има растения, които могат да се видят само в тропическа гора, а в ручея... в ручея, боже господи, има лебеди! В Ню Йорк не бих се обзаложил за нищо на света, че ще изкарат и двайсет и четири часа, преди да се появят на нечие барбекю!

— На мен пък ми харесва... говоря за хотела.

— Това е ясно. Но как, дявол да го вземе, можеш да си го позволиш?

— Нали ти разказах, че взех участие във филм. Изчуках двайсет и пет бона за два дни. Сега безгрижно ги пръскам.

— Всичките?

— Може би, накрая ще се разбере.

— Как е Рик Грант?

— Станал е лейтенант и има добра служба в Централното. Но ще ти кажа, че страшно ми помогна. Ще обядваме заедно с него.

— А каква беше тази история с опита да те убият?

— Казвам ти, разминах се на косъм!

— Разкажи по-подробно.

— Ще се опитам да те въведа в цялата бъркотия.

Стоун започна с вечерята в „Илейн“ и обаждането на Ванс там и разказа на Дино за нещата, които се бяха случили от идването му в Лос Анджелис.

Дино слушаше като хипнотизиран, подпрял брадичка в ръка, омлетът му изстиваше, но той слушаше, без да проговаря, докато Стоун не свърши.

— Това е... не знам... нямам думи... идва ми да кажа възмутително, но... — каза накрая той. — Как е възможно да те хвърлят в океана, окован като...?

— И аз това се чудя.

— И какво направи ти по въпроса? Уби ли шибаните копелета?

— Не се наложи — Иполито ми спести усилията. Случи им се онова, което ми мислеха.

— Няма нищо на света като възмездието по мафиотски — с удовлетворение каза Дино. — А ти уби ли вече Иполито?

— Не, но го клъвнах тук-там — и Стоун разказа за потапянето на яхтата и подпалването на къщата.

Долната челюст на Дино провисна.

— Стоун, ти да не си се побъркал? Та това са си престъпления, откъдето и да ги погледнеш! Не си правил такива неща! Дори аз не съм си ги позволявал. Поздравления, крайно време беше да те видя поне веднъж нервиран!

— Значи, лейтенант Бакети, вие одобрявате престъпното ми поведение?

— От все сърце! Надявам се да продължим и двамата по същия начин.

— Може би... имам нещо на ум.

— Какво?

— Ако ме ядосат още веднъж, ще ти кажа.

— А какво правиш по отношение на Арингтън?

— Всичко, което мога, а то за нещастие не е много. Не можахме да разберем къде са я затворили, а на всичко отгоре не изключвам да я местят.

— Надявам се, не си казал на шибаняците от ФБР за нея! Защото ако си го направил, брой я вече за покойница.

— Не. Рик и аз говорихме с един пич тук, който разпореди „Бероун Файненшъл“ да се подслушва. Та той знае, че някой е отвлечен, но не знае кой и засега си трае.

— Не им казвай нищо, за бога!

— И все пак, може да дойде момент, когато федералните биха могли да ни потрябват.

— Съмнявам се. Двамата с теб ще се оправим... оправяли сме се и в по-тежки ситуации.

— Надявам се да се окажеш прав.

— Коя беше онази, която заварих, когато пристигнах? — поинтересува се Дино.

— Секретарката на Ванс Колдър. Сближихме се с нея.

— Не мога да те обвиня. Тя няма ли приятелка?

— Дино! Мога някак да понеса, ако жена ти ти отреже топките, но съвсем друг въпрос е ако налети на моите, а ние и двамата знаем много добре какво ще се случи, ако дори само се усъмни, че си уреждаш изчукване тук.

— Ти обеща, че няма да ми пречиш.

— Но не съм казвал, че ще ти ставам сводник. — Дино въздъхна.

— Виж, иди поплувай, направи си масаж, адаптирай се към разликата във времето. Обядът с Рик е в дванайсет и половина долу в кафето.

— Да, да, окей... — разочаровано се съгласи Дино.

Стоун и Рик седяха на масата от двайсетина минути, когато пред тях цъфна Дино със симпатична блондинка под ръка. Косата му беше още влажна от плуването. Той я целуна, потупа я отзад и преди да седне, я отпрати.

— Как е, Рик? — попита Дино, докато се здрависаха.

— Добре, Дино, как е при теб?

— От един час насам е страхотно. Запознахме се с нея при басейна. Ако я видите по бикини ще ви окапят очите!

— Спокойно, Дино, спокойно! — обади се Стоун.

— Гледа ли снощи новините в единайсет? — обърна се Рик към Стоун.

— Бил е зает — ненужно обясни Дино.

— Жалко. Иначе щеше да видиш Дейвид Стърмак да напуска предварителния арест, скрил глава под сакото си. Адвокатът му обясни пред камерите, че отишъл в магазина на Вини за сандвич и че цялата история е едно ужасно недоразумение.

— Стига ми да го чуя — широко усмихнат каза Стоун.

— Същото и с Бероун. Но можеш ли да повярваш на наглостта им да открият магазина повторно на същото място!

— Бих повярвал, ако и тази сутрин също работи — отговори Стоун. — Те явно плащат на някой в полицейското.

— Хайде сега — сгълча го Рик. — Не можеш да прилагаш нюйоркските методи към нас.

— Значи Стърмак е бил в задната стаичка?

— За нещастие не е бил, но мисля, че притеснението не е по-малко.

— Питам се как ли се оправдава пред приятелите си в кьнтри клуба на Бел Еър сега — замислено каза Стоун.

— Би ми се искало да съм там — замечтано каза Рик.

— Рик — обади се Дино, — не можем ли просто да ги избием, така че да си се върна в Ню Йорк? Тук е прекалено слънчево и чисто за мен.

— Не, Дино, не можеш да убиваш. Може да засегнеш някой — сериозно отговори Рик.

— О! — каза Дино. — Но поне можем да продължаваме да им играем по нервите, нали?

— Колкото желаете.

— Добре. Какъв е следващият ни ход, Стоун?

— Искам да потопя голямата яхта на Иполито.

— Това не го чух — каза Рик и вдигна извинително двете си ръце.

— Вчера можах добре да я огледам. Казах на капитана, че съм от застрахователната компания. Мисля, че знам как можем да го направим, но трябва да изберем нощ, когато на борда няма да има

никой друг, освен двама души от екипажа. Не искам да удавя никого, освен ако не е Иполито.

— Не, това не го чувам — простена Рик.

— „Запуши ушите си за злото“ — мъдро го посъветва Дино. — Това е моят съвет. Лично го практикувам. С продължението: „Върши зло, ако ти помага“.

— Извинявам се, Рик — обади се Стоун. — Но Дино е отчаяно извратен тип. Той просто си е такъв и не може да се промени.

— Не виждам голяма разлика между двама ви — отговори Рик. — С какво мога да помогна?

— Ще имаме нужда от бърз скутер — нещо, което да ни откара до Каталина и да ни върне за секунди.

— Мисля, че знам къде бих могъл да наема такъв скутер. За кога?

— Още не съм сигурен, но можеш ли да го наемеш без предварителна заявка?

— Смятай, че е станало.

49.

Стоун и Дино отидоха на летище „Санта Моника“ — малка сграда, къса писта, непосредствено до плажа и до международното летище на Лос Анджелис.

— Какво правим тук? — попита Дино, когато спряха на паркинга зад голям хангар.

Стоун намери табелата, която търсеше: „Самолети под наем“.

— Ще си направим въздушна разходка с цел оглеждане на забележителностите — обясни той. — Искам да ти покажа мястото, където отиваме, и това е най-бързият начин.

— А защо бързаме?

— Този уикенд яхтата ще се напълни с хора. Искам да свършим работата преди това. Чакай ме тук.

Той влезе в офиса, подмина голямото табло с различните модели предлагани самолети и направо се осведоми за тарифите от младежа зад бюрото. Когато му поискаха, показва пилотската си книжка, медицинското свидетелство и дневника на навъртените във въздуха часове.

— Какъв самолет ще желаете? — попита накрая младежът.

— Нещо бавно, защото искаме да разглеждаме.

— Къде ще ходите?

— До Каталина и обратно. Два часа най-много.

— Имам „Чесна 172“ — добра е, мощно радио, GPS, естествено. Сертифицирана. Наемът е сто и петдесет на час.

— Едва ли ще летя по уреди, но ми звучи прекрасно. — Стоун му подаде кредитната си карта и го последва в хангара.

— Нека първо да видим как ще направите предполетната проверка — каза младежът.

Стоун бавно обиколи самолета и провери всичко, включително запаса от гориво.

— Доста добре за човек без списък в ръката — одобри младежът.

— Учил съм се на 172, да не говорим, че след това усвоих летенето по уреди на същия модел — обясни Стоун. — Има го в дневника ми. — Той помогна да избутат самолета на пистата и пое подадените му ключове.

— Безопасен полет! — пожела му младежът. — Очаквам да се върнете, преди да ви свърши керосина.

— Благодаря — каза Стоун. Върна се при колата и повика Дино. — Насам — и го поведе към чакащия ги самолет.

Дино изгледа малката чесна със загриженост.

— Не е ли много... малка?

— Това е много здрав самолет — успокои го Стоун. — Може да не повярваш, но от него са произведени повече, отколкото от всеки друг модел. Смятай, че ще се возим на въздушния еквивалент на „Фолксваген“ костенурка.

— Винаги съм мразел малките коли — измърмори Дино.

— Скачай горе до мен.

Дино се изкатери. Стоун го пристегна с колана, сложи му шлемофон, заобиколи от другата страна и на свой ред се качи.

— Къде е пилотът? — попита тревожно Дино.

— Пред очите ти.

— Чакай малко, Стоун — каза той. — Знам, че се правеше на глупак на „Титърбъроу“ близо година, но това не означава, че съм готов да отида където и да е с теб в седалката на пилота. — Протестите му заглъхнаха под рева на двигателя.

— Не се безпокой, Дино. Ще те върна цял-целеничък. — Стоун направи необходимото пред засилването и поиска разрешение за излитане. Казаха му да използва писта двайсет и едно.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш, Стоун? Искам да кажа наистина ли си сигурен?

— Не се безпокой, имам двеста часа полет точно в такъв самолет.

— Същия? — недоверчиво попита Дино.

— Няколко други точно като този. — Той излезе в началото на пистата, вдигна оборотите до 3000 в минута, провери дроселите, налягането на маслото, температурата в различни контролни точки и отново се обади в кулата: — Готов за излитане от двайсет и първа, курс на запад.

— Разрешение за излитане — отговори диспечерът в кулата.

Стоун центрира на пистата, натисна лоста на дроселите до крайно положение и освободи спирачките. Откъснаха се от земята след по-малко от триста метра.

— Къде сме? — попита Дино.

— Отвори очите си и сам ще видиш — отговори му Стоун. Пресичаха пространството над плажа и виждаха през смога в далечината остров Санта Каталина. — Ето, там отиваме — посочи с пръст Стоун. На триста метра височина той изравни. — Оглеждай се за други самолети. Не бихме искали да се сблъскаме, нали така?

— Да се сблъскаме ли? — извика Дино.

— Виждам, че не искаш, тогава ми помогни да не ни се случи, окей? — Стоун направи справка с картата, която изискваше да стои настрана от въздушното пространство „клас В“ около международното летище. — Там долу се вижда Марина Дел Рей, където напоследък прекарах доста време — и той наклони, за да може Дино да види какво има отляво на курса им.

— Повече не прави това! — каза през зъби Дино.

Стоун му посочи друг малък самолет над морето и направи малка корекция в курса, за да бъде по-далеч.

— Ето, за това ставаше дума — каза той. — Следи за други.

— Добре, добре — отговори Дино.

Летяха така десетина минути, без да разговарят. Каталина се увеличаваше пред очите им. Стоун отново посочи напред и този път наклони носа на самолета.

— Виж там — каза той.

— Голямата яхта ли?

— Да я разгледаме по-отблизо. — Той се спусна на сто и петдесет метра и прелетяха успоредно на яхтата.

— Казва се „Контеса“ — обади се доброволно Дино.

— Точно нея търсим. Връща се при Каталина, след като беше в Марина Дел Рей. — Яхтата вече забавяше, понеже явно приближаваше мястото, където щеше да акостира, и Стоун направи кръг. — Виждаш ли тези малки неща на повърхността. Това са маркирани с шамандури места за хвърляне на котва. Още няма никой, но в края на уикенда тук ще е гъмжило. Значи най-добре е да го направим довечера. — Яхтата съвсем намали ход. Мъж в малка лодка се приближи до кея и хвърли въжето на брега, където го прихвана друг член на екипажа. — Двама

на борда — констатира Стоун. — Вторият е на руля. — Докато наблюдавах, мъжът с лодката обърна към пристанището и пое натам. — Капитанът ми каза, че можел да се оправи само с помощника си, когато собственикът не е на борда.

— Много красива яхта — каза Дино. — Значи можем вече да се връщаме?

— Разгледай добре мястото. Искам да имаш ясна картина къде ще дойдем довечера.

— Да, да, виждам много добре, но хайде да обръщаме, окей?

— Там отзад има спасителна жилетка. Казвам ти за в случай, че ни се наложи да кацнем на вода.

— Млъквай и просто ме върни откъдето излетяхме — каза Дино.

— Добре, и без това свършихме. Достави ли ти разходката удоволствие? — Попаднаха във въздушна яма и Дино се вкопчи в седалката.

— Не особено — каза той. — Да се махаме оттук.

Стоун обърна към Санта Моника и включи радиото на канала за метеорологичната обстановка. Когато приближиха на петнайсетина километра, той се свърза с кулата:

— 172, приближавам откъм Каталина за кацане. Имам информация „браво“.

Кулата реагира веднага:

— Захождане отляво към двацет и първа писта; вие сте трети след 182-ра и „Сайтейшън“.

Стоун заходи в момента, когато другата чесна кацаше.

— Виждам „Сайтейшън“-а — съобщи той.

— Дръжте зад него, имате разрешение за кацане.

— Господи, погледни града — обади се Дино, който най-сетне се беше отпуснал.

— Да... там е международното летище, където си кацнал на идване, високите сгради са в центъра на града, а зад хълма виждаш петролните кладенци.

— Тук имат нефт?

— Мисля, че градът е застроен около тях и заради тях — отговори Стоун, — и никой няма да ги затвори, докато не пресъхнат. — Той зави надясно и се насочи за кацане.

Дино вече активно се интересуваше от полета.

— Как намери летището? — попита той.

— С всички тези уреди е много лесно.

— Пистата е пред нас.

— Точно където би следвало да бъде.

— Виж колите... като хамстери са.

Прелетяха над шосето в края на летището, Стоун леко отне от скоростта, кацна без раздрусване и рулира встрани. След секунди вече спираха пред хангара. Накрая изгаси двигателя.

— Хей, не беше лошо! — ентузиазира се Дино накрая. — Някой ден трябва пак да го направим.

Стоун не издържа и избухна в смях.

— Хайде да се обадим на Рик и да му кажем за скутера.

50.

По-късно следобеда Стоун взе Дино на пазар. Отидоха в добре познатия му магазин за морски аксесоари на Марина Дел Рей и купиха оттам два тъмносини непромокаеми костюма за плуване, голяма ролка изолационна лента, две тежки фенерчета в гумен корпус и комплект глухи гаечни ключове. Стоун взе също и подробна карта на района, ламинирана в пластмаса.

— За какво ни е всичко това? — удиви се Дино.

— Ще ми бъде по-лесно да ти покажа, отколкото да ти разказвам — отговори Стоун.

Пристигнаха в дома на Рик в осем. Рик им наля питиета и ги изведе в задния двор, където Барбара Тиърни печеше пържоли.

— Тя може да готви? — изуми се Стоун.

— Не е ли удивително? — съгласи се Рик. — Откакто се нанесе при мен, започнах да дебелея.

Дино отиде при хубавото момиче и се представи. После всички седнаха на масата.

Рик подаде на Стоун комплект ключове и му съобщи кея на марината в Лонг Бийч.

— Собственост е на бившия ми зет — обясни той. — Представлява голям „Бостън Уейлър“ с два извънбордови мотора от по сто конски сили всеки и много допълнителна екипировка.

— Звучи като точно онова, което ни трябва — одобри Стоун.

— Иска петстотин за цялата нощ.

Цената беше справедлива. Стоун отброи сумата.

— Не искам да знам подробности... нито преди, още по-малко след — предупреди ги Рик.

— Ще останеш в блажено неведение — засмя се Стоун. — И преди, и най-вече след.

— Какво по-точно си намислил, Стоун? — попита Дино.

— Ти... какво, не чу ли Рик да казва, че не иска да знае?

— Да, но...

— Ще ти разкажа по-късно.

Барбара постави пред всеки чиния със спаначена салата и тримата мъже започнаха да се хранят.

— Да поговорим все пак за глобалната стратегия — обади се Рик. — Какъв е планът ти?

— След тази вечер нямам никакви особени планове — призна Стоун. — Опитвам се да ги раздрусам, да им покажа, че не държат всичко под контрол, да ги оципя финансово. Ако успея, може би те ще започнат да правят грешки, от които ние да се възползваме.

— Дали няма да си помислят, че зад неприятностите им стои Колдър?

— Той не знае нищо, а освен това е отличен актьор, нали така? Ще ги убеди в невинността си.

— А ако решат да направят нещо на момичето?

— Не е възможно да свържат онова, което правя, с Арингтън. Ще решат, че ги преследва лош късмет и единствената им информация за размишление е онова, което Дино каза на Стърмак по телефона.

— Какво му каза, Дино?

— Казах му, че костеливата ръка на Стоун ще ги стигне от гроба — ухили се Дино.

Рик едва не се задави от смях.

— Добре, в известен смисъл ти си прав — наистина ги преследва лош късмет. Потъна им скъпа яхта, арестуваха двама от тях... какво ли следва? Не се съмнявам, че си задават този въпрос.

— Е, няма да ги държа дълго в напрежение — обеща Стоун.

Стоун и Дино пристигнаха в марината на Лонг Бийч след полунощ и без проблем намериха skutera. Беше боядисан в черно, условие, което Стоун не се бе сетил да постави на Рик, но което несъмнено беше добре. Най-важното бе, че изглеждаше много бърз. Двата хвърлиха нещата си на борда и Стоун подаде на Дино изолационната лента.

— Покрий с това името на лодката на всички места, където го има. Скрый регистрационния номер. Нали не искаме бившият зет на Рик да има неприятности заради нас?

Дино се хвана на работа, а Стоун огледа таблото и се запозна с управлението на скутера и екипировката му. Беше доволен да види GPS устройството, модел „Гармин“, на чийто цветен дисплей се изобразяваха всички извивки на бреговата ивица, включително шамандурите в района. Това несъмнено щеше максимално да облекчи нощната навигация. Включи радиото и го настрои на канал 16 — ако Бреговата охрана патрулираше района, беше добре да ги чуе, преди да ги е видял.

Извади от някакво шкафче две спасителни жилетки и подаде едната на Дино.

— По-добре я сложи.

— Нямаш представа колко време съм прекарал на лодката на баща ми в Шийпсхед Бей — каза Дино. — Чувствам се много по-добре по вода, отколкото във въздуха.

— Дино, ще пътуваме на висока скорост през нощта. Ако, не дай си боже, се ударим в нещо и се обърнем, по-добре е да си с жилетка. Да не спорим.

Дино неохотно взе жилетката и я нагласи по тялото си.

— Сега доволен ли си?

— Не още, но съм на път да стана най-щастливият човек — отговори Стоун и за втори път прегледа всичко. После завъртя ключа на запалването и почти на празен ход излезе от марината. Няколко минути по-късно вече се носеха напред с трийсет възела. — Отваряй си очите на четири — предупреди Стоун. — По това време на нощта тук може да има траулери, които хвърлят мрежите си и ги изтеглят. Ако забележиш нещо, трябва да ги заобиколим отдалече.

— Добре — каза Дино.

Нощта беше прекрасна — с много звезди и по чудо почти без следа от смог. Поради високата скорост духаше силно и Стоун бе доволен, че са в непромокаеми костюми, предвидени точно за такива условия. Каталина изпълваше все по-голяма част от хоризонта пред тях. Намериха „Контеса“ лесно. Яхтата просто бе най-големият закотвен обект, а на всичко отгоре имаше и ясно видима кехлибареножълта сигнална лампа на котвеното въже. Носът и кърмата също бяха със сигнални светлинни. Стоун намали оборотите до минимум още от триста метра разстояние. Последва внимателно маневриране между съдове и въжета. Едва ли много хора щяха да са

останали да спят на яхтите си през нощта и Стоун бе доволен, че е така. Отблизо „Контеса“ изглеждаше направо грамадна.

— Господи — прошепна Дино, — тази яхта е направо бижу. Колко ли струва?

— Не знам... осем-десет милиона, може би. Зависи кога е била построена. В наши дни цените скочиха.

— Окей, сега вече ще ми кажеш ли плана си?

— Първо, искам да се освободим от екипажа.

— Колко са?

— Според мен двама.

— И какво, по дяволите, ще направим с тях?

Бяха при стълбата за качване, висяща откъм кърмата, и Стоун посочи нагоре към палубата:

— Там има надуваема лодка — видях я от въздуха. Ще ти я хвърля тук долу. Натоварваме ги на лодката и ги пускаме без гребла — като съмне, все някой ще ги види и ще ги спасят.

— Окей, щом казваш.

Изгасиха двигателите и привързаха скутера към спуснатата зад кърмата дървена платформа. Стоун напъха ролката лента и глухите ключове в големите джобове на якето си, качи се по стълбата и когато главата му се изравни с палубата, спря и се огледа. Не се виждаше никой, ала отнякъде се носеше оперна музика. Гумената лодка я нямаше. Стоун се огледа, но видя само два големи скутера, като техния, закрепени в специални люлки. Може би някой беше използвал лодката, за да слезе на брега — надяваше се да е така.

С фенерче в едната ръка и пистолет в другата той тръгна напред към командния мостик. По пътя поглеждаше във всяко място, където можеше да има човек. Не срещна часови на вахта.

Качи се по стълбичката за мостика и надникна в кабината. Беше запалена една лампа и свиреше радио, но не се виждаше никой. Много бавно той отвори вратата и стъпи вътре, протегнал напред ръката с пистолета. Не се чуваше нищо друго освен радиото.

Внимателно отвори двете врати на самия мостик: едната водеше към стълба надолу, другата — към капитанската каюта. Светеше лампа и леглото беше объркано, но не и пригответено за лягане. Надникна дори в тоалетната към каютата — и тя беше празна. Възможно ли бе екипажът да е изоставил яхтата на произвола?

Мисълта изглеждаше неправдоподобна, но от друга страна, къде бяха хората? Тръгна по стълбата надолу, като спираше на всяко стъпало и напрегнато се слушваше.

51.

Слезе на долната палуба, погледна в каюткомпанията, в трапезарията и накрая в камбуза. Там също бе оставена запалена лампа, а на плота стоеше отворен буркан майонеза с кухненски нож до него. Изглеждаше като че ли някой си бе направил набързо сандвич преди известно време.

Стоун се върна при стълбището между палубите и се спусна още едно ниво. Тук музиката вече не се чуваше. Цареше неземна тишина. Как беше възможно, след като генераторите със сигурност работеха. Коленичи и опря ухо на пода. Нищо. Нямаше дори вибрации. Изглежда, корабът бе оставен на акумулаторно хранване. Тръгна бавно и все така безшумно по коридора. Поглеждаше във всяка каюта, като не пропускаше да запали осветлението. Дотук нищо. Добре.

След като се увери, че и на тази палуба е пусто, слезе на подолната. Тук имаше две врати. На дясната врата пишеше „Екипаж“. На лявата: „Гости“. Нищо чудно екипажът да спи, вместо да дежури на вахта, помисли си той.

Сложи фенерчето в джоба си, пусна чантата, която носеше, извади ролката изолационна лента и отвори вратата, водеща към каютите на екипажа. Вслуша се. Тишина. Остави чантата в коридора и провери всички каюти една по една. Нямаше никой. Лош екипаж, реши той, запилели са се да пият на брега, когато на борда на поверената им яхта има натрапник. Излезе през вратата в другия край на коридора и се залови да провери каютите за гости. И те бяха празни, от първата до последната.

Накрая се спусна на най-долното ниво и влезе в машинния отсек. Запали всички лампи. Тук нямаше илюминатори, така че бе невъзможно да се види светлината от брега.

Сега вече му предстоеше истинската работа. Пусна чантата, извади от нея комплекта глухи ключове и се залови с близката кингстънова клапа. Тя беше свързана за охлаждащата тръба с два фланеца — единият към клапата, другият — към тръбата. Затвори

клапата, избра подходящия ключ и започна да разхлабва шестте винта, пристягащи фланците един към друг. Когато свърши, фланците останаха съединени, може би благодарение на някаква херметизираща паста, така че не можа да ги раздели. Остави това за по-нататък.

Отиде при клапата откъм другия борд и повтори операцията. После насочи вниманието си към разпределителите. Двете шестинчови тръби стърчаха вертикално от покрития със заварена ламарина под и всяка завършваше със стоманена плоча, запечатваща горния край. От дебелината тръба излизаха по-малки, всяка снабдена с отделна клапа. Той затвори всички клапи, избра ключ и разви осемте винта, държащи стоманената плоча за горния край на дебелината тръба. Започна да се просмуква вода, но плочата остана на място. Остави я така, докато не направи същото и с другия разпределител.

— Сега — каза той на глас, — трябва да намеря нещо, което да ми позволи да ги разделя и толкова... — Огледа се и видя наблизко работен тезгях. Отиде при него, отвори шкафчето, вътре имаше голям набор шлосерски инструменти. Избра от комплекта малък ковашки чук с еднометрова дръжка.

Върна се при охлаждащия блок на първия двигател и нанесе няколко удара с чука. Пастата поддаде. Повтори същото и от другата страна. Хвърли чука на пода до вратата, върна се при тезгяха, намери длето и обикновен чук. Залови се да избие запечатващата плоча върху единия от разпределителите. Още след първия удар изби силна струя вода — налягането явно беше голямо. Удари още два пъти, плочата отхвъркна встрани и във въздуха излетя мощна шестинчова струя вода. Шумът от разбиването и от стоманената облицовка на отсека бе оглушителен.

Вече трябваше да бърза. Изби плочата и на втория разпределител. Сега във въздуха свистяха две дебели струи морска вода. Накрая отвори кинстъновите клапи и в отсека се заблъскаха четири струи.

Изтегли се при вратата и се загледа в резултата от усилията си. Получаваше се еквивалентът на шестнайсетинчова водна струя, нахлуваща под високо налягане от океана.

Доволен, той тръгна нагоре. И изведнъж се сети. От двете страни на машинното отделение имаше още два коридора с каюти за гости. По дяволите! Трябваше да прегледа и тях.

Слезе бързо обратно по стълбите и стъпи в половинметров слой вода. Мина през отсека, излезе от другата му страна и тръгна по коридора, отваряйки вратите наред. Последната каюта от дясно на борда беше заключена. Нямаше никакво време за губене, защото скоро стълбището в носовата част щеше да се окаже под водата и ако нямаше друго откъм кърмата, той щеше да се озове в капан. Яхтата вече осезаемо се беше наклонила напред. Готвеше се да се върне, когато чу някакъв шум сред грохота на нахлуващата вода. Някакви глухи удари... Ослуша се, отиде няколко крачки по-назад и пак се послуша. Не се чуваше нищо. Обърна се да си върви и ударите започнаха отново. Сложи ухо на вратата на най-задната каюта — онази заключената — и любопитството му бе възнаградено със съвсем отчетлив удар. В каютата имаше човек, но къде би могъл да бъде ключът?

Удари вратата с рамо, но тя го отхвърли назад. Беше много масивна. Опря гръб на срещуположната страна, хвана се за някакъв ръб над главата и ритна вратата с всичка сила. Ритна отново... и отново... и изведнъж вратата се разтвори и през нея в каютата нахлу водата. Осветлението в коридора все още работеше и той потърси ключа в каютата. Щракна го и изумен видя на койката жена с вързани ръце и запушена с лента уста. Изплашените ѝ очи го гледаха гневно. Беше ритала стената към коридора с краката си.

— Арингтън! — извика той.

Изтича и дръпна лентата от устата ѝ.

Тя извика от болка.

— Стоун! Мили боже, как попадна тук?

— Остави това — каза той и дръпна лентата около китките ѝ, — първо трябва да се махнем, защото яхтата потъва!

Най-сетне се пребори с лентата. Хвана я за ръката и я дръпна към вратата. И тогава тя изведнъж спря.

— Чакай — извика му над грохота, — глезена ми!

Стоун погледна надолу. Беше виждал подобни окови хиляди пъти, когато се бе налагало да местят затворници от един затвор в друг, но това беше нещо съвсем специално. Единият край се затваряше около десния ѝ глезен, другият бе прикован за U-образен болт на плоча, заварена за корпуса. Спомни си, че го бе видял по време на огледа и сега вече знаеше какво е предназначението му.

— Къде е ключът? — извика той.

— В капитана!

— По дяволите — каза Стоун.

— Какво?

— Остави ме да помисля! — и той трескаво започна да мисли.

Дино имаше ключ за белезници на ключодържателя си, беше сигурен, че го е видял. Беше ли?... Почти. Но в никакъв случай не разполагаше с време да изтича три палуби нагоре, да вземе ключа и да се върне. Най-долното ниво щеше да бъде потопено и Арингтън щеше да се е удавила. Не, нямаше да успее. Но разполагаше с друг шанс.

— Чакай тук! — изкрещя той. — Веднага се връщам.

— Не ме оставяй! — изпищя тя и се вкопчи в него.

Борейки се с нея, той успя да се отскубне.

— Трябва да взема нещо — каза ѝ той и излезе. Закрачи през водата в коридора към моторния отсек. Вратата беше останала отворена. Тук нивото стигаше до кръста. Стоун се бореше със силното течение, като се хващаше за специално предвидените за лошо време дръжки по стените. Когато се озова в моторния отсек, той пое няколко пъти дълбоко въздух и се гмурна под водата.

Лампата над главата му светеше, но под водата не се виждаше нищо. Опипа пода, надявайки се на чудо. Нищо. Изскочи над водата, пое спазматично още няколко глътки въздух и отново се гмурна.

Търсеше чука и длетото, но не можеше да си спомни къде ги беше оставил. А и нахлуващата вода сигурно ги бе помела по пътя си. Но ръката му докосна нещо друго, той го сграбчи инстинктивно и изплува на повърхността с ковашкия чук.

Закрачи бързо назад по коридора — водата вече стигаше над кръста му — и се върна в каютата при Арингтън.

— Легни обратно на леглото — изкрещя ѝ той, — защото ми трябва място!

Като видя чука в ръцете му, тя веднага се подчини.

— Побързай! — изкрещя на свой ред тя.

Стоун хвана веригата при глезена ѝ и плъзгайки ръката си по нея, я проследи в обратна посока до U-образния болт. Дръпна я с лявата си ръка и с все сила нанесе по болта удар с чука в другата, но работеше под вода и съпротивлението на водата намаляваше ефективността на

работата. Заудря по болта, надявайки се заварката да е била само точкова, а не по цялата обиколка на металната плоча.

— За бога, Стоун, побързай! — ужасена изкрещя Арингтън. Водата стигаше до кръста ѝ, понеже тя беше стъпила на леглото, но Стоун бе потънал до шия.

Нямаше време да ѝ отговори, така че просто продължи да блъска по проклетия болт. Накрая пусна веригата, хвана чука с две ръце и замахна с цялата си сила. Стори му се, че болтът поддава. Напипа веригата под водата, дръпна я и я изтегли над повърхността заедно с болта и металната плоча.

— Готово! — изкрещя той и млъкна, защото устата му се напълни с вода.

И в същия миг осветлението изгасна.

52.

Стоун сграбчи Арингтън и ѝ помогна да слезе от леглото. Наложил се да излязат през вратата под вода, защото тя вече беше изцяло потопена. После изплуваха в коридора и къде с плуване, къде с ходене се отправиха назад към кърмата. Яхтата потъваше със скорост, която бе изненада и за самия Стоун.

Постепенно водата стана по-плитка заради подчертания наклон на яхтата напред. Стоун си спомни, че в джоба му има фенерче, така че спря да опипва за пътя, а го извади и светна. Благодарение на гумения корпус фенерчето работеше.

— Помниш ли дали има стълба отзад? — попита той с нормален глас, защото тук грохотът на струите не бе така силен.

— Не — отговори тя, — бях с превързани очи, когато ме доведоха.

— Трябва да има — каза той, повече на себе си. — Би било лудост да имат само едни стълби, свързващи палубите. — Продължи да върви назад, водата тук беше само до кръста му.

— Откъде се появи? — попита го тя. — Как ме намери?

— Отговорът на първия ти въпрос е много дълъг. Ще ти разкажа после. Как те намерих ли?... Нямах представа, че си на борда. Ако не беше ритнала по корпуса, още щеше да си в онази каюта.

— Благодаря, че ми каза.

Коридорът пред него просветна и Стоун разбра, че е намерил онова, което бе търсил — вита стълба само на няколко крачки пред него.

— Там! — извика той.

Тръгнаха нагоре, но в същия момент приглушеният грохот зад тях се усили и яхтата сякаш се изправи вертикално.

— Какво беше това? — попита тя.

— Изглежда вратата към каютите на екипажа не е издържала — обясни Стоун, — така че сега всичката вода се е изсипала напред.

„Качваха“ се хоризонтално по някога вертикалната спирална стълба. Стигнаха до следващата палуба и продължиха в същата посока, стъпвайки внимателно по вертикалните подпорки на извитите перила.

— Какво ще правим, като излезем? — попита Арингтън.

— Дино ни чака със скутер.

— Дино? Какво, по дяволите, прави той тук?

— Бяхме много загрижени за съдбата ти.

Най-сетне излязоха в каюткомпанията, която, както цялата яхта, бе обърната почти вертикално.

— Трябва да се доберем до онази врата — каза Стоун. На няколко крачки от тях имаше кръгла маса, явно завинтена за пода. — Мисля, че мога да я хвана за основата. — Стъпил върху пръчките на перилата, той се изправи в цял ръст, обхвана с ръка основата на масата и се изтегли на нея.

Някъде от вътрешностите на потъващата яхта се разнесе заплашително бучене и морският съд започна последното си пътуване към дъното на океана. Нивото на водата под тях застрашително започна да се покачва. Стоун хвана Арингтън през кръста и я изтегли при себе си.

— До вратата е много далече! — извика той. — Няма начин да стигнем до там.

— Виж! — изкрещя Арингтън. — Илюминаторът!

Стоун погледна в посоката, която му сочеше, и видя ключалката на прозореца над главата.

— Хвани ме за ръката и ме задръж — каза той, — мисля, че мога да стигна дотам, ако стъпя на ръба на плота и се пресегна. — Той постави предпазливо единия си крак на ръба на масата и пазейки равновесие с помощта на Арингтън, стъпи и с другия. Щракна ключалката на илюминатора и дръпна рамката към себе си. Тя се отвори частично и после заяде. Нивото на водата се покачваше бързо — бяха потопени до шия и след малко щеше да ги покрие.

— Ще трябва да се оставим сама да ни издигне — каза Стоун. — Когато това стане, хвани се за илюминатора и се изтегли навън. Аз ще бъда веднага зад теб.

Яхтата започна да се плъзга под вълните. Водата ги обхвана, но Стоун продължаваше да държи фенерчето насочено към частично отворения илюминатор. Усети, че Арингтън се отделя от него, но не

можеше да разбере дали прави каквото трябва. Последва я и раменете му се заклешиха в рамката. Изтегли се обратно вътре и опита отново, този път промушвайки напред едната си ръка, след това главата, после едното рамо, накрая и другото. Когато се измъкна до кръста, отгласна се с двете си ръце от ръба и заплува нагоре.

Изскочи над повърхността с вик, изпусна въздуха, който бе задържал в себе си с последни сили и се огледа за Арингтън.

— Стоун, насам! — извика тя зад него.

Стоун се обърна и видя, че двама мъже я издърпват в надуваема лодка... единият беше капитанът на „Контеса“. Стоун потърси с поглед Дино и скутера, но не го видя. Заплува към лодката и се хвана за ръба ѝ.

Капитанът на яхтата се наведе и го позна.

— Ти! — гневно извика той.

Стоун замахна с фенерчето към него и го улучи странично по главата. Мъжът полетя назад и падна през борда на нестабилната малка лодка. Стоун се изтегли на мускули в лодката и в същия момент видя, че спътникът на капитана замахва към него с гребло. Скочи обратно във водата, избягвайки фаталния удар на косъм. Когато пак изплува на повърхността, чу мотора на лодката. Арингтън се бореше с моряка, а лодката се отдалечаваше от Стоун.

И тогава се появи Дино... като кавалерия в разгара на битка. Черният скутер безшумно се приближаваше, а Дино държеше фенерчето в едната си ръка. Когато двете лодки се изравниха, той замахна и фенерчето се заби в главата на мъжа с глух удар. И той падна през борда.

— Помогни ми да ги извадим! — извика Стоун. — Не можем да ги оставим така!

Вече плуваше около лодката. С помощта на Арингтън и Дино извлякоха загубилите съзнание мъже в лодката. И двамата миришеха на алкохол.

— Лошо ли са ударени? — попита Арингтън.

— Ще оживеят — успокой я Дино. — Какво да направим с тях, Стоун? — Той задържаше с една ръка лодката до скутера.

Стоун отново се изтегли в надуваемата лодка.

— Арингтън, прехвърли се при Дино — нареди той и започна да откача мотора на лодката от щурца. — Побързай! — Освободи мотора

и го пусна в морето зад борда там, където бе потънала „Контеса“. После хвърли греблата колкото можа по-надалеч, скочи в скутера и завъртя ключа на запалването.

Откъм брега се задаваше голяма моторница.

— Надявам се да не е Бреговата охрана — каза Стоун.

Изключи сигналните светлини на скутера, подаде малко газ и тихо се отдалечи на петдесетина метра от мястото, където беше насочен прожектора на моторницата. Следващите неколкостотин метра измина с малко повече газ и по-висока скорост, разчитайки шумът от двигателя на приближаващата моторница да заглуши техния. Накрая натисна лоста напред и скутерът се понесе към материка, набирайки скорост. Няколко секунди по-късно подскачаха по вълните в непрогледния мрак на нощта с четиридесет възела.

— Оглеждайте се за други лодки! — извика той.

Дино съблече якето на непромокаемия си костюм и помогна на Арингтън да се облече.

— Как си? — попита я той.

— Не питай! — отговори му тя.

53.

Час по-късно вече бяха вързали скутера, бяха го изплакнали обилно с прясна вода и бяха махнали лентата, маскираща надписите по корпуса му. Когато се качиха в колата, Стоун седна отпред, Дино се настани зад волана, а Арингтън остана отзад.

— Мислиш ли, че успяхме да се измъкнем, без да ни е видял някой, който може да ни идентифицира? — попита Дино.

— Капитанът на „Контеса“ ме позна.

— Това е лошо.

— Струва ми се, че няма да се обади в полицията. Той много добре съзнава, че е замесен в отвличане.

— Но ще го каже на Иполито.

— Добре. Мисля, че и Иполито не изгаря от желание да разговаря с полицията.

— А застрахователната компания? Те едва ли ще се откажат току-тъй.

— Яхтата не е застрахована.

— Шегуваш се.

— Не, капитанът сам ми каза, че са покрити само за отговорност. Мисля, че Иполито вярва в самоосигуровката. Поне се надявам да е така. — Стоун даде указания на Дино как да кара по магистралата и се обади по телефона си на дежурната администраторка в „Бел Еър“. — Свободна ли е стаята до апартамента ми? — поинтересува се той.

— Сега ще проверя... — каза жената. — Да, свободна е.

— Ще ви помоля да отключите вътрешната врата. Имам нужда от повече пространство.

— Разбира се, м-р Барингтън.

— Благодаря, прибирам се след няколко минути. — Той затвори и се обърна към Арингтън. — Как си?

— Доста мокра, но като изключим това... добре съм. У дома ли ме водиш?

— Не, още не. Това ще решим малко по-нататък. Изглеждаш адски изморена.

— Ами... изморена съм — каза тя и се просна на задната седалка. — Събудете ме, като пристигнем.

Когато стигнаха в хотела, паркираха и придържайки Арингтън, я заведоха в апартамента на Стоун.

— Благодаря, Дино, сега ще я сложа да спи. Ще се видим на сутринта.

— Дано не е много рано — измърмори Дино и се прибра в собствената си стая.

Арингтън спеше на крака. Стоун смъкна мокрите дрехи от нея, бутна я под душа, колкото да измие солената вода по тялото ѝ, облече я в хавлия и я отведе в съседната стая. Дръпна вдигащото се легло, сложи я в него и внимателно я зави.

Тя го прегърна през врата и го притисна към себе си.

— Остани да спиш с мен — прошепна в ухото му.

— Не мога — каза той. — Ти поспи, без да мислиш за каквото и да е било. Ще оправим всичко утре.

Но тя вече не го слушаше. Подпъкна завивката под брадичката ѝ и се върна в стаята си. Взе душ и легна в леглото с чаша бренди в ръка. Не можеше да заспи. Дремна малко и в един момент установи, че навън се развиделява.

В шест сутринта се обади на Ванс Колдър.

— Ало? — Гласът му беше бодър, сякаш бе станал отдавна.

— Ванс, мисля, че се сещаш кой ти се обажда. Моля те не говори, а само ме слушай. Помниш ли къде съм отседнал?

Пауза.

— Да.

— Ела тук веднага и влез през задния вход. Ще те чакам.

— За...

— Млъкни. Просто ела. — Той затвори и се облече. Когато Ванс дойде, Стоун го чакаше на задния вход. Качиха се в апартамента му заедно.

— Какво става, Стоун? Каква беше тази загадъчност по телефона?

— Не знам дали телефоните ти не се подслушват. Те са способни на всичко.

— Какво се е случило? Нещо с Арингтън?
— Не, Арингтън спи в съседната стая.
Ванс тръгна към вратата, но Стоун го спря.
— Не я събуждай, нощта беше тежка. Нека закусим.

Ванс доизпи кафето си и остави чашката. През последния час почти не бе отварял уста. Говорил бе само Стоун.

— Благодаря ти, Стоун — каза той накрая. — Какво каза Арингтън за отвличането си?

— Нищо, беше изтощена.

— Много важно е аз да говоря пръв с нея.

— Тя е твоя съпруга — кимна Стоун.

— Трябва да ѝ обясня някои неща, преди да започнеш да ѝ задаваш въпроси, както знам, че ще направиш. След това, разбира се, ще я питаш каквото искаш, и после ще я отведе у дома.

— Не мисля, че е разумно да правиш последното, Ванс.

— Защо?

— Защото сме далеч от финала и тя определено още не е в безопасност. Мисля, че ще е много по-добре да наемеш тук апартамент, да се пренесеш и да не контактуваш с никого.

Ванс помисли.

— Добре. Тогава сега ще изляза и ще донеса дрехи за двама ни.

— Добра идея. Аз пък ще говоря с управителя. Върни се, когато си готов, и не казвай на никой от хората си къде отиваш.

Ванс кимна, стана и излезе.

Стоун позвъни на управителя.

— Благодаря ви за съседната стая — каза той. — Има ли апартамент от другата ѝ страна?

— Да, има... — кратка пауза. — Празен.

— Моля ви, отключете го и пъхнете ключа под моята врата.

— Разбира се, м-р Барингтън.

— Искам също да ви помоля да отричате, че съм отседнал в хотела ви. А ако някой ме потърси по телефона, наредете да казват, че тази сутрин съм освободил апартамента и съм заминал.

— Както пожелаете.

Стоун затвори. На прага стоеше Арингтън... беше гола. Тя се приближи до него и го прегърна с двете си ръце през врата.

— Не ти ли е студено — тъпо попита той.

Тя поклати глава.

— Беше ми толкова горещо, че съблякох хавлията.

— Добре ли спа?

— Имах кошмари.

— Не съм изненадан. Искаш ли закуска?

— Искам да се любя с теб.

Стоун искаше същото, искаше го по-силно от всичко друго на света.

— Ванс беше тук допреди малко — въздъхна той. — Излезе да донесе дрехи за двама ви, след което ще се върне и ще се нанесе в хотела, докато не намерим решение на проблема... — Тя не отговори нищо и той продължи: — Мисля, че ще е най-добре да те намери в стаята ти, като се върне.

— Добре — каза тя след дълга пауза, целуна го продължително, обърна се и тръгна към вратата.

— Сигурна ли си, че не искаш да закусиш?

— Може би по-късно.

— Когато Ванс дойде, ще го пратя при теб.

— Добре — и тя затвори свързващата врата.

На Стоун страшно му се искаше да я последва, но не го направи. Седна разстроен и сложи лице в ръцете си.

Ванс пристигна само след няколко минути, натоварен с куфари — изобщо не се беше обаждал на пиколото.

— Мисля, че вече е будна — каза Стоун.

Ванс почука, влезе в другата стая с куфарите и бутна с крак вратата зад себе си.

Стоун изнесе каничката с кафе на терасата и пи кафе, докато не забележа, че е изстинало. Ванс остана при Арингтън повече от час, но той не чу нито звук от разговора им.

Накрая Ванс излезе измъчен и посърнал.

— Арингтън иска да говори с теб — съобщи му той.

Стоун влезе при нея и на свой ред затвори вратата зад себе си. Арингтън вадеше различни неща от куфарите и ги отделяше.

— Седни, моля те — каза му тя.

Стоун седна на дивана и я зачака да започне. Тя се приближи и седна до него.

— Първо, предполагам искаш да ми зададеш някои въпроси относно последните две седмици... нека приключим с това, защото после аз имам да ти кажа някои неща.

— Добре — кимна Стоун и започна да пита.

54.

Толкова неестествено спокойна е, помисли си той, като се има предвид какво е преживяла. Тя го гледаше и чакаше въпросите му.

— Как те отвлякоха? — попита той накрая.

— Пазарувах на Родео Драйв. Върнах се на паркинга при колата и двама мъже бе набутаха в някакъв бус. Опаковаха ми очите, устата и ръцете и чух, че претърсват чантичката ми, търсейки ключовете от колата. Мисля, че един от тях я докара след буса.

— Къде те отведоха?

— Не знам. Преместваха ме всеки ден. Понякога махаха превръзката през очите ми, когато пристигнем, друг път освобождаваха китките ми. Веднъж успях да се добера до телефон в някаква стаичка и ти позвъних. Всъщност... два пъти.

— Досетих се — каза Стоун. — Била си в склада на един ресторант. Намерих там кибрита.

Тя се усмихна.

— Добър детектив.

— Някой обясни ли ти защо са те отвлекли?

— Два пъти един от тях ми каза: „Не се безпокой, няма да ти сторим нищо лошо. Когато съпругът ти омекне, ще те върнем у дома“. Попитах какво означава „да омекне“, но те не ми обясниха. Предполагам, ставало е дума за откуп.

— Но ти си разговаряла с Ванс всеки ден.

— Да, само че те ме бяха предупредили да казвам единствено, че съм добре. Искаха от мен да го умолявам да ме върне. Опитах се да не го правя.

— Каза ли ти някой кой е наредил да те отвлекат?

— Не... питах, но не ми отговаряха. Понякога чувах да споменават за „боса“.

— Кога те отведоха на яхтата?

— Бях на две яhti в различни моменти. На голямата бях два пъти.

— С лодка ли те откараха на нея?

— Първия път да. Втория път яхтата, мисля, беше акостирала. Това беше... вчера.

— Сториха ли ти нещо. Държаха ли се грубо с теб?

— Един от тях веднъж ми удари шамар, след като разбраха, че съм използвала телефона. Казваше се Вини, запомних името му. Бих искала да го сритам в топките, ако някога ми се отвори такава възможност.

— Няма да можеш, мъртъв е. Имаше ли наоколо друг, на име Мани?

— Да, но се сменяха непрекъснато. Имаше и Томи, и още някакъв, на когото му викаха Зип.

— Други имена?

— Не, само четиримата.

— Споменавах ли пред теб имената Дейвид Стърмак и Иполито?

— Не, но аз ги познавам лично, така че бих запомнила.

— Яхтата е била на Иполито.

— Разбрах от разговора ти с Дино снощи.

— Чувала ли си някога името Мартин Бероун?

По лицето ѝ пробяга сянка на спомен.

— Веднъж някой спомена „Марти“.

— В каква връзка?

— Фразата беше нещо от рода на „По-добре да питаме Марти“.

— За какво?

— Не си спомням.

— Успя ли да разбереш какво са очаквали от Ванс? Защото той не отваря дума по този въпрос.

— Не, нямам представа. Както ти казах, мислех, че очакват откуп, и не можеш да обвиняваш Ванс, че не иска да говори на тази тема. Много често ги чувах да му повтарят по телефона, че ако проговори пред някого, нямало да ме види повече.

— Как разбра, че съм в Ел Ей, и то точно в „Бел Еър“?

— От вестника. Там пишеше, че си бил на парти в дома на Ванс, и аз реших, че те е повикал на помощ. — Тя сложи ръка връз неговата.
— Радвам се, че го е направил.

— Ще можеш ли да разпознаеш другите двама — Тони и Зип — ако ги видиш отново?

— О, да!

— Знаеш ли фамилните им имена?

— Не.

— Би ли ги описала?

— Тони е висок над метър и деветдесет, тежък е над деветдесет килограма и съм сигурна, че се занимава с вдигане на тежести. Косата му е абсолютно черна. На около трийсет години е. Зип е по-нисък — към метър и осемдесет, но е много здраво сложен. Косата му е дълга и е започнала да посивява. Според мен е малко над четиридесетте.

— Добре. Можеш ли да се сетиш за още нещо, свързано с пленничеството ти, което би ни помогнало да открием кой е отговорен?

— Трябва да е Иполито, след като съм била държана на яхтата му. Допускаш ли, че и Дейвид Стърмак е замесен? Той винаги е бил много мил с мен и аз го харесвах.

— Мисля, че са и двамата. Какви бяха взаимоотношенията ви с Иполито?

— Никакви. Виждах го само два пъти: веднъж на парти в дома на Дейвид и втория път на коктейл в „Бевърли Хилс Хотел“ — някаква благотворителна акция.

— Мисля, че това бяха въпросите ми.

— Значи е мой ред?

— Да.

— Първо... искам да ти кажа как се случи. Говоря за самото начало, когато трябваше да дойда при теб на платнохода. Още преди това бях започнала да се убеждавам, че ти нямаш желание да си нарушаваш спокойствието...

— Щях да ти направя предложение, ако беше дошла на Сейнт-Маркс.

По бузата ѝ се изтърколи сълза.

— Е, значи съм избрала момента страхотно. Само че тогава бях засегната, болеше ме, а Ванс ме караше да се чувствам добре. Колкото повече прекарвахме заедно, толкова по-хубаво ми ставаше, а когато се съгласих да дойда с него в Ел Ей, мисля, че вече бях запленена от него. Според мен тогава бях влюбена.

— Вече не си ли?

— Още не съм си отговорила на този въпрос, но скоро ще го направя. Определено много го обичам и страшно го уважавам като човек.

— Дори след като те отвлякоха и той не направи нищо, за да те върне при себе си?

— Бях уверена, че прави всичко възможно и преди малко той ми обясни действията си. Не го обвинявам за случилото се... мисля, че нещата просто не са били под негов контрол.

— Той каза ли ти, че ще се пренесе тук, докато не се оправи всичко?

— Да, но аз няма да остана.

— Арингтън, не се заблуждавай, че всичко се е разминало! Трябва да останеш под охрана.

— Връщам се във Вирджиния. Бети Саутард в момента ми урежда чартър, а там ще ме посрещне частна охрана.

— Не разбирам защо настояваш да заминеш.

— Ванс ти е казал, че съм бременна, нали? Трябва да го е направил, иначе не виждам как би могъл да те убеди да дойдеш тук.

— Да, каза ми.

— Нямах ли въпроси във връзка с това?

— Мисля, че сама ще решиш имаш ли нещо да ми казваш.

Тя се усмихна.

— Колко характерно за теб, Стоун — вечният идеален слушател.

— Благодаря ти.

— Нищо не издаваш, само слушаш... — Стоун не реагира. — Бременна съм. Вече две седмици се питам кой е бащата, но мензисът ми беше нередовен през последните месеци, така че наистина не знам — би могъл да е всеки от двама ви.

— Ясно — каза Стоун, понеже не знаеше какво друго да каже.

— Така че ето как ще направим — продължи тя. — Ще се върна във Вирджиния при родителите си и ще родя там. Ванс вече се съгласи да даде кръв за установяване на бащинство. Искам и от теб.

— Няма проблем — отговори без замисляне Стоун. — Аз не помалко от теб държа да знам.

— Ако детето е от Ванс, ще се върна в Калифорния и ще се превърна във възможно най-добрата съпруга и майка. Съзнавам, че не

обичам Ванс така, както обичах теб, но мисля, че двамата можем да направим брака си щастлив и да осигурим истински дом на детето.

— А ако не е на Ванс?

Тя го погали по бузата и леко го целуна.

— Обичам те, Стоун, наистина. Но не знам какво чувстваш, така че...

— Ще ти кажа...

— Недей — спря го тя. — В момента няма да ми бъде от полза. Ако детето е твое, ще ти съобщя и ще поговорим. Ясно е, че ще имаш право да бъдеш част от живота му. Но двамата с теб трябва да изгладим някои неща между нас и трябва отсега да сме наясно, че това може и да не бъде възможно. Не искам да мисля за това, преди да се е родило детето. Не бих желала да хабя емоции. Какъв е смисълът да мисля за живот с теб, ако детето се окаже на Ванс? Предполагам, съзнаваш колко тежко би било за мен.

Стоун кимна.

На вратата се почука.

Арингтън го целуна отново, стана и отвори. На прага беше Бети Саутард.

— Добро утро, Арингтън — поздрави я тя. — Радвам се да те видя пак. Прехвърлят самолета на „Центурион“ от „Ван Нюис“ в „Санта Моника“. Вече трябва да е кацнал и когато пристигнем там, със сигурност ще е заредил.

— Готова съм — каза Арингтън. Затвори куфара си и го подаде на Бети. — Чао — каза тя на Стоун. — Ще ти се обадя, но може и да не бъде скоро.

— Ще чакам с нетърпение — увери я той, съумявайки някак да избута думите покрай буцата в гърлото си.

55.

След заминаването на Арингтън, Ванс се прибра в апартамента. Поръча на румсървиса още кафе и седна на терасата, където беше Стоун.

— Първо, бих искал да те наема като адвокат, що се отнася до текущата криза. Съгласен ли си?

— Нямам лиценз за практикуване в Калифорния — каза Стоун, — а ако по някаква причина се стигне до съд, ще трябва да ти представя калифорнийски адвокат. Но за момента поне мога да бъда твой съветник по правните въпроси и за да бъдеш спокоен, искам да те уверя, че всичко, което сметеш за възможно да споделиш с мен, попада автоматично в категорията на привилегированата информация, обменяна между адвокати и клиент.

— Добре тогава — погледна го Ванс, — какво искаш да научиш?

— Всичко — простичко каза Стоун. — И този път не скривай нищо.

— Всичко се започна с акциите — въздъхна Ванс. — Говоря за акциите на „Центурион“. Компанията не е публична и в голяма степен е собственост на тесен кръг хора — примерно дузина, не повече — които държат различни дялове. Малък процент се държи от около двайсет и петима дребни собственици — предимно ценени служители на студиото. Някой започна да се свързва със собствениците и да им предлага да изкупи дяловете им, очевидно с цел да овладее контрола над компанията.

— Кой?

— Първоначално не можеше да се разбере, защото се действаше чрез подставени лица. Лу Регенстайн пръв надуши и разбра, че върху акционерите е бил оказван натиск да продават, или поне да не споменават, че с тях е говорено. Беше много странно и някак... заплашително.

— Кога се свързаха с теб?

— Почакай малко, има други неща, за които трябва да ти разкажа, за да се справиш в ситуацията.

— Добре, давай нататък.

— Дейвид Стърмак и аз сме приятели отдавна. Всъщност мисля, че той и Лу са най-добрите ми приятели. Точно Дейвид ме запозна с Они Иполито. Малко преди това бях поканен да участвам в строителна програма — ставаше дума за голям пазарен комплекс — но стана издънка с финансирането. Поставен бях пред избора да кихна голяма сума наведнъж — говоря за трийсет милиона долара — или да загубя петте, които вече бях инвестирал. Помолих Дейвид за съвет и той ми уреди делова среща с Иполито. Обядвахме заедно и седмица по-късно „Сейф Харбър“ ни откри кредитна линия.

— Съмнителен ли беше проектът?

— Нямах подозрения. Всъщност мениджърът бе имал някакви проблеми в миналото с погасяване на дълговете си и по тази причина основният ни инвеститор се бе разколебал и оттеглил. Комплексът вече е открит и носи добра печалба. За „Сейф Харбър“ сделката се оказа златна мина.

— Какво се случи по-нататък?

— Нищо не се случи изведнъж, напротив — всичко се разви постепенно. Започнах да прехвърлям средствата си в „Сейф Харбър“, защото бях доволен от банката, докато накрая не вложих там всичко — акции, облигации и всякакви ценни книжа, както и всички фондове, включително един, който бях създал на името на Арингтън. Винаги когато вземах участие в бизнес проект, който искаше финансиране, „Сейф Харбър“ бяха насреща — с готовност и желание. Така че когато Они ме покани да вляза в борда, приех без колебание.

— Откога си в борда?

— Седем-осем месеца. Но не постъпих правилно.

— Защо мислиш така?

— Още в началото усетих, че Они очаква от мен безропотно да се съгласявам с всяко негово решение, особено с онези, свързани с личната му компенсация — дял от привилегированите акции, премии и така нататък. Другите директори — включително Дейвид Стърмак — не смееха да се обадят. Трябва да знаеш, че аз съм член на още три борда, където вземам активно участие и приемам задълженията си пред акционерите много сериозно. Мислех да се откажа, но Они ме

убеди, че в известна степен съм му морален длъжник и че ще изглежда много лошо за него, ако подам оставка. Един ден дойде при мен и направо заяви, че иска да стана телевизионно лице на банката. Отрязах го без замисляне.

— Как прие той това?

— Не много добре. Обясних му, че никога не съм правил телевизионна реклама и че никога няма да правя. Бях посветил живота си на сериозна актьорска кариера и нямах никакво желание да я провалям. Той каза, че именно затова е държал да ме има в борда. Обясни ми, че съм свързан с банката като неин клиент, че имам съвместен бизнес с нея и че би изглеждало напълно логично да стана лице на банката. Отново отказах и му заявих, че ще депозирам едномесечно предизвестие за напускането си на борда. Казах му, че трябва да използва това време, за да смекчи максимално възможните негативни последици и му обещах да не го правя публично.

— Показа ли ти повече натиск?

— Не веднага. Но на следващата седмица ме посети Дейвид Стърмак и ме информира, че някой желаел да ми плати щедро за акциите в „Центурион“ — спомена, че ставало дума за сума, двойно по-голяма от текущата им цена. Казах на Дейвид, че изобщо няма да мисля за това предложение, преди да съм се консултирал с Лу Регенстайн.

— И той какво каза на това?

— Настоя да не споделям с Лу, че ми е било правено предложение, а още по-малко да му казвам, че точно той е бил посредникът. Трябва да ти кажа обаче, че се държа нетипично твърдо, бих казал... заплашително.

— Какво направи ти?

— Веднага щом той си тръгна, аз позвъних на Лу и му казах какво се е случило. Лу страшно се ядоса и аз му обещах да не продавам акциите. Още същия ден накарах Бети да ги прибере в нова депозитна касета.

— Толкова ли заплашен се почувства?

— Трудно ми е да ти го обясня, но да.

— „Центурион“ доходна инвестиция ли е?

— Не чак кой знае колко, но усреднено за годините, като цяло сме на печалба. Студиото се придържа към практиката да не ползва

големи кредити, но през последните една-две години имаше няколко скъпоструващи провала, така че Лу се видя принуден да се обърне към „Сейф Харбър“. С одобрение на борда — на който съм член и аз — кредитът бе даден.

— Защо в такъв случай толкова силно са искали да сложат ръка на студиото, след като не е силно печелившо?

— Земята.

— Каква земя?

— Земята, на която е построено. Това впрочем е теорията на Лу. Всички акционери и всички членове на борда добре знаем, че земята е поне толкова ценна, колкото бизнеса на студиото. Преди няколко години направихме глупостта да продадем задния парцел за няколко милиона долара. Не знам с какво сме мислели. Сега щеше да струва поне двайсет пъти повече. Всъщност студиото е разположено на най-големия парцел земя в Лос Анджелис, притежаван от единствен собственик — говорим за площ от хиляда и седемстотин декара! Ако събереш в едно същата площ от множество частни парцели, това ще ти струва стотици милиони, ако не и милиард.

— Защо в такъв случай студиото не я продаде и не се пренесе на ново място в предградията?

— Защото стойността на такава операция, прибавена към строежа от кота нула е почти равна на онова, което би се получило от продажбата. Както и да е, всички наши акционери са от бранша и те без изключение — продуценти, режисьори и старши служители — отлично съзнават, че онова, което имаме, е уникално и няма начин да бъде пресъздадено на друго място. Освен това тези хора са състоятелни и нямат наложителна нужда от парите. Така че продажбата просто е излишна. По старо правило — не казвам, че не е имало изключения от него — когато някой иска да продава, студиото изкупува дела му обратно, като цената се определя по предварително договорена формула. Същото става и когато някой умре — студиото изкупува дела на наследниците. И понеже извън студиото на практика не съществува пазар на малките пакети акции, този начин на процедиране устройваше всички. Човекът зад операцията по изкупуване на индивидуалните дялове явно искаше да събере в едно голям пакет, игнорирайки практиката на обратно изкупуване.

— Разбирам. Но от друга страна, новите собственици са щели да се окажат в положението на старите, нали така? Щели са да притежават голям брой акции в нещо, което струва скъпо, но не си струва да бъде продавано. Освен ако не възнамеряват да затворят студиото, да го изравнят със земята, да продадат парцела и да приберат парите. Прав ли съм?

— Според Лу схемата е по-сложна. Той смята, че тези хора използват Сенчъри Сити като пример.

— Говориш за голямата група административни сгради?

— Да. Сенчъри Сити е построен на задния парцел от мястото, където някога се е издигало „Туентиът Сенчъри Фокс“. Както е известно, те го продадоха на строителни предприемачи. Лу смята, че потенциалните собственици — нека приемем, че това са Дейвид Стърмак и Иполито — не искат да продават земята. Според него те искат да разработят парцела сами с финансирането на „Сейф Харбър“ и всякакви други пари, които биха могли да привлекат. В края на този проект административният комплекс на това място би им донесъл печалба от милиарди.

— Възможно ли е една-единствена банка да финансира такова начинание?

— Не, но има нещо, което още не съм ти казал.

— Казвай тогава.

— Преди две години Они ми изпрати един човек на име Бероун, който върти някаква компания за финансови услуги. Бероун ме попита дали се интересувам от инвестиция — ставаше дума за значителна сума — с огромна възвръщаемост, която няма да има нужда да декларирам пред данъчните.

— Аха...

— Именно, но тогава не погледнах така на предложението. Дадох му половин милион долара и ежемесечно куриер ми носеше дивидент в кеш. Прехвърлях парите на Бероун, който ги изпращаше зад граница срещу такса и там ги инвестираха в някаква компания.

— Искаш да кажеш, че е изпирал парите?

— Да, мисля, че му казват така.

— Намирисва ми на лихварство или наркотици. Нищо друго не може да донесе голяма кешова възвръщаемост на инвестиция.

— Става дума за десет процента месечно.

— Знам, че е много, Ванс, но ако Бероун се е занимавал с лихварство, печалбата е десет процента седмично!

— Тъпо е, знам. Само че след няколко месеца вложих още един милион долара.

— Дърпали са те все по-навътре в блатото, Ванс.

— Да, затъвах все повече. Когато казах на Они, че няма да стана лице на банката му, че подавам оставка от борда на директорите и че изтеглям всичките си активи там, след няколко дни пак се появи Бероун.

— Май се досещам какво следва.

— Вероятно. Уведомих го, че се оттеглям от инвестиционната му схема. Но той ми каза, че не мога да го направя, защото ако съм го сторел, щял да има неприятности с данъчните и че за участието ми щяло да се разчуе. Ядосах се много и... може да се каже, че го изхвърлих от кабинета си на улицата. Готвех се да се обадя на моя адвокат, когато ми позвъни Дейвид Стърмак. Помоли ме да изчакам едно денонощие и да му дам шанса да оправи нещата, без да се вдига шум и така, че всички да са доволни. Съгласих се. Това беше около един часа на обед. По-късно следобед на същия ден отвялякоха Арингтън. Първото телефонно обаждане беше в шест вечерта.

— Нека позная — предложи Стоун. — Стърмак и Иполито не могат да бъдат уличени, че имат пръст в цялата тази история, а ако някой го стори, те могат направо да отрекат всичко и в крайна сметка ще имаме твоята дума срещу тяхната.

— Разбрах това, когато ми се обадиха за пръв път и тогава реших да взема нещата в ръцете си.

56.

Стоун слушаше всичко това с тягостното усещане, че най-лошото тепърва предстои.

— И какво направи? — попита той.

— Първо, говорих с Лу Регенстайн и му казах, че възнамерявам да се боря с тези хора. Той не възрази, защото в крайна сметка атаката беше и срещу него и студиото му, а той не е от хората, които си хвърлят картите. Предложи ми да говоря с Били О'Хара, който е шеф на вътрешната охрана в студиото.

— Чувал съм за него — каза Стоун.

— Били ме изслуша със съчувствие, но аз бях изненадан, че като бивш полицаи не настоя веднага да се обадя в полицията и ФБР.

— И аз съм изненадан.

— Помня, че това бе първото, което ти ме посъветва — каза Ванс. — Очаквах същото от Били, но той не обели и дума по въпроса.

— Какъв съвет ти даде?

— Предложи ми да оставя всичко на него, като го упълномоща да контактува с похитителите и да преговаря за акциите.

— О'Хара акционер ли е?

— Незначителен — той е един от ценните за студиото акционери, които имат малък, практически нищожен дял.

— Продължавай.

— При следващото обаждане на похитителите им казах, че от мое име с тях ще преговаря Били и така се започна: Били се срещна с тях и ми донесе куп предложения. Ставаше дума за откуп от един милион долара — той знаеше, че мога да си го позволя — продажбата на акциите ми, оставянето на парите ми в ръцете на Бероун, дори влагането на допълнителни суми, и...

— Приемане предложението да станеш лице на „Сейф Харбър“ и да останеш в борда — довърши Стоун. — Сега вече е ясно кой е замесен: Иполито, макар и не задължително Стърмак.

— Може и така да е, но той може да стане обвиняем само при определени условия.

— Какви условия?

— Да се превърна в главен обвиняем срещу Иполито и да се съглася да дам показания срещу него в съда. Само че аз веднага трябва да ти заявя, че никога няма да го направя. Единственият начин да ми окажат натиск беше чрез заплахата срещу безопасността на Арингтън, но сега тя е на сигурно място и този механизъм не действа.

— Но, Ванс...

— Няма „но“. Аз няма да допусна да бъда публично замесен в тази история и толкова! Залогът за мен е недопустимо голям.

— Ти забравяш нещо, Ванс — те все още разполагат със силни средства за натиск срещу теб.

— За какво говориш?

— За „инвестицията“ при Бероун.

— Ще отрека. Забравих да ти кажа, че не съществува договор и не съм подписвал нищо. Просто трябва да се примиря със загубата на милион и половина и образно казано, да си измия ръцете.

— Няма да стане толкова лесно, Ванс.

— Какво могат да направят? Да ме натопят пред данъчните? Не е възможно, без да уличат и себе си. Ако данъчните започнат да ме разследват, аз просто ще отрека всичко. Единственият начин да бъда свързан с Бероун е той да даде показания под клетва срещу мен и в малко вероятния случай, когато той се съгласи да се жертва, съдията ще има моята дума срещу неговата.

— Ванс, нека ти кажа, че никой никога не е намирал щастие чрез лъжа пред данъчните. Ако те повярват на историята на Бероун — или което е по-вероятно, получат анонимен донос — ще ти почернят живота.

— Как?

— Ти не си ли чувал за данъчна ревизия?

— Не само съм чувал, но са ми правили три пъти и във всички случаи установяваха, че съм декларирал доходите си, а в един им се наложи да ми върнат надвнесени петдесет хиляди долара. Нека опитат пак, добре дошли са.

— Но работата няма да свърши с това, Ванс. Причината на ревизията някак ще се просмуче в пресата и така бленуването от теб

спокойствие ще хвъркне по дяволите. Поне половината от читателите ще повярват, че наистина си направил нещо незаконно, което, както ние знаем, е самата истина... — Ванс се намръщи, но не каза нищо. — Освен това, ако Иполито и Бeroун си наумят да те свършат, те ще отидат по-далеч от някакво анонимно обаждане — ще разкажат на данъчните най-подробно за финансовите ти инвестиции. Ще им изпратят копия от разписките на офшорната банка, ще направят всичко необходимо и можеш да бъдеш сигурен, че в нито един от документите, които ще предоставят, няма да се споменава за Бeroун, а още по-малко за Иполито. Да, прав си, ще бъде твоята дума срещу тяхната, но очерненият ще си ти, а не те... — Ванс вече изглеждаше сериозно загрижен. — Трябва да ти е ясно, че си се простил с парите си още в деня, когато си им ги дал.

— Но те наистина ми изплащаха дивидент — възрази Ванс.

— Който си се съгласил да реинвестират, нали така?

— Да — мрачно се съгласи Ванс.

— Значи на практика си им дал един и половина милиона долара, срещу които не си получил и цент.

— Не още.

— И никога няма да получиш, Ванс. Идеята е била в един момент Бeroун да се отбие при теб и съкрушено да ти обясни, че пазарът на който са били инвестирани парите ти, се е сринал и че си загубил всичко. Щял е да те утеши, че не си единствен, че дори той самият е изгубил всичко. Не че е щяло да бъде истина, разбира се, но така е щял да ти каже. И даже е нямало да получиш данъчна компенсация, както би станало, ако беше инвестирал парите си законно.

Ванс наистина изглеждаше разстроен.

— Не вярвам в това — упорито каза той. — Това беше инвестиция, а не подарък.

— Било е измама, Ванс, най-чиста проба измама.

По покритото със слънчев загар лице пробягна сянка.

— Кучи синове! — прошепна той.

— Искат ли да им го върнеш тъпкано, нали? Отвлякоха жена ти, обраха те, унижиха те и се опитват да ти измъкнат собствената ти инвестиция в „Центурион“. И това ще е само началото, ако им позволим да се измъкнат. Защото, ако това се случи, ти ще свършиш

като марионетка в ръцете им, по-скоро в ръцете на Иполито, а Дейвид Стърмак ще стои наблизко, ще те гали по самочувствието и ще те уверява, че всичко било наред. Само че „Центурион“ няма да го има, талантливият екип ще остане без работа и някои от хората никога повече няма да се върнат към онова, което така добре са правили. Лу Регенстайн ще бъде развалина, а с кариерата ти — на която толкова много държиш — ще бъде свършено завинаги. В крайна сметка ще се радваш, че ти се дава възможност да запишеш телевизионна реклама. А Иполито ще те притежава целия, без остатък.

— Мамка им! — изненадано прошепна Ванс.

— Именно. — Ванс започва да схваща картинката, помисли си Стоун. — Кажи сега какво ще направиш, за да им попречиш?

Ванс погледна Стоун с всичкия си неотразим чар.

— Каквото е нужно! — тържествено изрече той.

— Ще разкриеш ли душата си пред данъчните?

— Да!

— Ще разкажеш ли пред ФБР всичко за финансовите машинации на Иполито и Бероун?

— Да! — Ванс вече се вживяваше в ролята си.

— Ще ми помогнеш ли да наврем малката империя на Бероун и Иполито в задниците им?

— О, да, дявол да го вземе!

— Ще свидетелстваш ли срещу тях в съда?

Лицето на Ванс страдалчески се изкриви.

— В никакъв случай! — възмутено отказа той.

Стоун пое дълбоко въздух.

— Ванс!

— Да, Стоун?

— Има шанс, подчертавам, нищожен шанс, да те измъкна от тази шибана каша, без за това да се разчуе.

Ванс широко се усмихна, разкривайки превъзходния резултат от работата на зъболекаря си.

— Знаех, че ще го направиш, Стоун!

— Не съм казал, че мога да го направя. Споменах за микроскопичен шанс. Но това предполага, че ще трябва да разкажеш всичко пред данъчните и ФБР.

— Съгласен съм, при положение че няма да стигне до вестниците.

— И означава, че ще трябва окончателно да се простиш с онзи милион и половина.

— Трябва ли наистина? — жално го погледна Ванс.

— Трябва! И не можем да пренебрегнем възможността федералните да те призват да дадеш показания под клетва.

— Ще се позова на Петата поправка! — възмутено заяви Ванс.

— Ванс, това гарантирано ще срине репутацията ти.

— О! — беше реакцията му.

Стоун се бе надявал да разкрие пред Ванс истината за онова, което му предстои, но не беше сигурен, че е успял. В края на краищата, този човек беше филмова звезда.

57.

Ванс легна да дремне в апартамента си, а Стоун се залови да анализира ситуацията. Разполагаше със свидетел, нещо повече — обвинител, човек, който знае какви неща се вършат в империята на Иполито, но не желае да дава показания в съда. На всичко отгоре, след като бе приел — макар и в известна степен — да бъде адвокат на Ванс, той бе загубил част от убедителността си, като например заплахата да разкаже на таблоидите какво му е известно за делата на кинозвездата. Налагаше се да „продаде“ част от Ванс на федералните и вече беше време да види какво могат да му предложат те в замяна. Обади се на Хенк Кейбъл във ФБР.

— Здравсти, Хенк, Стоун Барингтън е.

— Здравсти, Стоун.

— Нещо ново?

— Хванал съм няколко специалисти по кодове да обработят натрупания материал от подслушването на „Бероун Файненшъл“, но даденото ни разрешение е на път да изтече, а още до никъде не сме я докарали и не съм сигурен, че разполагаме с достатъчно уличаващ материал, за да искаме удължаване на срока.

— Може би ще мога да помогна.

— Надявах се на нещо такова. Тук сме забили в първа глуха и ако момчетата не изчовъркат нещо от кодираните разговори... направо не знам.

— Познаваш ли в Ел Ей някакъв... примерно главен данъчен инспектор.

— Да, често се чуваме с един приятел.

— Бих желал да се видя днес с двама ви, колкото е възможно по-рано.

— Задръж така, Стоун, и ще проверя по другата линия каква е ситуацията.

— Добре. — Стоун изчака около две минути.

— Там ли си още?

— Ти как мислиш?

— Какво ще кажеш за един делови обяд? Ти черпиш.

Стоун му даде номера на апартамента си в „Бел Еър“.

— След час?

— Става.

Стоун затвори и се обади на Рик Грант.

— Рик, имам уговорка за обяд с Хенк Кейбъл и данъчен инспектор. Искаш ли да присъстваш и ти в апартамента ми?

— Разбира се. Какво се е случило?

— Мисля, че ще има и нещо за теб във всичко това, но трябва да те предупредя — федералес ще намажат най-много.

— Ами то това си е ясно по принцип, не разбрах кое му е новото.

— Можеш ли да дойдеш след един час?

— Мога, но бих искал преди срещата да науча какво се е случило.

— Това в момента не е от голямо значение. От теб очаквам само да си тук, да слушаш внимателно и да ме подкрепиш, когато се наложи.

— Ще слушам и ще те подкрепя, но ако започваме да действаме официално, ще трябва да защитавам и интересите на отдела.

— Не знам дали това ще ти прозвучи утешително, но мога да те уверя, че отделът ти ще получи повече признание, отколкото биха ви дали федералните, ако не бяхте забъркани в цялата история от началото ѝ. Аз поне вече имам нещо, което знам, че те искат. Остава да разберем колко силно го желаят.

— Окей, ще ти се доверя.

— Тогава ще се видим след час — каза Стоун. Затвори, разходи се до офиса на управителя и поиска назаем компютър. Хората с удоволствие му услужиха.

— Между другото, м-р Барингтън, търсиха ви на два пъти, но както пожелавате, ние заявихме, че не знаем къде сте — информира го дежурната администраторка.

— Някой остави ли име?

— Не, сър.

— Така и предполагам.

Той седна на компютъра, написа набързо един документ, разпечати го в няколко екземпляра и се върна в апартамента. Ванс

междувременно се беше събудил.

— Какво става? — попита той.

— Уредих си тук среща с едни хора и искам да не те виждат, докато не ми потрябваш. Защо не си поръчаш обяд в твоя апартамент?

— Окей.

— И не излизай. Някой ме е търсил по телефона и мисля, че и двамата можем лесно да се досетим кой е той.

— Не се безпокой, ще бъда по-нисък от тревата.

— Ванс, ако те поканя на срещата, това ще означава, че е дошъл моментът да разкажеш всичко на тези хора, разбираш ли?

— Да... предполагам. Разчитам изцяло на теб да защитиш интересите ми.

— Ще им обясня ситуацията, преди да те поканя да говориш.

— Добре, но помни, че не искам никакво даване на показания и никакво известяване на пресата за личното ми участие.

— Това е крайната ми цел — обеща Стоун.

Хенк Кейбъл и данъчният му приятел бяха точни. Инспекторът изобщо не изглеждаше както Стоун бе очаквал: висок, към петдесетте, с посребрени слепоочия — повече му подходеше да бъде съдия.

— Стоун, това е Джон Рубенс — представи го Кейбъл. — Той е шеф на следствения отдел към Главното данъчно управление на Южна Калифорния.

Двамата си стиснаха ръцете. Пристигна Рик Грант и на свой ред бе представен. Малко след това се появи и сервитьорът със салата от раци, която Стоун предварително бе поръчал за всички и две бутилки превъзходно калифорнийско шардоне. Обядът бе сервиран на терасата към апартамента на Стоун. Хапнаха и изпиха шардонето. Поднесоха им кафе.

— Е, господа, време е да ви разкрия с каква цел се вкарвам в тези разноси — усмихна се Стоун.

— Моля те — отговори Рубенс. — И благодарим за обяда.

— Имам за клиент човек, който може да се окаже ключов свидетел в голям процес — започна Стоун.

— Какво е престъплението? — поинтересува се Рубенс.

— Като начало, укриване на данъци на обща стойност може би стотици милиони долари — кратко обясни Стоун.

— Това ми пълни душата — призна инспекторът.

Обади се Кейбъл:

— Мога ли да предполагам, че става въпрос за лицата, за които си говорим от известно време?

Рубенс остро го погледна.

— Говорили сте си? От колко време?

— Няколко дни — успокой го Кейбъл.

— За укриването на данъците се разбра тази сутрин — допълни Стоун.

— Добре, продължете — успокой се данъчният.

— Клиентът ми не може да ви даде всичко необходимо за стигане до справедлива присъда, но аз вярвам, че неговата информация ще се окаже безценна.

— И какво иска клиентът ти? — попита Рубенс.

— Няколко неща, и всички те, господо, са в правото ви да му ги дадете или откажете.

— Например?

— За начало имунитет — пълен и изцяло.

— Имуитет срещу какво?

— Клиентът ми е проявил наивност — бил е въввлечен в инвестиционна схема, разработена от известни бизнесмени, която в крайна сметка се е оказала... как да се изразя... извънзаконна.

— Колко е загубил клиентът ти? — продължи да се интересува Рубенс.

— В интерес на истината, нищо до момента — точно обратното, спечелил е голяма сума, която е позволил да бъде реинвестирана от същите бизнесмени в, предполагам, същата схема.

— Това включва ли офшорни банкови сметки, укриване на данъци и неща от този род? — попита Рубенс.

— В огромен мащаб.

— И участието на твоя клиент е пропорционално на този мащаб?

— Общата му инвестиция е един и половина милиона долара.

— Е, според мен, проблемът не е непреодолим — спокойно каза Рубенс. — Хенк, как изглежда от твоя страна?

— Още не сме чули какво точно желае клиентът на Стоун — напомни Кейбъл.

— Ами, както казах, имунитет срещу федерално съдебно преследване... и Рик, аз очаквам същото да важи и за местните власти.

Но също толкова важно, колкото имунитета, е и искането на клиента ми самоличността му да не бъде разкривана пред никой извън вашите служби.

— Да схващам ли, че клиентът ти не желае да дава показания в съда? — погледна го Кейбъл.

— Неговата ценност като свидетел няма да бъде в даването на показания, а в насочването на вашите разследвания в правилната посока — обясни Стоун.

— Има ли клиентът ти криминално досие? — внезапно попита Кейбъл.

— Не, няма. Той е виден гражданин, голям данъкоплатец и човек с безукорна репутация.

— С изключение на това малко прегрешение, за което ни спомена — напомни Рубенс.

— Да, единственото му прегрешение и повярвайте ми, той вече горчиво е заплатил за него. — Стоун съзнаваше, че казва полуистини, но трябваше да спечели в тези преговори, ако искаше да има шанс да защити Ванс.

— Добре де, нека чуем какво има да ни каже и аз ще обсъдя предложението с моите началници — предложи Кейбъл.

Стоун поклати глава.

— Моят клиент няма да каже нищо, докато не постигнем ясно споразумение по тези условия, и трябва да ви кажа, че това предложение няма да остане в сила неограничено дълго. Клиентът ми съзнава, че ако не каже нищо, има голяма вероятност никога да не разберете, че изобщо се е случило нещо нередно.

— Но това си е шантаж — отбеляза Рубенс.

— Аз бих използвал термина „изнудване“ — отговори Стоун, — техника, небезизвестна и на данъчните инспектори.

За негова чест Рубенс се засмя.

— А какво ще стане, ако сега се съгласим, а после арестуваме клиента ти? Сигурен съм, че тогава ще се съгласи да даде показания — замислено каза Кейбъл.

— Хенк — погледна го Стоун, — ти вече ми разказа докъде сте я докарали засега. Мисля, ти най-добре започваш да усещаш, че без помощта на моя клиент, цялото ви разследване просто ще спре от само себе си.

Двамата мъже се спогледаха и Стоун прекрасно съзнаваше какво си мислят.

— Господа, сигурен съм, че ще се чувствате по-спокойни ако съгласувате това с вашите началници и с Главния прокурор^[1] на САЩ. В дневната има телефон и аз ви обещавам, че никой няма да ви подслуша. — Той им подаде по едно копие на документа, който беше изготвил преди малко. — Можете направо да им прочетете това.

Те прочетоха документа.

— Че ти нищо не искаш — саркастично го погледна Кейбъл.

— Клиентът ми иска много по-малко, отколкото е готов да предложи — простичко отговори Стоун, отказвайки да реагира на провокацията.

Без нито дума повече, двамата мъже станаха и тръгнаха към телефона.

— Ти си бил опасна работа — проговори Рик. — Мислиш ли, че ще се вържат на този номер?

— Допускам, че точно това ще се случи — каза Стоун и му подаде третото копие на документа. — А ти?

— Ами...

— По-добре е да започнеш да убеждаваш областния прокурор, ако държиш отделът ти да намаже от заслугите.

Рик стана и на свой ред се отправи да търси телефон.

---

[1] Главният прокурор отговаря за дейността на ФБР. — Б.пр. ↑

58.

След известно време се събраха отново около масата на Стоун, който тревожно очакваше решението. Без да каже нито дума, Джон Рубенс подписа екземплярите на документа и ги подаде на Стоун. След кратко колебание примера му последва и Хенк.

— Ти, Рик? — попита Стоун.

Рик също подписа и Стоун даде на всеки копие за архивата.

— Кога най-сетне ще се запознаем с твоя свидетел? — нетърпеливо попита Рубенс.

Стоун стана, отиде в съседния апартамент и след малко се върна с Ванс Колдър. Данъчният инспектор и агентът от ФБР веднага се превърнаха в любители на киното. Те скочиха на крака, едва не застанаха мирно и се здрависаха с известния актьор. Отношението на Рик Грант беше също толкова топло. После всички седнаха заедно.

— Ванс — каза Стоун и му подаде копие от споразумението, — Данъчната служба на Съединените щати, Федералното бюро за разследване и Главното полицейско управление на Лос Анджелис се съгласиха да ти дадат имунитет срещу съдебно преследване и да ти гарантират пълна конфиденциалност в замяна на твоя разказ за събитията от последно време. В допълнение към горното, от теб няма да се иска да даваш свидетелски показания в съда, а историята с отвличането ще остане настрани. Както споменах, срещу това от теб се очаква да бъдеш абсолютно честен с тях и да отговориш искрено на въпросите им. Трябва да те предупредя, че ако не кажеш истината, може да бъдеш обвинен в лъжа пред агент на ФБР. Разбираш ли условията на споразумението?

— Да — отговори Ванс.

— Мисля, че ще бъде най-добре, господа, ако дадете възможност на м-р Колдър да започне от началото и да разкаже каквото има, без да го прекъсвате. Когато свърши, естествено, ще можете да му зададете всякакви въпроси. Искам да ви напомня, че за мен м-р Колдър

продължава да се намира в опасност и очаквам от вас да запазите местопребиваването му в тайна. Ванс?

И Ванс Колдър изнесе етюд, на който Стоун би изръкопляскал, ако се намираха в театъра. Федералните агенти и лосанджелиският полицай слушаха, без да помръднат, докато хрониката на необикновената история се разгръщаше сякаш пред очите им. Когато Ванс приключи, заваляха въпроси, но отговорите му бяха също толкова впечатляващи, колкото и монолога му. Стоун започваше да мисли, че този човек би трябвало да започне да пише собствените си роли.

Накрая Ванс се върна в апартамента си и Стоун отново се изправи пред федералните агенти.

— Това беше адски впечатляващо, но напълно недостатъчно — изпъшка Хенк Кейбъл.

— Предупредих ви, че няма и да бъде — напомни Стоун, — но сега за разлика отпреди няколко часа, вече имате посоката. Предлагам да започнете с арестуването на Мартин Бероун по обвинения в укриване на данъци, пране на пари и каквото още измислите на базата на подслушването. Винаги можете да го заплашите, че Ванс ще свидетелства срещу него. Макар че това няма да стане, Бероун не го знае. Можете да използвате и заплахата за обвинение в отвлечане, понеже аз мога да ви предоставя свидетел, който ще потвърди, че Бероун е притежавал колата на мисис Колдър поне няколко дни.

Срещата приключи и Стоун помоли Рик Грант да остане още малко.

— Прав беше — със съжаление в гласа каза Рик, — за полицията няма да остане почти нищо.

— О, може и да има — успокои го Стоун. — Какво ще кажеш за убийство?

— Ти си жив.

— Вини Манкузо и Мани не са.

— Няма начин това да се свърже с Иполито.

— Набелязва се нов подход — каза Стоун. — Нека се обадя тук-там. — Той позвъни на Бети Саутард и чрез нея се свърза с Лу Регенстайн, с когото проведе дълъг разговор. После покани Рик да се качи при него в колата.

— Къде отиваме? — поинтересува се Рик.

— В „Центурион Студиос“ — обясни Стоун.

— С каква цел?

— С цел да видим Били О'Хара, който според мен е затънал до гуша в тази каша — и докато пътуваха натам, Стоун обясни какво има предвид.

— Този пич е бил полицай — въздъхна Рик. — Мислиш ли, че ще се хване?

— Има само един начин да разберем. Ако не се хване, двамата с теб ни чака повече работа, отколкото иначе.

Пристигнаха в „Центурион“, закачиха си временните пропуски на посетители и попитаха как да стигнат до офиса на шефа на охраната. Нямаха уговорена среща. Секретарката на О'Хара влезе в кабинета му и излезе почти веднага.

— Ще ви приеме — каза тя.

— Моля ви, обадете се в офиса на м-р Регенстайн и му предайте, че сме при м-р О'Хара — каза Стоун.

Двамата влязоха в кабинета и затвориха плътно вратата.

— Рик! — извика О'Хара и стисна здраво ръката му. — Как си?

— Отлично, Били — отговори Грант. — Нека те запозная с един човек: това е Стоун Барингтън.

Ръката на О'Хара омекна още в началото — той не криеше, че не е въодушевен. Това бе достатъчно, за да разсее последните съмнения у Стоун.

Стоун и Рик седнаха.

— Какво мога да направя за вас? — официално попита О'Хара. Виждаше се, че полага усилия да възстанови хладнокръвието си.

— По-добре най-напред свърши с телефонното обаждане — посъветва го Грант. В същата секунда телефонът наистина иззвъня.

По уредбата се чу гласът на секретарката.

— М-р Регенстайн за вас — съобщи тя.

— И й кажи да излезе на обяд — каза Рик.

— Тя вече беше — обърка се О'Хара с ръка върху слушалката.

— Ами нищо, да обядва пак.

— Робин — каза О'Хара, — иди в склада за канцеларски материали и вземи от всичко. Дай ми тук един час. — Той вдигна слушалката. — Лу? Как е?

Стоун и Рик чуха силния глас на Регенстайн в слушалката от разстояние. Нямаше никакво съмнение, че е много ядосан.

— Ама чакай малко, Лу! — примоли се О'Хара. — Нека ти обясня!

Регенстайн отговори на молбата с дълга тирада и О'Хара не можеше да вмъкне нито дума в гневния поток.

— Добре — каза той накрая и затвори.

— Били — обади се Рик, — макар повече да не работиш за „Центурион Студиос“, ние имаме съгласието да използваме този кабинет толкова дълго, колкото се наложи.

— „Колкото се наложи“? — разтреперан попита О'Хара. Лицето му бе загубило цвета си.

— Били, ти беше добро ченге, според някои дори изключително, но това няма да ти помогне ни най-малко сега, освен ако не получим пълното ти съдействие.

— За какво? — объркано го погледна О'Хара.

— Ето как стоят нещата: ти си арестуван за отвличане и предумишлено убийство, а по-нататък ще ти бъдат отправени и други обвинения. Знаеш правата си, така че смятай, че току-що съм ти ги прочел.

— Отвличане? Убийство? За какво говориш, Рик?

— Млъкни и ме изслушай! Сега ще ти дам възможност, която, излезем ли оттук, повече няма да имаш. Ще рискувам — без да съм го съгласувал — да ти обещавам имунитет срещу съдебно преследване, ако разкажеш всичко сега. Ще трябва да дадеш показания срещу Иполито, Стърмак, Бероун и останалите замесени, но след като ги осъдят, ти ще спасиш кожата... Напомням ти, че имаш пълното право да не казваш нищо в този момент, но ако се възползваш от него, обещавам ти от цялото си сърце, че това ще е последният ти ден на тази земя като свободен човек. В допълнение ти обещавам и най-твърдото посрещане в затвора, което мога да ти осигуря... и повярвай, че нямаш представа какво означава това! Лично ще се погрижа да изкараш по възможно най-тежкия начин, излежавайки във възможно най-скапания затвор на този щат, а тук има места, които един нормален човек би направил всичко, за да не посети! Най-сетне, ще имам грижата да попаднеш в една килия с някои хора, които сам си тикнал зад решетката, когато беше полицаи. — Той направи драматична пауза. — Това е предложението ми и времето изтича. Ще те попитам веднъж: какво избираш?

Стоун се напрегна, защото О'Хара бръкна в джоба си, но той извади оттам само кърпичка и попи лицето си.

— „Пълен имунитет“ ли каза?

— Да.

— От всичко? И ще ме пуснете?

— Да. Пет пари не давам какво си направил.

— Може ли да го имам написано?

— Били, аз вече съм единственият ти приятел... Гледай да не ме загубиш!

О'Хара отвори чекмеджето на бюрото си и Стоун отново се стегна, но този път той извади флакон с хапчета. Наля си чаша вода и изпи едно, после се облегна на стола си. Беше смазан психически.

— Окей, Рик, ще се включа в твоята игра. Иполито да си го начука!

59.

Рик сложи на бюрото между двама им миниатюрен касетофон и го пусна на запис. Преброи до десет на глас, провери качеството на записа и нивото на звука, върна касетата в начално състояние и отново натисна бутона за запис.

— Казвам се Ричард Грант — започна той. — Аз съм лейтенант на отряда детективи към Полицейското управление на Лос Анджелис, придаден на разположение на началника на отряда. Провеждам разпит на Уилям О'Хара — бивш полицаи и доскоро началник на службата за сигурност към „Центурион Студиос“. М-р О'Хара се съгласи да направи изчерпателно изложение за своята дейност в отсъствието на личен адвокат и ще даде показания срещу други лица, в замяна на гарантиран имунитет от всякакво съдебно преследване. В качеството на свидетел присъства м-р Стоун Барингтън, напуснал службата бивш нюйоркски полицаи. — Той съобщи датата и времето, след което вдигна поглед към разпитвания. — Вие ли сте м-р Уилям О'Хара?

— Да, аз съм — потвърди О'Хара.

— Информирани ли сте за конституционните си права?

— Да, информиран съм.

— Разбирате ли ги?

— Да, разбирам ги.

— Желаете ли по време на този разпит да присъства личния ви адвокат?

— Не, не желая.

— Потвърждавате ли, че говорите доброволно и без да ви се оказва натиск?

— Да, потвърждавам.

— Обещано ли ви е от мен или друг служител на закона нещо различно от имунитет срещу съдебно преследване в замяна на вашите показания?

— Не, не ми е обещавано.

— Разкажете възможно най-изчерпателно как се замесихте в престъпленията, които понастоящем се разследват от Полицейското управление на Лос Анджелис и федералните власти.

О'Хара пое дълбоко въздух и започна. Речта му се лееше като показания на опитен полицаи в съдебна зала — нещо, което му бе добре познато.

— Напуснах преди пет години Полицейското управление на Лос Анджелис, защото м-р Луис Регенстайн, председател на борда, ми предложи длъжността началник охрана към „Центурион Студиос“. След като изпълнявах тази длъжност в продължение на една година, ми беше предложено да закупя акции на компанията. Закупих сто акции на цена петстотин долара за акция. Студиото ми зае парите за закупуването... Приблизително преди три месеца към мен се обърна м-р Дейвид Стърмак, член на борда на директорите на „Центурион Студиос“, който ми направи предложение да разменя акциите си в „Центурион“ за същия брой акции на „Албакор Фишърис“ — компания, контролирана съвместно от м-р Стърмак и м-р Онофрио Иполито, който освен това е и председател на борда на „Сейф Харбър Банк“.

— Това изгодна размяна ли беше?

— Размяната означаваше десетократно увеличение на размера на първоначалната ми инвестиция.

— Какво поиска м-р Стърмак срещу това щедро предложение?

— Помоли ме да му сътруднича чрез дейност в студиото, целяща акционерите да продадат акциите си на „Албакор“.

— Съгласихте ли се да му помогнете?

— Да.

— Той поиска ли от вас още нещо?

— Не тогава.

— По-късно?

— Няколко седмици по-късно м-р Стърмак отново дойде да ме види. Научил, че Луис Регенстайн възнамерява да ме уволни като шеф на службата за охрана. Каза, че щял да използва влиянието си в компанията, за да предотврати подобно развитие на нещата, ако знаел, че може да разчита на мен в другата си работа.

— Каква друга работа?

— На следващия ден ми уреди среща с м-р Онофрио Иполито. Когато отидох в офиса му в „Сейф Харбър Банк“, бях претърсен за оръжие и записващи устройства, след което се видях с м-р Иполито на четири очи.

— За какво стана дума по време на тази среща?

— Първо ме предупреди, че разполага с доказателства под формата на свидетел, че съм бил замесен в незаконна дейност, докато съм бил полицай.

— Какви действия?

— Неговият свидетел щял да свидетелства, че съм приемал подкупи от представители на организираната престъпност.

— Приемал ли сте подобни подкупи?

— Да.

— Какво стана по-нататък?

— М-р Иполито заяви, че има работа за мен и че ако направя каквото иска от мен, ще забогатя повече, отколкото някога съм мечтал. Каза, че имал бизнес планове, които щели да увеличат петдесет, ако не сто пъти цената на акциите ми в „Албакор“, и че ако се справя и служа съвестно, ще мога да закупя още акции на преференциални цени. Предложи ми и заплата от двеста хиляди долара годишно в кеш, напълно освободена от данъци. И ме успокои, че съм щял да продължа да получавам заплата си в „Центурион“.

— Приехте ли предложението му?

— Да, приех го.

— Каква работа вършихте за м-р Иполито?

— Прегледах досиетата на служителите в „Центурион“, направих списък на всички акционери и го дадох на м-р Стърмак. Транспортирах големи суми в наличност от м-р Мартин Бероун до офиса на „Албакор“, който се намира на етаж под офиса на м-р Иполито в сградата на „Сейф Харбър“. Изпълнявах множество рутинни задачи за м-р Иполито, включително дисциплинарни действия по отношение на уличен лихвар, за чиито прегрешения бе научил м-р Бероун.

— Как се казваше този човек?

— Ралф ди Орио.

— Какво по-точно направихте с него?

— Пребих го до безсъзнание с полицейска палка.

— Искаше ли и друг път от вас м-р Иполито да прибегвате до насилие?

— Да, възложи ми да организирам три убийства.

— Направихте ли го?

— Да.

— Кои бяха жертвите?

— Първата беше м-р Стоун Барингтън, който сега виждам, че е успял да се спаси.

— Кой направи опита да бъде убит м-р Барингтън?

— Винсент Манкузо и Маноло Лобианко.

— Научи ли впоследствие м-р Иполито, че м-р Барингтън е избегнал смъртта?

— Не, доколкото ми е известно.

— Кои бяха другите две жертви?

— Винсент Манкузо и Маноло Лобианко.

— Защо бяха убити те?

— Бяха ги арестували по някакво обвинение и м-р Иполито се опасяваше, че биха могли чрез тях да го уличат в организиране убийството на м-р Барингтън.

— Кой извърши тези две убийства?

— Томас Косенца и Джоузеф Зито.

— Как бяха убити?

— М-р Иполито специално поиска да бъдат застреляни в главата и изхвърлени в Тихия океан, оковани за котва.

Рик написа нещо на лист хартия и го показа на О'Хара.

— Сега ще ви покажа едно написано име. Познавате ли го?

— Да.

— Отсега нататък в този разпит ще говорите за това лице като за м-р Х.

— Добре.

— Поиска ли някой от вас да направите нещо по отношение на м-р Х?

— Да, м-р Иполито ме инструктира да организирам отвличането на съпругата на м-р Х и да я държа, докато не получа други разпореждания от него.

— Направихте ли го?

— Да.

— Кой извърши отвличането?
— Винсент Манкузо и Маноло Лобианко.
— Къде беше отведена?
— Преместваха я всеки ден от едно място на друго.
— Поиска ли м-р Иполито от вас да се свържете с м-р Х и да уредите връщането на жена му?
— Не, доколкото ми е известно това беше извършено от други лица.
— Знаете ли точно от кого?
— Други служители на м-р Иполито. Не знам имената им.
— Поиска ли от вас м-р Иполито да направите нещо друго във връзка с отвличането на мисис Х?
— Когато м-р Регенстайн ми нареди да съдействам за връщането на мисис Х, аз казах на м-р Иполито. Той ме инструктира да се престоря, че помагам на м-р Х, но да докладвам за всичко на него или на м-р Стърмак.
— Беше ли замесен м-р Стърмак в отвличането?
— Той знаеше за него.
— Каква беше целта на отвличането?
— Да бъде оказан натиск върху м-р Х да продаде акциите си в „Центурион Студиос“. М-р Х е едър акционер.
— Имаше ли и друга цел?
— Допускам, че м-р Иполито е искал м-р Х да участва в някои от деловите му начинания, но не знам подробности.
— Отново ще ви попитам, м-р О’Хара, отговаряте ли на тези въпроси без принуда и с единствения мотив да получите имунитет срещу съдебно преследване?
— Да.
Рик изключи касетофона.
— Добре, това е достатъчно засега. Ще започна процедурата по даване на имунитет и от страна на федералните власти, след това ще им позволя да те разпитат за по-големи подробности относно делата на Иполито, Стърмак и деловата дейност на Бероун.
— Мога да кажа още много неща — потвърди О’Хара.
— Добре. — Рик вдигна слушалката на телефона върху бюрото на бившия полицай и набра номер. — Обажда се Рик Грант. Арестувам един човек, който даде показания, уличаващи няколко други в

сериозни престъпления. Искам веднага да бъде подготвена охранявана хотелска стая за него, където да може да бъде разпитан по-подробно. Да, ще почакам. — Той покри микрофона на слушалката. — Ще преместя Били веднага, а после ще говорим отново с Кейбъл и Рубенс. — Вдигна ръка от микрофона. — Добре. Изпратете кола без отличителни знаци пред отдела за охрана на „Центурион Студиос“, за да вземете човека. Казва се Уилям О’Хара. Да, същият. Ясно ли е всичко? Добре.

След по-малко от десет минути в кабинета на О’Хара влязоха двама детективи.

— Сложете го на задната седалка, без белезници, без показност и го откарайте в хотела — нареди Рик. — Вземете от него ключовете от дома му, идете там и му донесете дрехи. Не искам никой да го докосва с пръст.

Изведоха О’Хара.

Рик отново взе слушалката и този път се обади на Хенк Кейбъл във ФБР.

— Хенк — започна той, — имаме свидетел срещу Иполито, Стърмак и Бероун. — Той каза името на хотела, където беше откаран. — Можете ли да дойдете там двамата с Рубенс след час? Попитайте на рецепцията за името ми и ще ви упътят. — Той затвори и се обърна към Стоун: — Да тръгваме натам, искам Кейбъл и Рубенс да разпитат Били. След като го направят, ще знаем какво да предприемем по-нататък.

60.

Стоун бе събуден от Рик Грант. Беше лежал напълно облечен върху леглото в една от двете спални на охранявания апартамент.

— Ела в дневната — каза му Рик, който безцеремонно го бе раздрусал за рамото.

Стоун погледна часовника си — седем и половина сутринта. Последва Рик в дневната, където имаше две видеокамери на стативи, два магнетофона и допълнителни прожектори за осветление.

— Къде е О'Хара? — попита той.

— Оставихме го малко да поспи — отговори Рик. — Хенк и Джон го изцедиха здраво и всичко беше записано на аудио и видео. Сега искат да говорят с теб.

Стоун седна и си наля кафе от термосната кана.

— Как мина, господа?

— Мина много добре — призна Хенк Кейбъл, — но и това може да не е всичко, от което се нуждаем.

Отговорът не допадна на Стоун.

— Защо?

— Той ще бъде великолепен свидетел, но един добър адвокат на защитата — такъв, какъвто Иполито и Стърмак няма да пропуснат да наемат — просто ще го различи.

— Е?

— Стърмак и Иполито ще се изправят в съда, вече няма съмнение, че са го наели да им съдейства в изкупуване акциите на „Центурион“, но това е всичко. Те ще го обвинят в извършване на всички престъпления, за които той ни разказа, и адвокатът им ще направи цяло шоу от продажната страна на О'Хара, заради приемането на подкупи от организираната престъпност и участието му в организирането на убийствата.

— Не разбирам какво искаш да ми кажеш? — намръщи се Стоун.

— Искам да кажа, че колкото и да е добър О'Хара, само той може да не се окаже достатъчен. Ако можеш да убедиш Ванс Колдър да даде

показания, това, разбира се, ще помогне, но...

— Но Ванс няма да го направи — довърши Стоун. — Защо вие двамата не искате да го проумееете?

— Ако държим да приключим успешно с тази история, трябва ни още — настоя Кейбъл.

— Ами записите от подслушването? Показанията на О'Хара ще ви дадат основание да продължите валидността на разрешението и да искате всичко.

— Това иска време — търпеливо обясни Рик Грант. — Стърмак ще научи, че Лу Регенстайн е уволнил О'Хара и хората на Иполито ще забележат, че О'Хара е изчезнал от лицето на земята. В същата секунда ще бъде сложен край на операцията в „Бероун Файненшъл“ и ние оставаме с празни ръце. А ако се изплашат, не само ще спрат, ами и ще се покрият. Не мисля, че разполагаме със седмици и месеци да ги дебнем търпеливо дали няма да изпуснат нещо някъде, след което да си чешем главите какво искат да кажат с кодираните си разговори.

— Арестувахте ли Бероун? Той знае всичко и се обзалагам, че може да бъде пречупен.

— Може би, но може да не се съмняваш, че ще си вземе добър адвокат, ще излезе под гаранция и ще изчезне. Не бихме искали да го пипаме, докато не сме сигурни, че няма да има къде да мърда.

— Някакви идеи? — погледна го Стоун.

В стаята се възцари продължително мълчание.

Накрая проговори Хенк Кейбъл:

— За идеите се надявахме на теб. До момента се справяше добре с това.

Настъпи ред Стоун да замълчи.

— Иполито не знае, че съм жив — каза той накрая.

— Не можем да сме напълно сигурни в това — възрази Рик. — Нали помниш, че капитанът на „Контеса“ ти е видял лицето.

— Но не ме познава по име. Според О'Хара, Иполито не знае, че съм жив.

— Окей, да приемем, че не знае — съгласи се Рик.

— Защо тогава не го посетя? С идеята да поговоря с него. Ще ми сложите микрофон.

Рик поклати енергично глава.

— Не чу ли вчера О’Хара да казва, че като отишъл при Иполито първия път, го претърсили за оръжие и звукозаписна техника.

— Чух — съгласи се Стоун.

Обади се Кейбъл:

— Кой размер обувки носиш, Стоун?

— Десет. Защо?

— Може да намерим начин. Ето какво: върни се в хотела си, закуси, вземи душ, преоблечи се. Ще дойда там след два часа.

Стоун се върна в „Бел Еър“. Дино спеше. Съблече се, избърсна се и влезе под душа. Когато излезе, Дино беше станал.

— Къде, по дяволите, беше цяла нощ? — намръщен го попита той. — Не знаех какво да мисля.

— Извинявай, че не ти се обадох. Проведохме среднощен разпит.

— На кого?

Стоун му разказа за последните събития, докато се обличаше.

— Каква е тази история с обувките? — попита Дино.

— Убий ме, не знам — чистосърдечно призна Стоун. — Хайде да закусим.

Точно приключваха със закуската и се появиха Хенк Кейбъл и Рик Грант. Кейбъл носеше под мишница кутия за обувки.

— Свали обувките си и си събуй панталоните — каза Кейбъл. — А също и бельото.

Стоун го направи.

— Без снимки — шеговито предупреди той.

Кейбъл отвори кутията и извади от нея чифт мокасини с кожен език отгоре.

— Това са девет и половина — обясни той. — Най-близкото, което можах да намеря.

— Предполагам става дума за някаква федерална високотехнологична обувка — попита Стоун.

— Добро предположение. Пробвай ги.

Стоун обу обувките.

— Стискат ми.

— Ще оживееш — безгрижно махна с ръка Кейбъл. — Значи, работят така: в тока на едната има миниатюрен касетофон, а в тока на

другата — преподавател. — Той пъкна много тънка жичка в малка дупчица в горния край на едната от обувките. — Обърни се. — Стоун послушно се обърна. Кейбъл прекара жичката нагоре по десния му крак, фиксирайки я върху кожата с лепенки, след това повтори операцията с левия крак. — Окей, обуй си гащетата и панталоните — нареди той. Стоун се облече. — Добре, сега ще ги закрепим около кръста ти, така че да излизат отпред — обясни Кейбъл, — и ще свържем тези миниатюрни микрофони към двете жички. — Той го направи и залепи микрофоните за корема на Стоун. Попаднаха в пъпа му. — Сега вкарай ризата си и сложи колана. — Стоун го направи. — Ето — показа Кейбъл, — ако те обискират, ще търсят преподавател, залепен с лепенки за гърдния ти кош или долу ниско на гърба ти или в чатала ти. Но няма да търсят в токовете на обувките ти. Даже ако те опипат с ръце внимателно през дрехите, жичките са толкова тънки, че няма начин да ги усетят.

— Разбрах — каза Стоун. — Това е добре, може да мине.

— Склонен съм да се обзаложа, че няма да ги забележат — настоя Кейбъл.

— Как се включват касетофончето и преподавателя? — попита Стоун.

— Достатъчно е да чукнеш малко по-силно с ток върху твърда повърхност. Може и да не стане върху мокет. Предавателят ще слуша и от петнайсет километра, а касетофончето може да записва до два часа.

— Не разбрах за касетофона — каза Стоун. — Защо не записвате само сигнала от преподавателя?

— О, ще го записваме, разбира се, но искаме да се подсигурием в случай, че има смущения или ако стаята, където говорите, е екранирана.

— Ето какво ще направим — намеси се Рик. — Ти ще отидеш в сградата на „Сейф Харбър Банк“ и ще вземеш асансьора за най-горния етаж, където е офисът на Иполито. Кажи на секретарката му кой си и поискай среща с Иполито.

— Ако откаже?

— Ще настоиш. Обзалагам се, че любопитството му ще надделее, особено след като е мислил, че си мъртъв. Сигурен съм, че ще иска да те види.

— И какво после?

— Въвлечи го в разговор, опитай се да го провокираш да се самоуличи.

— И как, по дяволите, се прави това?

— Езикът ти е добре окачен, Стоун, знам, че ще намериш начин. Накарай го да говори и нека говори колкото може по-дълго.

— А вие, момчета, къде ще бъдете междуременно?

— Ще бъдем из цялата сграда, на един асансьор път от теб. Ако той зареже всичко и побегне, няма начин да мине през нас и да напусне сградата.

— Ами ако просто извади пистолет от чекмеджето на бюрото си и ме застреля на място? — продължи да се интересува Стоун.

— Хайде сега, да не мислиш, че ще извърши убийство в кабинета си?

В диалога им се намеси Кейбъл, който вдигна писалка с мастило „Монт Бланк“ — от дебелия модел.

— Още няколко джаджи: тази малка дебелана може да изстреля един куршум двацет и втори калибър с кух връх. Сигурен съм, че ще можеш да уцелиш събеседника си от една ръка разстояние — по-далеч от това не мога да гарантирам. Лично аз на твое място бих се целил в главата. — Той вдигна нова писалка. — Това е втора от същия вид. Сложи ги във вътрешния джоб на сакото — там, където хората нормално носят писалките си. — Той разви капачката и демонстрира: — Дори ще можеш да пишеш с нея — после я зави отново. — За да стреляш, насочваш я където трябва и силно натискаш върха на златната закачалка, ето тук — и му показва, без да стреля.

— Не виждам дуло.

— Скрито е под пластмасовия корпус. Куршумът пробива през върха и излита.

Стоун прибра писалките във вътрешния си джоб.

— Така — продължи инструктажа Рик, — след като успееш да го провокираш да каже нещо, с което да се самообвини, произнеси думата „полиция“ в какъвто искаш контекст. Ако кажеш „ченгета“ или „ФБР“, или „данъчни“, все едно че не сме го чули. Но в секундата, в която произнесеш „полиция“, ние нахлуваме с момчетата от специалния въоръжен отряд. Имаме ключове от асансьорите и ще стигнем до теб за по-малко от минута, най-много минута и половина.

— Ако съм загазил, какво се очаква от мен да правя през тези деветдесет секунди? — поинтересува се Стоун.

— Затова са писалките — напомни му Кейбъл.

— Аха — каза Стоун. — Добре тогава, хайде да го направим.

61.

Стоун седеше с Рик Грант и Дино в подземния гараж на „Сейф Харбър“. Той свали кобура с пистолета и го даде на Рик.

— Предполагам, че не биха ме пуснали в кабинета на Иполито с това, нали така? — риторично попита той и облече сакото си отново.

— Едва ли — съгласи се Рик.

Дино, който бе запазил съвсем нетипично за него мълчание по време на цялата подготвителна фаза, най-сетне проговори:

— Стоун, има доста неща, които не ми харесват.

— Какви например?

— Влизаш в сграда, за която не знаеш нищо. Освен това единственото, което ти е известно за този Иполито, е, че той е много, ама много лош тип, който вече се е опитал да те убие веднъж. Не бих казал, че това е рецепта за един добър ден.

— Разбирам, Дино, но аз имам личен интерес в цялата история, така че не искам да седя върху ръцете си и да чакам цял живот федералните да се наканят и да съберат достатъчно улики срещу този човек. Искам сам да го ударя.

— Вече си го направил два пъти — напомни Дино.

— Вкарал съм го в разноски, нищо повече. А аз искам да го натикам в затвора завинаги.

— Добре — съгласи се Дино, — щом трябва да го направиш, направи го тогава.

— Стоун — намеси се Рик, — всъщност не си длъжен да го правиш. Мога да отменя цялата операция на секундата.

— За бога, искам да го направя — каза Стоун. — Сега млъкнете и двамата и ме оставете на мира.

— Съжалявам, трябва да те запозная със ситуацията — продължи Рик. — Имаме бус, паркиран от другата страна на улицата, който е с надпис на електрическата компания. Момчетата навън са отворили капака на шахтата и нещо ровят из нея. В буса е цялата техника за връзка с теб. Там ще получават твоя сигнал, ще го усилват и

ще го излъчват до всички нас, а ние ще го чуваме с ръчните си радиостанции през цялото време. В гаража имаме два буса с антитерористични екипи на ФБР. Техниците блокираха асансьора тук долу, така че ще можем да го ползваме веднага щом ни потрябва. До всеки пункт на банковата охрана вече се навъртат наши цивилни хора и те ще им попречат да уведомят Иполито, че сме на път за офиса му. Имаме хора край Дейвид Стърмак и Мартин Бероун, които ще заковем в секундата, в която си в безопасност. Федералните имат съдебна заповед за обиск на „Сейф Харбър“ и всичките ѝ клонове, както и за „Бероун Файненшъл“, и за „Албакор Фишърис“. Нашите инспектори ще влязат в минутата, в която ти излезеш от сградата.

— Звучи обнадеждаващо — каза Стоун и посочи нещо с пръст.
— Я виж там.

Покрай тях мина „Ролс-Ройс“ кабрио и паркира в отсрещната клетка. От него слезе Дейвид Стърмак и се отправи към асансьорите.

— Може би се качва при Иполито — каза Рик.

— А може да иска да осребри чек — допълни на майтап Дино.

— Няма ли да е страхотно, ако ги заловим и двамата — замечтано попита Рик.

— Ще направя каквото мога — обеща Стоун. Слезе от колата и чукна като испански танцър двата тока върху бетона.

— Проба, проба — каза той.

Рик вдигна радиостанцията.

— Чувам те ясно и силно — потвърди той. — Успех!

— Да — измърмори Дино, — успех! Бих искал да съм с теб.

Стоун на свой ред тръгна към асансьорите. Почака малко, понеже единият, както му бяха казали, не работеше, но накрая се върна вторият, той се качи в кабината, натисна бутона за последния етаж и пое към върха на сградата. Асансьорът спира на няколко пъти, за да обслужва други хора, но когато стигна на двайсет и петия етаж, Стоун отново беше сам.

— Пристигнах — каза той за микрофоните.

Излезе от асансьора и се озова в голяма, луксозно обзаведена приемна. Дейвид Стърмак седеше в едно от креслата и прелистваше последния брой на списание „Форчън“. Изобщо не вдигна поглед.

— Мога ли да ви помогна? — сърдечно попита секретарката.

— Да, бихте ли съобщили на м-р Иполито, че...

Разнесе се сигнал.

— Извинете — спря го тя и вдигна слушалката. — Да, сър. Веднага ще го пусна. — После се обърна към Стърмак. — М-р Стърмак, м-р Иполито ще ви приеме сега.

Стоун се обърна с гръб и се изкашля в ръката си, докато Стърмак минаваше покрай него. Не че той му обърна внимание. Секретарката натисна скрит бутон под плота на бюрото си и вратата на кабинета се отвори за Стърмак.

— О, ето го и Дейвид — каза й Стоун с усмивка и на свой ред тръгна към вратата. — И аз съм за срещата.

Тя кимна и се усмихна в отговор.

Стоун стигна до вратата малко преди да се затвори и се вмъкна точно зад Стърмак. Иполито беше зад писалището си с гръб към вратата и говореше по телефона. Стърмак още не беше забелязал, че след него върви друг.

Кабинетът беше просторен, приятно обзаведен и предлагаше прекрасна картина на града, особено в посока към океана, където гледката беше завладяваща. Стърмак отиде при бюрото и се намести в едно от креслата. Стоун се приближи и седна в другото.

Стърмак го погледна, сепна се и панически се изправи. В същия момент Иполито остави слушалката и се обърна към тях. Стоун невъзмутимо се намести по-удобно в креслото.

— Добро утро, господа — проговори той.

Стърмак изглеждаше като че ли всеки момент ще получи сърдечен удар, но Иполито, макар да се бе изненадал за момент, си беше възвърнал хладнокръвието.

— Седни, Дейвид — каза той. После бръкна под бюрото и задържа там ръката си за малко.

— Ти откъде дойде? — с треперещ глас попита Стърмак.

— От дълбините на Пасифика — отговори Стоун. — Извинявам се, че ви разочаровам.

В кабинета нахлуха двама мъже, всеки с пистолет в ръката.

— Претърсете го — нареди Иполито и го посочи, като че ли можеше да стане грешка.

Стоун стана и позволи да го отупат през дрехите.

— Чист е, с изключение на телефона — каза единият от мъжете, с телефона на Стоун в ръка.

— Благодаря ти, Томи, можеш да му го върнеш.

Мъжът върна на Стоун клетъчния му телефон и той го пхна в джоба си. Двата телохранители погледнаха въпросително Иполито и той ги отпрати с кимване.

— Значи наистина си бил ти — замислено каза Иполито. — Капитанът на яхтата ми те описа, но аз не можех да му повярвам.

Стоун сви рамене. Не искаше да признава потопяване на яхтата по време на записван разговор.

— Не разбирам — заекна Стърмак, който определено изглеждаше зле.

— Нашият м-р Барингтън е потопил яхтата ми. Всъщност и двете ми яхти.

Стоун се усмихна все така мълчаливо.

— И какво ви води при нас, м-р Барингтън? — вежливо се осведоми Иполито.

— Помислих си, че можем да вършим съвместен бизнес — отговори Стоун.

— След всичките пари, които ми струват? — възмути се Иполито. — Бизнес с вас?

— Я оставете това, м-р Иполито. И аз мога да се оплача, че сте отвратителен домакин, след като ме поканихте на парти, а се опитахте да ме убие по пътя. Какво ще кажете на това?

— Вие ми стояхте на пътя — сви рамене Иполито. — Убивам хората, които ми се изпречват.

Стоун се усмихна. Надяваше се микрофоните да са уловили това малко признание.

— Добре, в такъв случай сме квит — каза Стоун. — Вие се борите срещу мен, аз — срещу вас. Не мисля, че това трябва да пречи на другия бизнес, нали така?

— За какъв друг бизнес става дума? — раздражено попита Иполито.

— Бих желал да инвестирам в „Албакор Фишърис“ — обясни Стоун. — Мисля, че акциите й ще скочат нагоре. С моя помощ, естествено.

— И как ще помогнете това да се случи? — студено се осведоми Иполито.

— Като ви помогна да установите контрол над „Центурион Студиос“ — отговори Стоун. Импровизираше естествено, но беше приковал вниманието им.

— По какъв начин може да стане това?

Стърмак изглежда най-сетне бе успял да се овладее.

— Това е нелепо — каза той на Иполито. — Убий го веднага, нека Томи и Зип го откарат някъде и го застрелят. Нямаме нужда от него.

Иполито вдигна ръка и Стърмак замълча.

— По-спокойно, Дейвид, нека чуем какво има да ни каже м-р Барингтън. — Той отново насочи вниманието си върху Стоун. — Та щяхте да ни обясните по какъв начин можете да ни помогнете в изкупуването на „Центурион“.

— Като начало мога да накарам Ванс Колдър да ви даде акциите си, на съответната цена, разбира се. И мога да го убедя да приеме поканата ви да се превърне в телевизионното лице на „Сейф Харбър“.

— Бъдете по-конкретен, интересува ме как ще го постигнете — каза Иполито.

— Нека само кажа, че аз и м-р Колдър постигнахме взаимно разбирателство. Той цени съветите ми.

— Вие сте интересен човек, м-р Барингтън — констатира Иполито. — Знам някои неща за вас, естествено, всъщност знам почти всичко, което има смисъл да се знае. Знам, например, че притежавате около милион долара в търсени ценни книжа, така че бихте могли наистина да инвестирате в „Албакор“. И ако уредите размяната на акциите на м-р Колдър в „Центурион“ срещу акции на „Албакор“, аз бих могъл да ви разреша да придобиете и вие някакъв дял.

— О, аз мога да направя нещо по-добро, м-р Иполито — каза Стоун. — Мога да ви уредя да купите акциите на м-р Колдър в кеш, и то според мен на приемлива цена. Няма нужда да му давате акции на „Албакор“, особено след като цената им ще излети през покрива.

— Това звучи много интересно — призна Иполито.

— Всъщност мога да ви помогна да купите всички — или нека бъда точен, почти всички — акции на „Центурион“, включително онези, които в момента са притежание на Лу Регенстайн.

— Удивлявате ме, м-р Барингтън. Откъде изведнъж толкова много влияние у вас?

— Смених м-р О'Хара в сърцето на Лу Регенстайн.

— Точно това дойдох да ти съобщя, Они — намеси се внезапно Дейвид Стърмак. — Регенстайн вчера е уволнил О'Хара и аз изобщо не можах да го намеря.

Думите му дадоха на Стоун идеята:

— Няма и да го намерите — с безразличен тон каза той.

— И защо не? — погледна го Иполито.

— Защото снощи м-р О'Хара ни напусна по време на разговора, които имах с него. Предполагам сега е там, където смятахте, че пребивавам аз.

— Мъртъв е?

— За съжаление.

— И вие сте го убили?

— Не преди да ми каже всичко, което знаеше за вас и плановете ви по отношение на „Центурион“. Както впрочем и за убийствата на Винсент Манкузо и Маноло Лобианко.

Иполито се замисли над думите му в продължение на няколко секунди, после стана, отиде до прозореца и повика при себе си Стоун.

Стоун се приближи, застана до него и погледна навън.

Иполито сложи ръка връз рамото на Стоун и посочи с другата:

— Това там е „Центурион Студиос“ — каза той, говорейки за големия комплекс земя и сгради на няколко километра от тях. — А ето другото там е Сенчъри Сити, един от най-успешните строителни проекти в цялата история на Лос Анджелис. Онова, което искам да направя, е да построя нещо два пъти по-голямо и поне два пъти по-скъпо. Печалбата ще бъде милиарди долари през следващите десетина години и тя ще бъде разделена между група избраници. Това ли ви интересува, м-р Барингтън?

— Да — потвърди Стоун. И в същия момент забеляза нещо в картината извън прозореца на Иполито. Напрегна зрение, за да смени фокуса, защото нещото се намираше съвсем наблизо. Наведе се по-близо до стъклото и се вгледа. В стъклото имаше паяжина от почти микроскопични жички, по-тънки от човешки косъм. Той изведнъж разбра, че никакъв радиосигнал не може да напусне този кабинет.

Иполито се върна на мястото си зад писалището и направи знак на Стоун да седне в своето кресло.

— Мисля, че мога да ви кажа как бихте могли да финансирате проект от такъв мащаб — проговори Стоун, разчитайки, че касетофонът в тока на обувката му наистина работи.

— Ще ви бъда признателен — каза Иполито.

— Вие перете по някакъв начин — не разбрах как точно — милиони, може би милиарди долари от лихварство, наркотици, далавери в казината — имайки предвид опита на м-р Стърмак в последното, разбира се — като ги наливате в „Албакор“, после използвате изпраните суми, за да купите фирми като „Центурион“ например. Колко земя успяхте да купите около студиото?

— О, общо към хиляда декара.

— Господи — ахна Стърмак, — не му казвай тези неща!

— Дейвид, млъкни, ако обичаш — срязва го Иполито, — м-р Барингтън няма да спомене нито дума от нашия разговор пред никого. Това няма да бъде в негов интерес, нали, м-р Барингтън?

— Не, ако двамата с вас стигнем до споразумение — отговори Стоун.

— Ето какво — каза Иполито и стана, — Дейвид и аз трябва да участваме в съвещание, което има отношение към досегашния ни разговор. Защо не дойдете с нас? Ще научите още много за нашата стратегия.

Думите му обезпокоиха Стоун, но той знаеше, че хората на Рик и федералните агенти ще се ориентират в мига, в който отново започнат да получават сигналите от предавателя.

— С удоволствие — каза той. — Къде отиваме?

— Ще видите — успокои го Иполито. Той натисна бутон под писалището и отново се появиха Томи и Зип. — Придружете м-р Барингтън — нареди той. — Ще пътуваме заедно всички.

— Оттук, м-р Барингтън — вежливо го покани Томи и посочи страничната врата, през която двамата бяха влезли.

Стоун стана и отиде до вратата, следван отблизо от Иполито и Стърмак. Очакваше там да има частен асансьор, но вместо това се озова в коридор, в дъното на който имаше стълбище, водещо само нагоре! И понеже така или иначе бяха на последния етаж, идеята никак не му се хареса.

— Кажете ми — каза той на Иполито, докато се качваха по стъпалата, — никога ли не сте имали неприятности с полицията?

— Определено не — късо отговори Иполито.

Излязоха на покрива, където ги чакаше хеликоптер. Витлата му бавно набираха обороти.

— Чудесно — каза Стоун. — Защото замисълът ви може да се реализира само докато полицията не надуши какво става. Къде отиваме с този хеликоптер?

— Ще видите — все така немногословно каза Иполито, но думите му потънаха в грохота на хеликоптера.

62.

Чакащите в подземния гараж Рик и Дино слушаха напрегнато радиостанциите си, докато недалеч от тях се отваряха и затваряха вратите на асансьора, влизаха и излизаха хора. После чуха Стоун да казва:

— Пристигнах.

— Боже! — изненада се Дино. — Чува се толкова добре. Бих искал и аз да мога да дам на хората си такава техника.

— Шшш — прекъсна възторзите му Рик. — Той вече е в приемната.

Чуха Стоун да се представя на секретарката и да замълчава. После я чуха да поканва Стърмак в кабинета на Иполито и накрая чуха Стоун отново да казва няколко думи. После се чуха само меки стъпки и след това нищо повече освен лекото съскане на белия шум.

— Намерили са системата — каза Дино и отвори вратата на колата. — Да вървим.

— Почакай малко. Никой не го е претърсвал, щяхме да чуем. Той просто е влязъл в екранирано помещение. Нека изчакаме и послушаме.

И наистина, чуваха се откъслечни думи, но нищо разбираемо.

— Поне е успял да ги накара да говорят — удовлетворено каза Рик. — Добре че има и касета.

Продължиха да случат лекото прашене, на чийто фон пробиваше по някоя неразбираема дума.

— Може би проблемът е между нас и буса — предположи Рик. — Я да излезем. — Той слезе от колата и тръгна да излиза от гаража, следван от Дино.

Рик прекоси улицата, заобиколи буса и рязко почука на плъзгащата се врата. Вратата леко се откряна.

— Грант и Бакети — съобщи Рик. — Пуснете ни вътре.

Вратата се доотвори, Рик и Дино влязоха и вратата отново се затвори зад тях.

— Получаваме ли нещо от Стоун? — попита без предисловия Рик.

— По някоя дума от време на време. Нещо блокира сигнала.

— Това не ми харесва — каза Дино. — Мисля, че трябва да влезем.

— Още не — настоя Рик. — Знаем, че говорят. Ако чуем нещо, което да прозвучи като начало на неприятностите, ще дам заповед, но дотогава — не.

Пукането продължи още малко и в един момент внезапно спря.

— Пак го чувам добре — каза радиооператорът.

— Пусни го на говорител — нареди Рик.

Чуха стъпки по циментов под, после звук от качване по стълби, след това се разнесе гласът на Стоун — силен и ясен:

— Кажете ми, никога ли не сте имали неприятности с полицията?

Рик сграбчи ръчната си радиостанция.

— Грант е — каза той. — Тръгваме! Всички!

Дино го хвана за ръката.

— Чакай, слушай!

Отново гласът на Стоун:

— Къде отиваме с този хеликоптер? — и шум на развъртащи се витла.

— О-о, мамка му! — изсъска Грант. Отвори вратата на буса, изскочи навън и погледна нагоре. Голям черен хеликоптер се вдигаше от покрива на „Сейф Харбър Банк“. Вмъкна се бързо обратно в буса. — Включи ме на командния канал — заповяда той на оператора. Мъжът завъртя някакъв ключ и кимна. — Говори лейтенант Грант — каза Рик. — Свържете ме с авиацията.

Миг по-късно се разнесе женски глас:

— Въздушно отделение към Полицейско управление на Лос Анджелис.

— Аз съм лейтенант Грант. Веднага ме свържете с вашия командир!

— Слушам, сър, свързвам ви с дежурния по база.

— Дежурен въздушна база слуша — отчетливо изрече мъжки глас.

— Обажда се лейтенант Ричард Грант. Говоря от името на началника на детективския отряд. Голям черен хеликоптер току-що излетя от покрива на сградата на „Сейф Харбър Банк“ в централен Лос Анджелис и виждам, че се насочва на юг-югозапад. Искам от вас да пренасочите насам всичко, с което разполагате в момента във въздуха и да прехванете този хеликоптер. Не стреляйте, повтарям, не стреляйте по него — един от хората ни е на борда му. Искам да бъде принуден да кацне и ако се насочва към Мексико, при никакви обстоятелства не трябва да му бъде разрешено да прекоси границата!

— Разбрано, лейтенант — потвърди дежурния командир на базата.

— Какво можете да насочите натам?

— Имам два хеликоптера на площадката в постоянна бойна готовност и четири други из въздуха на различни места. Разполагам и с два самолета, които изпълняват задачи.

— Дайте всичките, искам максимално покритие.

— Разбрано, сър.

— Помнете, не трябва да преминават границата. Уведомете въздушните диспечери да не дават разрешение на никакви хеликоптери за полети в южна посока, ясен ли съм?

— Напълно, сър, вече действаме.

— Ей, докато действате, пратете нещо в центъра да ме вземе. Къде може да кацне вашият човек?

— За колко души става дума, сър?

— За колкото може повече.

— Имам патрул във въздуха недалеч от парка Макартър, който може да вземе още двама души.

— Тръгваме натам. — Рик се обърна към един от полицаите: — Пали и да виждам двата ти крака върху педала на газта! Няма да сядаш на седалката! А вие там, останете на честотата на Барингтън.

Някой тресна вратата на буса, който вече правеше обратен завой. Друг сложи „буркана“ на покрива и включи сирената.

— Знаех си, че не трябваше да го пускам сам — промърмори Дино.

63.

Стоун седна между Томи и Зип на една от двете тапицирани в кожа скамейки, а Иполито и Стърмак се наместиха срещу тях. В салона беше забележително тихо. Витлата отвън само глухо се чуваха.

— Накъде, м-р Иполито? — попита през рамо пилотът.

— Енсенада — отговори Иполито. — С максимална скорост.

— Трябва да получа разрешение от диспечерите за такъв полет.

— Заеби разрешението, спусни се ниско над водата и ни закарай в Енсенада. Поискай очаквано време на пристигане там.

— Ще го имам след минутка, сър.

Обади се Стърмак:

— Они, какво правиш? Защо искаш да стигнеш в Енсенада?

— Защото Тихуана е прекалено очевидно! — Той откачи слушалката на телефона над главата си и набра номер. — Иполито се обажда. Искам да приготвите G-5 за незабавно излитане. Направете заявка за Енсенада, напълнете резервоарите докрай и така нататък? Ясно ли е? — Отговориха му нещо. — Трийсет минути е много дълго. Имате петнайсет. Вече летим към самолета — и той остави слушалката обратно.

— Они — умолително каза Стърмак, — не схващам. Защо ще летим за Мексико?

— Хайде, Дейвид, не беше толкова тъп. Ти наистина ли помисли, че Барингтън ще има глупостта да дойде в кабинета ми без подкрепа? Изобщо не е убивал Били О'Хара — той не е такъв човек. О'Хара е изпял всичко и аз съм готов да се обзаложа с теб, че в тази секунда офисът ми гъмжи от полицаи.

Стоун се поусмихна.

— Добро предположение.

— А жена ми? — примоли се Стърмак. — Не мога да я оставя.

Иполито му подаде телефона.

— Обади ѝ се и ѝ кажи да вземе първия полет за Панама. Ние ще се задържим в Енсенада, колкото да сменим самолетите.

Стърмак започна да набира номера.

Стоун погледна навън. Пресичаха брега на височина около триста метра.

— Чарли — извика Иполито, — свали това нещо ниско над водата, чуваш ли ме? Полицайте също имат хеликоптери за твое сведение!

Хеликоптерът рязко наклони нос напред. Стоун гледаше как под тях се стрелкат мачтите на яхтите в Марина Дел Рей.

Стърмак върна телефона на Иполито.

— Не мога да повярвам, че бягаме — прошепна той. — Аз съм на седемдесет, не искам да живея в Панама!

— Няма опасност, от там ще продължим още на юг — извика Иполито, който го бе чул. — Можеш да си избереш страна по вкус. Давам ти самолета, докдето пожелаеш. Освен това може да се окаже, че не всичко е свършило — когато адвокатите овладеят ситуацията, може да се върнем.

Стоун реши да се обади:

— Не, Они, свършило е: до двайсет и четири часа ще имат всичко, което им трябва. И от вас няма да е останало нищо повече от една куха черупка.

— Ей сега ще се занимая и с теб — обеща Иполито и набра нов номер. — Ало, обажда се Онофрио Иполито, дайте ми Мартин Бероун. — Той изслуша отговора и затвори. — Марти не беше ли в офиса? — попита той Стърмак.

— Да, бях с него, преди да дойда при теб.

— Значи полицайте са го спипали. Мисля, че говорих с тях по телефона.

— Бъркаш — коригира го Стоун, — трябва да си говорил с ФБР, които са там заедно с данъчните. И са спипали не само Бероун, а и всичките му компютри. О, няма нужда да звъниш в „Албакор“ — там е същото. Естествено, и в банката. За теб няма вече безопасно пристанище^[1], Они.

Иполито го изгледа яростно за момент, после се обърна към пилота:

— Чарли, получи ли часа на пристигане в Енсенада?

— Един час и четиридесет и една минута след излитане, сър — отговори пилотът.

— Колко навътре сме над океана?
— Около пет мили, сър.
— С каква скорост летим?
— Сто трийсет и пет възли, сър.
— При каква скорост ще бъде безопасно да отворим задната врата?
— Ще трябва да увисна, сър.
Иполито погледна Стоун.
— Увисни, Чарли — нареди той.

Рик и Дино скочиха в полицейския хеликоптер и машината без забавяне се изви във въздуха. Шумът беше оглушителен. Рик сложи шлемофон и подаде друг на Дино.

— Накъде, лейтенант? — попита пилотът.

— Юг-югозапад, търсим голям черен хеликоптер, от онези, с които пътуват богати бизнесмени.

— Звучи ми като хеликоптера на „Сейф Харбър Банк“ — каза пилотът и увеличи скоростта. — Познавам повечето хеликоптери по външен вид и има само един черен, за който се сещам.

— Той е — потвърди Рик. — Мога ли да слушам обmena по радиото през това чудо?

— Да, сър.

— Настройте на канала, където текат съобщения за този хеликоптер — искам да знам всичко, което се казва.

— Да, сър.

— Пилот, ако трябваше сега да летиш към границата, как щеше да го направиш?

— Щях да отида над океана и да остана ниско, сър. Само така ще избегна радарите.

— Направи го.

Стоун разбра, че няма да може да види Енсенада, а още по-малко Панама. Хеликоптерът рязко забавяше скоростта си. Стоун бръкна във вътрешния си джоб за кърпичка и попи потта по веждите си. Когато я

остави обратно и извади ръката си, в нея държеше две писалки „Монт Бланк“.

Иполито погледна Томи и Зип.

— Когато това нещо увисне, отворете вратата, застреляйте Барингтън и го изхвърлете в океана. И не искам да цапате вътре, разбрано?

Двамата кимнаха.

Стоун трябваше да стреля два пъти, а в хеликоптера имаше четирима. Стърмак изглеждаше зле и явно не представляваше заплаха. Иполито може би не беше въоръжен. Томи и Зип несъмнено бяха. Можеше да избере за цел пилота, но това означаваше само всички да загинат с него, а той не искаше да умира.

Вече висяха във въздуха. Зип се пресегна и дръпна плъзгащата се врата. Когато седна обратно, държеше в ръката си пистолет.

Това решава, прецени Стоун. Вдигна двете си ръце светкавично под брадичките на двамата главорези и натисна позлатените закачалки. Чуха се два силни изстрела и скъпата тапицерия на кабината се изпръска с кръв и мозъчна тъкан. Стоун се протегна и взе пистолета от безжизнената ръка на Зип.

Лицето на Дейвид прежълтя. Той се хвана за гърдите, сякаш се опитваше да изтръгне сърцето си с нокти.

Иполито го изгледа с отвращение.

— Трябваше да усетя, че не ставаш за тази работа, Дейвид — каза той, сграбчи го за рамото и го изхвърли навън през вратата на хеликоптера.

Стоун го видя да се забива от петнайсет метра височина във водата и това беше грешка. Мигновеното отклоняване на вниманието му бе достатъчно за Иполито, който се хвърли върху него. Той беше здраво сложен и силно мотивиран. Стоун получи няколко силни прави в главата от дясната ръка на Иполито, който държеше с лявата пистолета в неговата дясна.

Стоун се бореше с лявата и на свой ред нанесе няколко точни удара, но размяната не беше в негова полза. Губеше рунда бързо. Нов силен удар този път в слепоочието, пред очите му притъмня и той падна на пода върху трупове на Томи и Зип. Иполито обаче не го оставяше — нахвърли се върху него, продължавайки да замахва. Стоун

успя някак да се извърти на лявата си страна, хвана Иполито и го смъкна на своята височина, отслабвайки ударите му.

Тогава Иполито се отказа от боксовия двубой и хвана пистолета с двете си ръце. Дръпна го с все сила и оръжието неволно изгърмя.

Стоун видя главата на пилота да експлодира.

Хеликоптерът се завъртя, първо бавно, после все по-бързо.

Стоун не можеше да разбере падат ли, или се издигат, но си изясни всичко, когато след няколко секунди се забиха във водата. Задната врата беше отворена и машината нямаше никакъв шанс да се задържи на повърхността. Стоун забрави за Иполито и започна да се бори да излезе от кабината. Пистолетът в лявата му ръка беше изчезнал, но дали го бе изпуснал, или Иполито бе успял да му го отнеме, не знаеше.

Изскочи на повърхността. Дявол да го вземе, това вече го научих, удиви се той на себе си. Но колко костюма му бе струвало упражнението! От черния хеликоптер нямаше и следа, но продължаваше да го чува във водата под себе си, защото витлото още се въртеше.

И докато се оглеждаше, на два метра от него изскочи Иполито. Изглеждаше много ядосан и държеше пистолета на Зип, в чийто пълнител, доколкото си спомняше Стоун, трябваше да има поне още дванайсет или четиринайсет патрона. Стоун се гмурна под водата.

Не затвори очи и това му позволи да види нещо много интересно: водата до Иполито експлодира, а пистолетът в ръката му пое към дъното, бавно превъртайки се.

Стоун изплува пак. Над тях висеше хеликоптер на лосанджелиската полиция. В отворената му врата стоеше Рик Грант, стъпил с един крак на плавника за кацане. В ръцете си държеше карабина. Карабината беше насочена към Иполито, който гневно гребеше с две ръце, за да се задържи на повърхността.

И тогава Стоун видя Дино да скача от хеликоптера, държейки няколко спасителни жилетки. Той потъна за малко и веднага изскочи на повърхността.

— Дължиш ми един костюм на Армани! — сърдито му извика той и му подаде една от жилетките. Другата хвърли небрежно към Иполито.

Стоун го сграбчи в ръцете си и звучно го целуна по челото.

— Махай се от мен! — изкрещя Дино. — Костюмът ми стига!

Долетяха и други хеликоптери и във водата наскачаха хора, които наобиколиха Иполито. Хеликоптерът на Рик вече беше кацнал на плавниците си.

Дино и Стоун заплуваха към него.

---

[1] Сейф Харбър (Safe Harbor — англ.) в превод означава „безопасно пристанище“. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Стоун седеше до прозореца в кабинета си на Търтъл Бей и гледаше как първият за сезона сняг покрива с бяла пелена градината зад дома му. Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Ало?

— Арингтън е.

— Как си? — попита той с топъл глас. Не беше говорил с нея от месеци, защото тя не бе искала това.

— Добре съм. Как завърши всичко в Ел Ей?

— Процесът срещу Иполито започва в началото на следващата година. Призован съм като свидетел.

— Във вестниците писаха достатъчно за тези неща. Мисля, най-загрижени бяха в „Уолстрийт Джърнал“. — Имаше нещо в гласа ѝ, което го безпокоеше. А и откога в нея тази готовност да води празни разговори? — Все още ми е трудно да приема, че е бил замесен и Дейвид Стърмак — той и жена му винаги са били мили с мен.

— Още не са я намерили — каза Стоун. — Както изглежда, заминала е за Панама веднага след като е изпразнила домашния сейф и оттогава никой не я е виждал.

— Представи си само — жена като нея да се крие.

— Тя е много богата, така че нека не я мислим. Сигурен съм, че ще направи някой жиголо безкрайно щастлив.

— Ванс ми каза да ти изпратя касета с „Извън съда“ — той лично участва в монтирането, за да можеш да се видиш във филма.

— Да, знам. Беше страшно притеснително да се гледам. — Така повече не можеше да продължава. — Какво става, Арингтън?

Гласът ѝ се смени:

— Стоун, имам новини.

Стоун изпусна въздуха, който бе задържал в гърдите си:

— Поздравления и на двама ви — успя все пак да каже той.

— Кръвният тест не остави никакви съмнения — съобщи му тя.
— Нямахме нужда да правим и ДНК тест.

— Разбирам — отговори той. Спомни си как беше ходил в супера и бе избирал първата играчка за малкото същество. Върна се обратно на този свят. — Разбирам какво трябва да направиш.

— Радвам се — прошепна тя и се разплака.

— Всичко е наред, Арингтън — опита се да я успокои той. — Постъпваш както трябва.

— Нямам избор — каза тя.

— Знам.

— Ванс плати ли ти? — ни в клин, ни в ръкав попита тя.

— Покри всичките ми разноски — обясни търпеливо Стоун. — Не че съм му пращал разписка, защото не го направих заради него.

— Стоун, не знам дали някога ще мога да ти благодаря достатъчно за всичко, което направи.

— Не се безпокой за това!

— Не, наистина Ванс и аз толкова много ти дължим.

Разговорът започваше да го притеснява.

— Момче ли е, или момиче?

— Момиченце. Три килограма и двеста грама.

— Ще е красива като теб.

— Нека се надявам, че ще прилича на баща си.

— Е, трябва да приключваме — въздъхна Стоун, — имам среща. — А по-точно, защото ако поговоря още малко с теб, ще се превърна в истински идиот.

— Обичам те, Стоун — прошепна тя и затвори.

Стоун остави внимателно слушалката и за свое най-голямо удивление заплака. Няколко секунди по-късно вече се бе овладял. Позвъни на директния номер на Дино.

— Лейтенант Бакети — разнесе се в ухото му.

— Вечеря довчера?

— Става. — Дино се вслуша в тишината. — Май имаш новини.

— Да. При „Илейн“ в осем и половина?

— Добре.

— После ще трябва да ме докараш до нас.

— Че за какво друго са полицаите? — въздъхна Дино и затвори.

Стоун се облегна и се загледа навън към стелещия се сняг. Остана така целия следобед.

Издание:

Стюарт Уудс. Нещо гнило в Ел Ей

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 2001

Редактор: Чавдар Ценов

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-249-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.